

Introducere

Ca și în prima sa scrisoare, pe care apostolul Pavel a scris-o credincioșilor din Tesalonic, și în această scrisoare tema centrală este venirea Domnului Isus. Motivul principal pentru ambele scrisori este lipsa în învățatură a destinatarilor lor. Această lipsă dorește apostolul Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, s-o înlăture.

Cu toate că în ambele cazuri este vorba de venirea Domnului, diferențele sunt totuși esențiale. În prima epistolă apostolul prezintă marele adevăr, că Domnul Isus – înainte ca El să apară în putere și glorie aici pe pământ, ca să domnească ca Împărat în Împărăția Sa – va veni să ia pe ai Săi la Sine (1 Tesaloniceni 4,13-18). Răpirea sfinților aflați în viață și a celor adormiți este marea temă a primei scrisori. În scrisoarea a doua, această temă este amintită numai o singură dată (capitolul 2,1). Ea nu este aici tema propriu-zisă, dar totuși absolut importantă pentru înțelegerea corectă a scrisorii. Aici este vorba mai mult despre venirea Domnului Isus pe pământ, ca să întemeieze vizibil Împărăția Sa. Această venire este strâns legată cu ziua Domnului.

Credincioșii din Tesalonic erau încă foarte tineri în credință. Faptele Apostolilor 17,1-9 ne arată cum Pavel a rămas în această cetate un timp scurt (aproximativ 3 săptămâni) și apoi a părăsit pe credincioși, ca să călătorească prin Atena mai departe spre Corint (compară cu introducerea detaliată la epistola întâi către Tesaloniceni). Cu toate acestea el era legat în dragoste cu tesalonicenii și își făcea griji – cu toată starea lor practică bună și mărturia lor exemplară – de bunăstarea lor spirituală. Pe de o parte el a auzit multe lucruri bune despre ei și s-a bucurat din pricina aceasta, și totodată și-a exprimat această bucurie. Pe de altă parte erau motive de îngrijorare, deoarece ei nu aveau claritate cu privire la anumite întrebări referitoare la învățatură. Despre aceasta mărturisesc cele două scrisori.

Autorul și redactarea scrisorii

Autorul acestei scrisori este apostolul Pavel, care se unește cu însoțitorii lui de drum Silvan și Timotei (capitolul 1,1). În creștinătate este puțină îndoială în privința aceasta – cu excepția unor teologi și comentatori critici ai Bibliei. Ca și prima scrisoare, și această scrisoare a început de timpuriu să circule printre credincioșii din timpul acela. Părinții Bisericii Polycarp (ca. 70-155), Igațius (mort aproximativ în jurul anului 117) și Iustin (ca. 100-165) o amintesc, și Irineu (140-202) citează din ea. Și canonul muratori (sfârșitul secolului al doilea) o are inclusă.

Unii învățați critici ai Bibliei au încercat să dovedească, că au existat două adunări diferite în Tesalonic, fiecare primind o scrisoare. În afară de aceasta au vrut să plaseze în timp scrisoarea a doua înaintea primei scrisori. Ambele încercări nu au nici un sens. Dimpotrivă, la citirea celor două scrisori devine foarte clar, că scrisoarea a doua stă în legătură directă cu prima și este clădită pe ea, prin aceea că învățatura primei scrisori este aprofundată și extinsă. Pentru fiecare creștin credincios Bibliei nu poate fi nici o îndoială, că Pavel – călăuzit de Duhul Sfânt – a scris două scrisori adunării din Tesalonic; scrisori de care noi astăzi încă profităm.

În afară de aceasta, la citirea celor două scrisori se primește impresia că Pavel le-a scris la scurt interval una de alta. După vizita sa la tesaloniceni cu ocazia celei de-a doua călătorii misionare a sa, el a călătorit mai departe spre sud și trecând prin Atena a ajuns la Corint. Între timp Timotei s-a întors din Atena la Tesalonic, ca să vadă cum le merge credincioșilor și să aducă știri lui Pavel (compară cu 1 Tesaloniceni 3,2). Când Pavel a primit această știre, el a scris din Corint a doua sa scrisoare. Această scrisoare este răspuns la alte întrebări ale tesalonicenilor cu privire la revenirea Domnului Isus și de aceea în ceea ce privește conținutul stă în legătură directă cu prima scrisoare. Nu știm prin cine s-au adus întrebările la Pavel. Probabil a fost cel care a dus prima scrisoare la tesaloniceni, care între timp se întorsese la Pavel.

Perioada de timp dintre cele două scrisori este probabil de numai câteva săptămâni sau luni. În orice caz Pavel, Silvan și Timotei erau încă împreună (ei sunt numiți împreună și în prima scrisoare). După câte știm din Faptele Apostolilor 18,5, aceasta a avut loc ultima dată în Corint. De aceea cercetătorii textului presupun că scrisoarea a fost scrisă între anii 52 și 54 (unii o datează puțin mai devreme). Oricum ar fi, scrisoarea este un document foarte timpuriu și prin aceasta probabil a doua scrisoare a lui Pavel (eventual a treia).

Situația tesalonicenilor

Adunarea din Tesalonic consta din iudeii de odinioară veniți la credință și păgânii, care prin slujba lui Pavel deveniseră acum creștini și au primit pe Isus ca Domn al lor. Ne amintim, că apostolul Pavel deja în timpul șederii sale în Tesalonic i-a unit cu un Hristos suferind și lepădat aici pe pământ. Esența predicii sale, așa cum ne este ea descrisă în Faptele Apostolilor 17, consta din următoarele puncte:

1. Domnul Isus a suferit aici pe pământ și prin suferințe a mers în glorie (Faptele Apostolilor 17,3).
2. Hristos glorificat acum în cer va reveni ca Împărat pe pământ, ca să întemeieze Împărăția Sa în putere și glorie. Această venire va fi realmente o «zguduire a pământului», despre care au vorbit adversarii lui Pavel (dar într-un alt sens - Faptele Apostolilor 17,6).

Tesalonicenii se aflau în mare strâmtorare și prigoane din partea concetățenilor lor. Problemele care începuseră deja din timpul cât Pavel era la ei, au continuat. Chiar și în prima sa scrisoare el le amintește că ei au primit Cuvântul în multe prigoane (dar cu bucuria Duhului Sfânt, 1 Tesaloniceni 1,6). Și în capitolul al doilea vorbește despre aceasta (versetele 14-16) și în capitolul al treilea vedem îngrijorarea sa, care și-a făcut-o din pricina aceasta. El știa foarte bine că prigoanele și greutățile pot duce la pierderea curajului, în afară de aceasta ispititorul (diavolul) folosește astfel de împrejurări, ca să producă pagubă copiilor lui Dumnezeu (versetele 2-7).

Când Pavel a scris scrisoarea a doua, prigoanele nu se micșoraseră. Dimpotrivă, probabil situația exterioară s-a agravat mai mult. Necazul era așa de mare, că unii din tesaloniceni gândeau că trec prin judecățile care sunt în legătură cu ziua Domnului. La aceasta s-a adăugat, că ispititorul folosea efectiv oameni ca să ducă în rătăcire pe acești credincioși tineri în credință și încercați, și să zguduie credința și sufletul lor (capitolul 2,1-3).

Reținem, că situația tesalonicenilor era caracterizată prin două lucruri esențiale, și anume, prigonirea, pe de o parte, și ispitirea, pe de altă parte.

Motivul scrierii scrisorii

Motivul scrierii scrisorii este în strânsă legătură cu situația tesalonicenilor. Vrem să numim trei motive:

În primul rând ei erau prizoniți și la strâmtorare. De aceea aveau nevoie de încurajare. Această încurajare le-o dă Pavel, prin aceea că le amintește de Împărăția lui Dumnezeu care va veni (capitolul 1,5). El a scris deja în prima sa scrisoare despre Împărăția lui Dumnezeu și i-a solicitat să umble într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a chemat la această Împărăție (capitolul 2,12). Acum el le explică, că drumul în această Împărăție trece prin suferințe. Prigoanele lor nu erau nicidecum ceva neobișnuit sau ceva surprinzător, ci ele stăteau în legătură cu această Împărăție (compară și cu Faptele Apostolilor 14,22). Totodată el le arată clar - și aceasta trebuie să fi fost o mare îmbărbătare pentru destinatarii scrisorii – că vine ziua, în care rolurile vor fi schimbate (capitolul 1,6-8). Când Împărăția lui Dumnezeu va fi instaurată în putere și glorie, atunci va fi liniște pentru cei prizoniți acum, și judecată pentru cei care acum chinuie pe credincioși.

În al doilea rând, tesalonicenii au fost duși în rătăcire prin învățători falși și de aceea aveau nevoie de învățătură și instruire. Nu știm exact cine erau acești înșelători. Se poate însă ușor presupune că erau învățători iudei, care au fost folosiți de satan ca să întunece speranța cerească a acestor creștini.

Această orientare spre ținută, care trebuie să caracterizeze pe un creștin, era tocmai ceea ce caracteriza în mod deosebit pe tesaloniceni (compară cu 1 Tesaloniceni 1,10). Tocmai în acest loc a intervenit înșelătorul, prin aceea că voia să tragă creștinismul și speranța sa pe terenul iudaismului și al așteptărilor sale.

În ce consta rătăcirea ni se spune în capitolul 2,1-3: »... vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit. Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel ...«. Pavel a vorbit deja în prima sa epistolă (capitolul 5 versetul 2) despre această zi a Domnului și de asemenea și sfârșitul primului capitol al celei de-a doua epistole face aluzie la această zi. Este ziua (aceasta înseamnă intervalul de timp) în care Împărăția lui Dumnezeu este vizibilă pe acest pământ în putere și glorie.

Această zi începe cu judecățile îngrozitoare, care vor lovi lumea aceasta și care vor premerge apariția Domnului; ea include Împărăția de o mie de ani a păcii și sfârșitul acesteia. Ea este »ziua lui Iehova« din Vechiul Testament, timpul în care drepturile Omului Isus Hristos vor fi recunoscute public pe acest pământ. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos (Faptele Apostolilor 2,36) și în această demnitate El va fi atunci onorat și respectat pe acest pământ.

Înșelătorii voiau să-i convingă pe credincioșii din Tesalonic că aceste necazuri și prigoane, pe care ei le îndurau, stăteau în legătură cu această zi a Domnului și drept urmare trebuiau înțelese ca o judecată din partea lui Dumnezeu. În felul acesta ei au fost zdruncinați în credința și în mintea lor, cu toate că Pavel le-a spus deja în prima sa epistolă, că Domnul Isus ne va scăpa de mânia viitoare (capitolul 1 versetul 10), și că noi nu suntem rânduși la mânie (capitolul 5 versetul 9). Judecățile, pe care această zi le aduce cu sine, nu sunt pentru credincioși, ci pentru necredincioși, în mod deosebit pentru iudei. Creștinii nu așteaptă necazul, ci răpirea, care va avea loc înainte să vină necazurile.

Problema de bază era deci aceasta, dacă ei se aflau deja sau nu în această zi a Domnului. Satan a folosit situația lor ca să pună această rătăcire în inimă. Pe lângă aceasta învățătorii falși se foloseau de tot felul de mijloace. Ei au mers chiar atât de departe, că se refereau la o scrisoare, care chipurile ar fi fost scrisă de apostolul Pavel. De aceea Pavel accentuează foarte clar la sfârșit, că *el* este autorul acestei scrisori (capitolul 3, versetul 17). O a treia scrisoare (inspirată) adresată tesalonicenilor niciodată nu a fost scrisă.

Din rătăcirea referitoare la ziua Domnului a rezultat comportări greșite la unii din adunarea din Tesalonic, și acesta este al treilea motiv pentru care Pavel le-a scris. Învățătorii falși au îndepărtat speranța tesalonicenilor. Dacă ziua Domnului venise deja, atunci ei nu mai trebuie să aștepte venirea Sa pentru răpire. O comparație între 1 Tesaloniceni 1,3 și 2 Tesaloniceni 1,3 ne arată, că ceva nu era în ordine cu nădejdea. În prima scrisoare sunt amintite credința, dragostea și nădejdea, în a doua scrisoare nădejdea nu mai este amintită în introducere. Ei trebuiau din nou încurajați în privința nădejzii. Unii credincioși din Tesalonic, care nu mai așteptau venirea Domnului pentru răpire, au început să umble în neorânduială (capitolul 3, versetele 6-11). Din acest motiv ei au nevoie de atenționare și corectare, și apostolul Pavel le dă acestea.

Un indiciu anterior cu privire la umblarea în neorânduială ni-l dă deja prima scrisoare (capitolul 5, versetul 14). Însă acolo nu se spune în ce consta această atitudine greșită. Capitolul al treilea al celei de-a doua scrisori dă informații suplimentare în privința aceasta. În mod evident unii nu voiau să mai lucreze și în ceea ce privește subzistența lor se bazau pe frații lor de credință. Pentru această atitudine greșită puteau exista motive diferite. Probabil era euforia despre credința nouă, sau probabil cauza era descurajarea și resemnarea. Contextul scrisorii lasă să se presupună că comportarea lor era cauzată de faptul că ei au fost greșit învățați cu privire la ziua Domnului și au slăbit în perseverarea în nădejde.

În aceasta este cuprins pentru noi principiul important, că învățătura falsă conduce totdeauna la comportare falsă. Umblarea noastră practică are importanța sa, dar ea își are baza într-o învățătură corectă. Dacă învățătura este falsă, aceasta se va vedea în viață. Desigur este totodată posibil ca noi

să fim corect instruiți și cu toate acestea să ne comportăm fals. Aceasta face comportarea falsă să fie mai gravă.

Asemănări și deosebiri între cele două scrisori

Chiar și numai o citire superficială a celor două scrisori ne arată unele lucruri comune, dar și unele deosebiri. Comun este faptul că ambele sunt scrisori de încurajare și îmbărbătare. Pavel scoate în evidență ceea ce Dumnezeu a putut să lucreze în ei, și el se ostenește să completeze »ce mai lipsește credinței lor« (1 Tesaloniceni 3,10).

Ambele scrisori își au originea în întrebările și neclaritățile destinatarilor, care stăteau în legătură cu venirea Domnului. În ambele scrisori venirea Domnului Isus ocupă un loc central. Finalul este însă foarte diferit:

În prima scrisoare este vorba de o problemă referitoare la cei morți, adică mai exact spus, a sfinților adormiți. Credincioșii din Tesalonic așteptau foarte mult arătarea Domnului Isus pe acest pământ, așa încât au fost puși total în încurcătură, deoarece unii din ei adormiseră. Ei credeau că aceștia vor fi dezavantajați cu privire la Împărăția care va veni. De aceea Pavel le arată clar, că Domnul va veni mai întâi pentru ai Săi, ca să-i ia la Sine în glorie (pe cei în viață și pe cei adormiți). Abia după aceea El va veni – și anume, împreună cu sfinții Săi – pe pământ. Această venire stă în legătură cu ziua Domnului. În a doua scrisoare dimpotrivă, este vorba de o problemă a celor vii. Întrebarea este, dacă necazurile prin care trec credincioșii, au a face cu judecățile zilei Domnului. Apostolul inspirat le explică detaliat că nicidecum nu este așa. Judecățile zilei Domnului vor lovi pe cei necredincioși, dar nu pe credincioși.

Pentru înțelegerea ambelor scrisori – în mod cu totul deosebit cea de-a doua – este absolut necesar să se diferențieze între venirea Domnului *pentru* ai Săi și venirea Domnului *cu* ai Săi, fără să se despartă cele două venituri una de alta. Este desigur o venire (venirea Sa, în limba greacă *parousia*), dar ea are două părți, și aceste două părți ne sunt prezentate clar. O parte este răpirea (când El va veni ca să ia pe ai Săi, în limba greacă *harpazo*), cealaltă este arătarea Lui (când El va veni să instaureze Împărăția Sa, în limba greacă *epiphaneia*). Cine nu diferențiază aceste două părți va avea greutăți mari cu scrisoarea și va ajunge la concluzii false.

Când este vorba de venirea Domnului *pentru* ai Săi, atunci nu este nici un eveniment care trebuie să aibă loc mai înainte. Domnul a spus: »Eu vin curând« (Apocalipsa 22,20). Numai aceasta este valabil. Noi nu așteptăm vreun eveniment oarecare, care trebuie să aibă loc mai înainte, ci pe Domnul Însuși. Dar când este vorba de venirea Domnului *cu* ai Săi pe pământul acesta, atunci această scrisoare ne arată clar, că sunt evenimente, care în mod absolut necesar trebuie să aibă loc, înainte ca Domnul să apară pe pământ pentru judecată. Pe parcursul scrisorii sunt numite unele din aceste evenimente, în mod deosebit în partea principală din capitolul 2,1-12. Deci ziua Domnului nicidecum nu putea fi venită, deoarece evenimentele descrise (de exemplu, arătarea omului păcatului) încă nu au avut loc.

Cu toate diferențele de conținut, cele două scrisori sunt însă foarte asemănătoare în felul în care Pavel procedează. Un comentator prețios al secolului trecut scrie în privința aceasta: „Ca și în prima sa scrisoare, apostolul nu contrazice direct rătăcirea, ci el pregătește progresiv inimile sfinților sub toate aspectele, așa că adevărul este păstrat și rătăcirea este eliminată, de îndată ce ea apare. Acesta este felul de a proceda al harului dumnezeiesc și al înțelepciunii dumnezeiești; inima este corectată și nu se tratează numai fiecare rătăcire și fiecare păcat în parte.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). Din acest fel de a proceda al harului dumnezeiesc putem noi astăzi să avem foloase și să învățăm din el.

Împărțirea scrisorii

Primul capitol este o introducere, în care Pavel încurajează pe credincioși să reziste în necazurile lor. Capitolul 2 constituie partea principală propriu-zisă, în care Pavel aprofundează și extinde cunoștințele lor cu privire la venirea Domnului pe pământul acesta. De la capitolul 3 și până la sfârșit este vorba de lucruri practice, care au a face în mod deosebit cu comportarea greșită a unor credincioși din Tesalonic. De aceea vom proceda corespunzător împărțirii următoare:

1. Spre înviore:

Suferințe în Împărăția lui Dumnezeu

Capitolul 1

2. Spre învățătură:

Ziua Domnului și omul păcatului

Capitolul 2,1-12

3. Spre ajutor:

Privilegii și responsabilități

Capitolul 2,13-3,18

Spre înviore

Suferințe în Împărăția lui Dumnezeu

Capitolul 1

În primul capitol Pavel pregătește pe destinatarii scrisorii pentru mesajul principal din capitolul 2. Cuvântului de salut îi urmează cuvinte de mulțumire și recunoaștere pentru maturizarea pe care Duhul lui Dumnezeu a putut s-o facă în credincioșii din Tesalonic. În același timp vibrează deja printre rânduri grija că nădejdea în Hristos nu se mai arăta așa de vie cum a fost la început. Necazurile și prigoanele, sub care ei au avut de suferit, au fost nu numai mari, ci ele au devenit un prilej pentru dușman, ca să-i facă pe credincioși să ajungă la concluzii false.

Pavel le face clar, că necazurile lor nu aveau nimic a face cu ziua Domnului, ci aveau un cu totul alt caracter, decât acela pe care tesalonicenii îl considerau. Totodată el îi încurajează, prin aceea că le explică, că rolurile se vor schimba odată: în ziua Domnului ei vor avea odihnă, în timp ce aceia, care acum îi necăjesc, își vor primi judecata lor dreaptă. Capitolul se încheie cu influența practică, pe care ar trebui s-o aibă astăzi acest fapt asupra vieții zilnice a creștinilor.

Versetul 1: »Pavel, Silvan și Timotei către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos.«

Observăm că Pavel în scrisorile sale adresate adunărilor locale se numește numai de trei ori ca autor singur, și anume în scrisorile adresate credincioșilor din Roma, Galatia și Efes. În aceste trei scrisori era foarte importantă autoritatea sa apostolică (de fiecare dată din diferite motive). În toate celelalte scrisori adresate adunărilor locale se unește cu alți slujitori ai Domnului, aici cu Silvan (Sila) și Timotei. Împreună ei au scris deja prima scrisoare adresată Tesalonicenilor. Împreună au vizitat pe credincioșii de acolo, împreună au lucrat la ei și au văzut cum Domnul lucra. Și au împărțit bucuria cu privire la acești credincioși tineri în credință, dar au împărțit și grijile cu privire la ei. Călăuziți de Duhul Sfânt ei se văd aici determinați să scrie a doua scrisoare prietenilor lor din Macedonia.

Numele lui Pavel stă pe locul întâi. Pe drept el este autorul propriu-zis al scrisorii (compară cu capitolul 3,17). Cu toate că el era »apostolul neamurilor«, el nu se referă în mod special la apostolatul lui. Chiar dacă scrisoarea conține îndemnuri de corectare și învățătură, în primul rând era totuși o relație de dragoste și încredere, pe baza căreia el le-a scris. Nu era nici o îndoială că tesalonicenii vor asculta și în felul acesta de ceea ce el le va spune prin Duhul Sfânt.

Silvan este numit al doilea. El era »bărbat de căpetenie printre frați« (Faptele Apostolilor 15,22) și un însoțitor de drum credincios al lui Pavel, care l-a însoțit, atunci când Barnaba și Marcu l-au părăsit (Faptele Apostolilor 15,40). Unii comentatori biblici se întreabă dacă nu cumva Sila a fost un „înlocuitor” pentru Ioan-Marcu, care a slujit mai mult în lucrurile exterioare. Faptul deja amintit, că Sila era o căpetenie printre frați și în afară de aceasta el este numit categoric un »proroc« (Faptele Apostolilor 15,32), lasă puțin loc acestui gând. Mai degrabă lasă să se presupună că tânărul Timotei a exercitat aceste slujbe importante și necesare în călătorie, pe care mai înainte le-a făcut Ioan-Marcu. Oricum ar fi, pe Pavel nu-l interesează să pună numele său pe prim plan, ci el se unește cu cei doi, și împreună scriu această scrisoare importantă și pentru noi astăzi.

Ca și în prima scrisoare, adresarea poartă un caracter deosebit. Cei trei se adresează »către biserica tesalonicenilor, care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos.« Desigur această adunare era »adunarea lui Dumnezeu«, dar ea nu este văzută aici așa. Deci nu este vorba atât de mult de adunare corespunzător planului veșnic al lui Dumnezeu și de poziția ei, ci de relațiile de părtășie ale credincioșilor cu Dumnezeu ca Tatăl al lor și cu Domnul Isus Hristos.

Fiecare copil al lui Dumnezeu are o relație personală atât cu Dumnezeu Tatăl, cât și cu Domnul Isus. Dar există și această relație comună. Noi avem voie să numim pe Dumnezeu Tată al nostru comun și noi cunoaștem și legătura de părtășie cu Domnul Isus Hristos. Când este vorba de relația noastră cu Dumnezeu ca atare, atunci de regulă este vorba de responsabilitatea noastră. El este originea noastră și noi Îi suntem răspunzători. Dacă pe prim plan stă relația noastră cu El ca Tată, atunci aceasta ne face să ne gândim la intimitatea pe care noi ca și creștini o avem cu El. Dumnezeul Creator se poate recunoaște și în cele create, dar ca Tată El S-a revelat numai în Fiul. Ce îmbărbătare pentru credincioșii din Tesalonic, în situația lor exterioară grea să se gândească că Dumnezeu era Tatăl lor, care îi iubea.

Și nu numai aceasta. În prima scrisoare Pavel a vorbit despre »Dumnezeu, Tatăl«; aici el Îl numește »Dumnezeu, Tatăl nostru«. Prin aceasta Pavel și conlucrătorii lui se includ în aceasta. Voia el prin aceasta să facă în mod deosebit curaj credincioșilor din Tesalonic, arătându-le cât de mult se simțea el legat cu ei în situația în care se aflau? Face totdeauna bine să oferim fraților și surorilor, care sunt încercați într-un fel sau altul, sentimentul de apartenență a noastră la situația lor.

Relația credincioșilor este în afară de aceasta și cu »Domnul Isus Hristos«. Oricare ar fi împrejurările, El este și rămâne Domnul nostru, căruia noi vrem să-I slujim ca robi; El este și rămâne Isus, care a fost în umilință aici jos pe pământ, care El Însuși a trecut prin suferințe adânci și în cele din urmă Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota pentru noi; El este și rămâne Hristosul, pe care Dumnezeu L-a înălțat acum nespus de mult și care stă la dreapta lui Dumnezeu. Aducerea aminte de aceasta trebuie să fi dat curaj credincioșilor din Tesalonic, și ea este și pentru noi bună și folositoare în toate împrejurările vieții.

Versetul 2: »Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.«

Credincioși au nu numai o relație simplă cu Dumnezeu ca Tată și cu Domnul Isus Hristos, ci ei au și folose din aceasta. Tatăl și Fiul se preocupă împreună de noi. Pavel a dorit credincioșilor din Tesalonic har și pace, și el știa, că ambele pot veni numai din cer. Noi avem nevoie de aceste lucruri și le savurăm într-adevăr numai aici pe pământ, dar știm foarte bine că ele sunt valori cerești. În opoziție cu prima scrisoare (capitolul 1,1), el numește aici izvorul acestor binecuvântări.

Pavel nu a dorit destinatarilor scrisorii nici fericire, nici bogăție, și nici sănătate și nici bunăstare. Desigur el nu era lipsit de simțăminte față de aceste lucruri, dar el știa foarte bine de ce aveau ei mai multă nevoie. De aceea dorința de har și pace – cu toată amintirea lor frecventă – nu este o simplă formulă de politețe lipsită de conținut, ci o dorință sinceră a scriitorului. Și apostolul Petru știa că sentimentul nostru de har și pace nu poate fi niciodată destul de adânc, respectiv, că până la sfârșitul vieții noastre putem crește în ele. De aceea în ambele lui scrisori dorește și ca »harul și pacea să vă fie înmulțite« (1 Petru 1,2 și 2 Petru 1,2).

Nu fără motiv harul și pacea sunt deseori numite împreună, și desigur nu este fără motiv, că harul stă aici pe primul loc. În privința aceasta ne putem gândi la principiul cauză și efect. O conștiință profundă despre har conduce la o savurare mai mare a păcii. Așa are loc deja atunci când un păcătos află despre harul salvator al lui Dumnezeu. Harul îi oferă mântuirea, și rezultatul este pace cu Dumnezeu. Nu altfel este cu credinciosul pe cale. Cu cât noi trăim mai mult din har, cu atât mai mult pacea lui Dumnezeu este partea noastră. În har găsim îndestularea noastră, și rezultatul este pace în inimă. La aceasta trebuie să se fi gândit apostolul la scrierea acestor cuvinte de salut.

Pe parcursul scrisorii el revine încă o dată la aceasta. În capitolul 2,16 el se gândește la har și scrie: »Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul său o mângâiere veșnică și o nădejde bună, să vă mângâie inimile«. Aici vedem harul ca izvor al mângâierii și nădejzii și el este și aici legat cu Persoanele Dumnezeirii. În capitolul 3,16 este vorba de pace: »Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel.« Noi cunoaștem nu numai pacea în noi, ci noi cunoaștem și pe Domnul păcii. Sensibilitatea noastră pentru har și pace

nu poate fi niciodată destul de mare. Noi avem nevoie de ea în fiecare zi a vieții noastre, indiferent cum sunt împrejurările.

Având în vedere faptul că această scrisoare vorbește în mod deosebit despre ziua Domnului, este remarcabil că apostolul deja în introducere se referă de două ori la dreptul Său de domnie, căci de două ori se vorbește despre El ca Domn. El este deja acum Domnul celor credincioși, și El va arăta cândva (în ziua Sa) public, că Dumnezeu L-a făcut nu numai Hristos, ci și Domn.

Titlul »Domn« (în limba greacă kyrios) trebuie să fi făcut o impresie adâncă asupra credincioșilor din Tesalonic, fie ei de origine iudaică sau dintre păgâni. Pentru un om, care a crescut în iudaism, era o aluzie clară la »Jehova« Vechiului Testament. Iudeii erau familiarizați cu faptul că Lui Îi aparține primul loc. Pentru partea cea mai mare din destinatarii scrisorii, care proveneau din păgânism, titlul de »kyrios« a fost pus exclusiv în legătură cu cezarul de la Roma. Numai el avea dreptul să se numească așa. Însă credincioșii din Tesalonic au învățat deja la vizita celor trei misionari »că este un alt Împărat - Isus« (Faptele Apostolilor 17,7). Acest fapt, care și în prima scrisoare stă mereu pe prim plan și care trebuie să aibă o influență mare asupra vieții practice a credincioșilor, le este amintit aici încă o dată în introducere. Este un fapt pe care și noi nu trebuie să-l uităm niciodată și cu care trebuie să ne preocupăm permanent.

Versetul 3: »Trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, întrucât credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia dintre voi toți față de ceilalți se mărește tot mai mult.«

Ca și în prima scrisoare, și aici ne întâmpină mereu adresarea plăcută »frați«. Pavel, Sila și Timotei se știau legați în acest mod deosebit cu credincioșii din Tesalonic. Nu erau străini, și nici cunoștințe mai îndepărtate, ci erau frați (frați și surori), aceia cu care exista o legătură strânsă de dragoste și prietenie. De aceea pentru scriitor nu era o obligație grea să mulțumească lui Dumnezeu pentru ceea ce El a lucrat în destinatarii scrisorii. Dimpotrivă, ei simțeau un fel de obligație, pe care o aveau. În capitolul 2,13 ei folosesc încă o dată expresia.

»Trebuie« (sau: suntem datori) înseamnă o obligație lăuntrică profundă. Această expresie s-a folosit când cineva era dator cuiva și nu avea nici o alternativă. Aceasta este cu totul altceva, decât simpla împlinire a unei obligații. În afară de aceasta ei considerau că se cuvine să aducă această mulțumire lui Dumnezeu, căci exista realmente ceva pentru care se merita mulțumire. Expresia »cum se cuvine« înseamnă că tesalonicenii meritau să aibă parte de așa ceva. Se cuvenea, căci corespundea comportării lor. Ei „au meritat”.

Pavel și însoțitorii lui erau observatori atenți. Starea bună a acestor credincioși tineri în credință nu le-a rămas neobservată și i-a condus la mulțumire față de Dumnezeu. Și în alte scrisori găsim această comportare a lui Pavel (compară cu Romani 1,8; 1 Corinteni 1,4; Efeseni 1,16; Filipeni 1,3; Coloseni 1,3; 1 Tesaloniceni 1,2). El nu a trecut cu vederea evoluțiile negative existente, dar unde era posibil a mulțumit mai întâi pentru ce era pozitiv. În afara scrisorilor personale această mulțumire lipsește în scrisoarea către Galateni și în a doua scrisoare către Corinteni – și aceasta din motive ușor explicabile.

Să mai adăugăm, că această mulțumire nu a fost rostită ocazional, ci au făcut-o totdeauna, aceasta înseamnă mereu, când se rugau. Cu siguranță noi avem de învățat din acest mod de comportare. Cât de ușor stau lucrurile negative despre frați și surori în prim plan, când vorbim despre ei, și cât de mare este pericolul ca aceste lucruri negative să fie aduse chiar ca acuzare înaintea lui Dumnezeu.

Deci care erau motivele scriitorilor pentru a aduce mulțumire? Aici sunt numite două semne caracteristice ale credincioșilor din Tesalonic: în primul rând credința lor și în al doilea rând dragostea lor. Credința aici nu este mâna care apucă mântuirea lui Dumnezeu, ci aici este vorba de încrederea zilnică a credinței. Credința ne aduce și ne menține în legătură cu lumea invizibilă, cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Domnul Isus. Credința face lucrurile invizibile ochiului trupesc să

devină realitate pentru viața noastră. Felul în care se vorbește aici despre dragoste ne face să gândim că este dragostea care ne aduce în legătură cu frații și surorile noastre.

Dragostea se revarsă în afară, prin aceea că ea devine activă. În afară de aceasta se vorbește despre dragoste ca o însușire care trebuie înțeleasă personal, în comun și reciproc. Era »dragostea fiecăruia«; dar era și dragostea »dintre voi«; și în cele din urmă era o dragoste »față de ceilalți«. Și ordinea acestor două calități alese cu siguranță nu este la întâmplare aici. Un comentator biblic scrie în privința aceasta: »Credința ne aduce în contact cu izvorul veșnic al dragostei din Dumnezeu, și urmarea inevitabilă este că inimile noastre sunt atrase în dragoste spre toți cei care Îi aparțin.«

Remarcabil este însă ce se spune acum despre credință și dragoste. Despre credință se spune, că ea mergea mereu crescând, și despre dragoste citim că ea se mărește tot mai mult. O comparație cu ceea ce se spune în prima scrisoare despre credință și dragoste ne arată clar că la credincioșii din Tesalonic au avut loc în foarte scurt timp progrese deosebite, și aceasta cu toate că și mai înainte lucrurile erau deja foarte bune. Deja în introducerea din prima scrisoare este vorba despre »lucrarea credinței voastre« și despre »munca dragostei« (capitolul 1,3). După aceea se spune despre credință, că vestea despre ea s-a răspândit nu numai în Macedonia și Ahaia, ci pretutindeni (capitolul 1,8). Despre dragostea de frați nici nu mai trebuia să se scrie, căci cei trei misionari știau că credincioșii din Tesalonic se iubesc (capitolul 4,9.10).

Cu toată această mărturie bună era vorba deja în prima scrisoare, ca credincioșii tineri în credință trebuiau să facă progrese:

a) Referitor la credință, cei care au scris scrisoarea voiau să-i vadă personal pe credincioșii din Tesalonic, ca să împlinească ce mai lipsea credinței lor (capitolul 3,10).

b) Referitor la dragoste se spune: »Și pe voi, Domnul să vă îmbogățească și să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți« (capitolul 3,12).

Aici Pavel putea să constate cu mulțumire, că rugămintea lui a fost ascultată. Credința lor nu numai a crescut, ci »a crescut peste măsură« și dragostea a crescut realmente până la revărsare. „Stagnarea este regres” spune un proverb, și aceasta este valabil cu siguranță și în viața spirituală a unui credincios. Dumnezeu dorește să lucreze creștere, El dorește să vadă progres în viața noastră. Duhul Sfânt nu pornește niciodată de la premisa că noi am ajuns un nivel la care noi am putea să ne odihnim liniștiți și pe care să rămânem. Înțeleptul Solomon a exprimat cândva aceasta în felul următor: »Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei« (Proverbe 4,18). Ce pagubă, când în loc de aceasta în viața unui credincios este stagnare sau regres.

»Întrucât credința voastră merge mereu crescând (adică, peste măsură)«. Creșterea presupune viață. De aceea credința noastră poate crește numai atunci când ea este vie. Credința moartă este o chestiune țepăună și statică. În acest caz așteptăm zadarnic creșterea. Credința lucrată de Dumnezeu este dimpotrivă o credință vie și crescătoare. O viață pătrunsă de o astfel de credință este o viață plină de experiențe dătătoare de curaj. Cu toate că erau tineri în credință, credincioșii din Tesalonic au făcut astfel de experiențe și de aceea crescuseră în credință.

»Și dragostea ... se mărește tot mai mult (textual: se revarsă)«. Dragostea care se revarsă este ca un râu care se revarsă mult peste maluri. Așa era la credincioșii din Tesalonic. Relația lor cu frații și surorile lor era nu numai în ordine, ci se îmbunătățea văzând cu ochii. Noi nu trăim din dragostea altuia, ci este în natura lucrurilor ca noi să ne iubim reciproc și să creștem permanent în dragoste. Aceeași dorință o exprimă Pavel și pentru credincioșii din Filipi, când le scrie: »Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult (textual: să se reverse)« (Filipeni 1,9). Cu cât noi savurăm mai mult dragostea Domnului nostru, cu atât mai mult această dragoste se revarsă și spre alții. Însă lipsa de dragoste pentru Domnul se va arăta în rezultatele practice prin aceea că dragostea noastră va scădea și față de frații noștri și față de surorile noastre.

Să lăsăm exemplul acestor credincioși tineri în credință să lucreze asupra noastră și să ne întrebăm personal: crește credința noastră? Facem noi zilnic experiențe de credință cu Dumnezeul nostru? Crește zilnic dragostea noastră? Se revarsă ea? Sau probabil este și pentru noi valabil reproșul

Domnului adresat bisericii din Efes: »Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi« (Apocalipsa 2,4)? Este pagubă, dacă noi, care de așa de mult timp suntem pe cale, și dacă privim în urmă trebuie să spunem că la începutul drumului nostru de creștini credința și dragostea stăteau mai bine. Trebuie să fie invers.

Versetul 4: »De aceea ne lăudăm cu voi în adunările lui Dumnezeu, pentru statornicia și credința voastră în toate prigonirile și necazurile pe care le suferiți.«

Și acest verset este în primul rând o îmbărbătare. Probabil în mod obișnuit felul lui Pavel era să nu vorbească mult despre alții. În cazul credincioșilor din Tesalonic însă nu putea altfel. El se lăuda cu ei în adunările lui Dumnezeu din alte localități și vorbea despre statornicia lor și despre credința lor. Pe lângă aceasta el nu lăuda calitățile lor proprii, ci ceea ce Dumnezeu a putut lucra în ei. Din aceasta putem desigur să învățăm și noi. Cât de des căutăm noi cu îndârjire după ceva negativ, despre care să putem vorbi, în loc să lăudăm ce harul lui Dumnezeu a putut să dea la iveală în frații noștri și în surorile noastre. Pavel a avut un ochi foarte realist pentru evoluțiile greșite, și el le-a și tratat, dar niciunde el nu dă impresia că el le-a căutat cu tot dinadinsul.

Apoi, versetul acesta ne oferă o imagine cu privire la situația exterioară a credincioșilor din Tesalonic. Deja primele zile ale vieții lor de creștini erau însoțite de suferințe și greutate (Faptele Apostolilor 17,5-9), și în prima scrisoare Pavel le confirmă, că ei au primit Cuvântul în multe necazuri (capitolul 1,6). Această situație exterioară nu s-a schimbat. Dimpotrivă, ea pare să se fi aprit. Tocmai aceasta au luat-o învățătorii falși ca ocazie să-i pună în încercătură.

Versetul nostru vorbește despre »prigoane« și »necazuri«. Să prigonești pe cineva înseamnă să-l urmărești. Necazurile se pot referi la tot felul de greutate. În contextul scrisorii necazul este în legătură cu prigoanele, și aceasta ar putea însemna că acești credincioși au fost probabil chiar chinuți și maltratați. În orice caz situația lor era așa fel, că noi cu greu sau chiar deloc nu ne putem pune în locul lor.

Însă aceste prigoane și necazuri nu aveau nimic a face cu ziua Domnului – și în aceasta consta interpretarea greșită din partea tesalonicenilor. Nu era nici o asemănare cu »necazul lui Iacov«. Desigur Vechiul Testament vorbește despre acest necaz în legătură cu ziua Domnului (compară de exemplu Ieremia 30,7; Țefania1,15), și credincioșii din Tesalonic s-au gândit probabil la el, dar necazul lor avea un caracter cu totul altul. Gândul că creștinii credincioși suferă și sunt prigoniți nu este nicidecum străin Noului Testament; dar caracterul acestor necazuri este cu totul diferit de acela al necazului care stă în legătură cu ziua Domnului. Și astăzi sunt creștini prigoniți. Dacă cei mai mulți cititori trăiesc în țări în care noi avem pace și libertate de credință, avem motive să fim mulțumitori Domnului pentru aceasta. Însă potrivit cu 2 Timotei 3,12 – într-o formă sau alta – vor fi prigoniți toți care se așează cu hotărâre de partea Domnului.

Dar încă o dată: aceste prigoane și suferințe nu au absolut nimic a face cu ziua Domnului. În ce constă diferența? Necazurile din ziua Domnului sunt – cel puțin în primul rând – o judecată a celor necredincioși, în timp ce suferințele credincioșilor de astăzi, printre altele, sunt un instrument în mâna lui Dumnezeu, ca să ne curețe și să probeze credința noastră (compară de exemplu cu 1 Petru 1,7). Necazurile din ziua Domnului înseamnă deci o pedeapsă a celor necredincioși, în timp ce necazurile de astăzi sunt un instrument de educare în mâna Domnului nostru. Domnul permite să vină greutate, ca să ne încerce. De ce avem noi astăzi parte, este disciplinare, și disciplinare înseamnă educare. În ziua Domnului dimpotrivă este vorba de judecată, răsplătire și pedeapsă, și aceasta este în ceea ce privește caracterul ceva total diferit de disciplinare și educare.

Așteptarea iudaică era desigur un timp de necaz. Ei știau că înainte de instaurarea Împărăției Sale Dumnezeu Se va arăta prin judecată. De aceea rătăcirea adusă printre credincioșii din Tesalonic era așa de greu de recunoscut și de aceea era așa de periculoasă. Înzătorii au venit cu argumente, pe care le-au preluat din Vechiul Testament. Decisiv era și este aplicarea corectă a acestor citate. Speranța creștinilor nu este îndreptată spre aceste necazuri, ci spre Persoana Domnului nostru.

Înainte ca aceste necazuri ale zilei Domnului să fie vărsate pe pământ ca judecăți, El va fi venit ca Mire ca să ne ia la Sine. Despre aceasta a vorbit Pavel detaliat în prima sa scrisoare (Capitolul 4,13-18).

La citirea atentă a versetului nostru trebuie să remarcăm, că Pavel și însoțitorii lui vorbesc într-adevăr că credincioșii din Tesalonic îndură prigoane și necazuri și că ei au dovedit statornicie și credință în acestea, dar nu mai este vorba despre nădejde. Să înduri astfel de lucruri este desigur nu de la sine înțeles. »A îndura« înseamnă aici „a ține piept”, „a suporta”, „a nu ceda”. Pentru aceasta era nevoie de ceva. De asemenea statornicia și credința (folosite aici cu articol și legate în mod deosebit prin conjuncție) sunt virtuți care ne impresionează și pe drept sunt amintite cu laudă.

Cu toate acestea lipsește amintirea nădejdiei. Exista într-adevăr statornicie, dar nu mai era statornicia nădejdiei, despre care s-a vorbit în prima scrisoare (capitolul 1,3). Nădejdea în Hristos era motorul statorniciei lor, și acest imbold părea să-și fi pierdut puterea. Ei aveau nevoie nu numai de statornicie în situația lor grea, ci de »răbdarea lui Hristos« (capitolul 3,5). Așa cum El așteaptă acum să-și poată lua mireasa la Sine, tot așa și noi ca răspuns avem dreptul să așteptăm pe Mirele nostru, care vine să ne unească cu El (compară și cu Apocalipsa 3,10, unde este vorba că noi trebuie să păzim cuvântul răbdării Sale).

Apartține felului de învățătură al Duhului Sfânt să ne vorbească câteodată și prin ceea ce nu se spune. Așa este și aici. Deseori credința, dragostea și nădejdea sunt legate între ele, și de aceea este remarcabil că nădejdea nu este amintită în locul acesta. Acest fapt nimereste nucleul problemei credincioșilor din Tesalonic. Ei și-au pierdut nădejdea, deoarece au fost influențați de rătăcire. Ei nu mai erau creștinii orientați spre țintă, așa cum erau cu câteva săptămâni (luni) în urmă. Credința și dragostea au fost întărite prin suferințe, dar și statornicia era prezentă. Dar unde era nădejdea lor? Ceva foarte esențial lipsea la ei.

Și în zilele noastre sunt credincioși care gândesc, că Adunarea trebuie să treacă prin necazul cel mare. Și se observă că la acești credincioși deseori nădejdea creștină se vede foarte puțin sau chiar deloc. Însă Noul Testament ne învață foarte clar, că nu trebuie să aibă loc nici un eveniment înainte ca nădejdea noastră să fie împlinită și ca Domnul Isus să vină să ne ia acasă. Desigur pot avea loc anumite lucruri – și evenimente despre care prorocii biblici vorbesc – dar nu trebuie neapărat să fie așa. Cine își întemeiază așteptările pe anumite evenimente și gândește că aceasta sau aceea trebuie să mai aibă loc înainte să vină Domnul, ca să ne ia la Sine, acela își îndreaptă speranța spre evenimente și nu spre Domnul.

Să așteptăm evenimente, aceasta nu este natura nădejdiei creștine. Nădejdea noastră se îndreaptă spre o Persoană, spre Luceafărul strălucitor de dimineață, care vine înainte să pornească judecățile zilei Domnului peste pământ. Cineva a exprimat foarte potrivit urmările acestui fapt: „Va fi și va trebui să conducă la o apariție de lipsă, dacă Hristos nu stă înaintea inimilor ca Acela care poate veni în orice moment ca să ia pe ai Săi la Sine”. (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians) La credincioșii din Tesalonic era așa, și astăzi nu va fi altfel.

Versetul 5: »Aceasta este o dovadă despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întrucât veți fi găsiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți.«

Scriitorii vorbesc aici despre un semn evident și prin aceasta se referă la o dovadă foarte clară. Se pune întrebarea, la ce se referă această dovadă a judecății drepte a lui Dumnezeu. Dacă se privește acest verset în legătură cu cele spuse mai înainte, dovada s-ar putea referi ori la credința perseverentă, ori la prigoane și necazuri. Ambele par a fi posibile. Dar dacă privim cele ce urmează în versetele următoare, eu cred că semnul vizibil al dreptei judecăți a lui Dumnezeu se referă la greutățile în care se aflau credincioșii din Tesalonic. Semnul arată că ei au fost socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, din a cărei pricină sufereau. Dreptatea lui Dumnezeu se arată în judecată, și anume atât cu privire la cei care-i prigonesc, cât și cu privire la cei care erau prigoniiți.

Cuvântul folosit aici pentru »judecată« (krisis) are mai multe înțelesuri. Se poate gândi de exemplu la despărțire, separare, verdict, punere la încercare și evaluare. În acest sens este de exemplu scaunul de judecată al lui Hristos un loc, în care credincioșii vor fi arătați (ca să primească plată), în timp ce necredincioșii vor fi judecați, prin aceea că vor fi aruncați în iazul de foc. În dicționarul său, V. E. Vine explică cuvântul „judecată” în contextul versetului nostru astfel; ea este „acțiunea de despărțire și diferențiere”. (Vine, V. E. Expository Dictionary of Bible Words)

Dumnezeu nu este nedrept, când permite ca copiii Lui să fie prizonieri și strâmtorați. Dimpotrivă, suferința poate fi în mâna Lui un instrument ca să verifice credința lor și să o evalueze, și în felul acesta să arate foarte clar că ei sunt despărțiți de lumea aceasta.

Gândul referitor la o despărțire clară între cei ce sunt strâmtorați, pe de o parte, și a asupritorilor, pe de altă parte, devine foarte clar în versetele următoare. Credincioșii suferă cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Ea este domeniul în care se recunosc drepturile și autoritatea Aceluia căruia Dumnezeu I-a dat domnia, și acesta este Domnul Isus. Aceia care acceptă deja acum pentru viața lor dreptul Său la autoritate, sunt prizonieri de oamenii care sunt încă sub autoritatea lui satan. Aceasta este o diferență clară. Va veni însă timpul când Împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată public și cu putere pe acest pământ. Atunci vor înceta suferințele acelor care acum sunt strâmtorați. La această Împărăție, întemeiată cu putere și cu slavă pe pământ, se gândesc scriitorii aici.

Deja în cartea Faptele Apostolilor Pavel a arătat că credincioșii vor intra în Împărăția lui Dumnezeu prin multe neazuri (Faptele Apostolilor 14,22). Și alte locuri din epistole ne arată că drumul credinciosului este un drum care merge prin suferințe spre glorie. În epistola către Romani 8,17, Pavel spune: »dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El«, și în 2 Timotei 2,12 scrie prietenului său Timotei; »dacă răbdăm, vom și împărăși cu El«.

Și Petru prezintă un gând asemănător: »Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui« (1 Petru 4,12.13). »Slăviți împreună cu El«, »împărăși cu El« și »descoperirea slavei Lui« se referă la Împărăția lui Dumnezeu în forma ei publică, când noi, care acum avem parte de lepădarea Domnului, ne vom arăta împreună cu El în slavă.

Deci cu privire la suferințele amintite aici nu este vorba de suferințele pe care Dumnezeu le folosește ca urmare a comportării noastre greșite, ca să disciplineze pe copiii Săi, adică să-i educe, ci că noi suferim ca unii care au parte de lepădarea Domnului Isus. Despre acest fel de suferințe vorbește Petru în toate cele 5 capitole ale primei sale scrisori. În primul capitol amintește suferințele care încearcă și curăță credința noastră (versetele 6, 7), în capitolul al doilea sunt suferințele din pricina conștiinței (versetul 19), în capitolul al treilea sunt suferințele din pricina dreptății (versetul 14), în capitolul al patrulea sunt suferințele din pricina Numelui lui Hristos (versetele 13, 14) și în capitolul al cincilea sunt suferințele cauzate de împotrivirea directă a lui satan (versetele 8-10).

Toate aceste suferințe au a face cu Împărăția lui Dumnezeu. Vrem să luăm seama, că aici nu este vorba ca noi să fim considerați vrednici de cer, ci vrednici de Împărăția lui Dumnezeu. Nădejdea creștină este cerească, în timp ce Împărăția lui Dumnezeu va fi întemeiată pe pământul acesta.

Cu toate acestea această Împărăție are și un aspect ceresc, și *acesta* este partea noastră. Noi vom domni din cer împreună cu Domnul Isus. Despre acest aspect al Împărăției vorbește El în evanghelia după Matei 13,43, când spune: »atunci cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.« În rest, gândul referitor la Împărăție din alte locuri din Scriptură este strâns legat cu gândul referitor la responsabilitatea noastră.

Deci Împărăția lui Dumnezeu va arăta odată clar de a cărui parte au stat credincioșii din Tesalonic. Suferințele lor erau o dovadă că ei au fost »considerați vrednici« de această Împărăție. Această vrednicie nu a fost nicidecum prin merite personale. Ei nu s-au făcut pe ei înșiși demni, și ei nici nu au rezistat prin propria putere, ci ei au fost »considerați vrednici«. Puterea lor de a rezista a venit de la Dumnezeu. Sensul acestui verset nu este deci că noi prin suferințe ne „procurăm” sau

„merităm” un loc în această Împărăție, ci că suferințele sunt dovada că noi suntem vrednici de ea. Ele sunt ca o pecete, care garantează pentru o realitate confirmată.

Despre Domnul Isus se spune în cartea Apocalipsa 5,12: »Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească putere, bogăție, înțelepciune, tărie, cinste, slavă și binecuvântare.« Aceasta o putem înțelege bine. Domnul Isus este vrednic de Împărăția Sa și de domnia legată de aceasta. El posedă această demnitate în Sine Însuși, dar în afară de aceasta, prin suferințele Sale și moartea Sa pe cruce, El are și ca Om dreptul la această Împărăție.

Și noi posedăm această vrednicie, care este potrivită cu Împărăția lui Dumnezeu, dar ea este o vrednicie care ne-a fost acordată. Că această vrednicie ar trebui să aibă influență practică asupra vieții noastre, aceasta este de la sine înțeles. Despre aceasta a vorbit clar prima scrisoare (compară cu capitolul 2,12). Caracteristicile Împărăției în forma ei publică (de exemplu; dreptate, pace și bucurie, compară cu Romani 14,17) au voie și trebuie să se vadă astăzi în viața noastră.

Expresia »găsit vrednic« se întâlnește și în alte locuri din Scriptură. În evanghelia după Luca 20,35 Domnul Isus vorbește despre fiii veacului acesta și pune în fața lor pe fiii veacului acela (al Împărăției), care au fost găsiți vrednici. Cartea Faptele Apostolilor 5,41 ne arată ceva despre vrednicia care are a face cu a suferi din pricina Numelui Domnului. Aceste elemente se contopesc aici. Credincioșii din Tesalonic au trecut prin prigoane și necazuri, ei au suferit pentru Numele Domnului lor, și aceasta era dovada, că ei erau în stare să scape de judecata care stătea în legătură cu instaurarea Împărăției (Luca 21,36). Totodată suferințele mărturiseau despre vrednicia lor de a avea parte de partea cerească a acestei Împărății.

Versetele 6-7: »Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea necaz celor care vă necăjesc și să vă dea odihnă, atât vouă care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale.«

Aceste versete ne arată ce efecte va avea venirea Domnului Isus pe pământ (descoperirea Sa) și legat de aceasta instaurarea Împărăției lui Dumnezeu. Aceste efecte vor fi foarte diferite. Aceia, care sunt strâmtorați în timpul actual, vor avea atunci odihnă; aceia, care acum fac parte dintre asupritori, vor primi atunci o dreaptă răsplătire. Rolurile vor fi schimbate, ca să spunem așa. Necazul credincioșilor se va sfârși. Ei vor avea odihnă, în timp ce asupritorii își vor primi pedeapsa meritată.

În ziua Domnului – și despre aceasta este vorba aici – va fi cu totul altfel decât astăzi. Necazul credincioșilor nu are nimic a face cu această zi. Atunci ei vor avea odihnă. Noi recunoaștem aici foarte clar cât de trivială era ispitirea și cât de mare era rătăcirea printre credincioșii din Tesalonic. Adevărul a fost pus cu capul în jos. Tocmai faptul că credincioșii din Tesalonic sufereau era dovada cea mai bună că ziua Domnului încă nu putea fi venită. Căci atunci ei nu vor mai suferi, ci vor avea odihnă.

Versetul 6 spune mai întâi ceva despre oamenii prin care credincioșii sunt strâmtorați. Dumnezeu este drept și îi va pedepsi. Uneori această pedeapsă devine vizibilă deja în viață. Dar poate fi și altfel. Însă cel mai târziu în ziua Domnului se va da tuturor dovada clar vizibilă, că Dumnezeu Își arată dreptatea în judecată și »va răsplăti necazul«. Cuvântul din epistola către Galateni: »Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”« (Galateni 6,7) este valabil și aici.

Expresia »fiindcă Dumnezeu găsește că este drept« vrea să spună că nici nu poate fi altfel. În fond este o consecință logică a faptelor acestor oameni, că Dumnezeu va răsplăti.

»A răsplăti« înseamnă »a înapoia« sau »a plăti înapoi«. În prima epistolă (capitolul 3,9) ea este folosită în sens pozitiv. Deja în Vechiul Testament se spune: »Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește. El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui« (Ieremia 51,56), și prin prorocul Isaia Dumnezeu îmbărbătează pe cei care și-au pierdut curajul: »Încurajați mâinile slăbite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată, Dumnezeul vostru: răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui.”« (Isaia

35,3,4). Chiar dacă noi trăim în timpul de har, și nu cerem răzbunare, cu toate acestea și astăzi nu poate fi altfel decât că Dumnezeu va da răsplătire. Poate să pară că unele fapte rele rămân nepedepsite, ca și cum Dumnezeu nu ar ști nimic de ele, dar nu este așa. Dumnezeu vede orice nedreptate, nimic nu rămâne ascuns față de El. Orice apăsare, orice martiraj, orice batjocură și orice disprețuire a credincioșilor va fi răsplătită în ziua aceea.

În cartea Faptele Apostolilor 9,4, Domnul pune lui Saul întrebarea: »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« Principiul lui Dumnezeu este, că tot ce se face credincioșilor, în fond se face lui Hristos. Aceasta oferă oricărei prigoniri și strâmtorări un caracter deosebit. De aceea va veni ziua în care va deveni vizibil ce preț au credincioșii în ochii Domnului. Prin lucrarea Sa la cruce noi Îi aparținem și suntem strâns legați cu El.

Răsplata lui Dumnezeu este dreaptă. Și la acest gând vrem să medităm. Dreptatea lui Dumnezeu se descoperă și se arată astăzi prin Evanghelie. În lucrarea Domnului Isus Dumnezeu a găsit un drum să descopere dreptatea Sa în har în așa fel »încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credința în Isus« (Romani 3,26). Aceasta este vestea bună a harului, pe care o poate primi oricine. Dar cine desconsideră această ofertă, acela va cunoaște dreptatea lui Dumnezeu în judecată. Și răsplătirea din ziua Domnului la instaurarea Împărăției se va face în dreptate. Judecata lui Dumnezeu este totdeauna dreaptă. Dumnezeu nu acționează nici părtinitor și nici nu are idei preconcepute. Deja Avraam a recunoscut aceasta, atunci când a zis lui Dumnezeu: »Cel ce judecă pământul nu va face ce este drept?« (Geneza 18,25). Și psalmistul spune: »Dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia merg înaintea feței Tale« (Psalm 89,14).

Răsplătirii asupritorilor îi stă în opoziție odihna celor asupriți. Odihna este opusul necazului și luptei (compară de exemplu cu 2 Corinteni 7,5). Cuvântul a fost folosit de exemplu să descrie un ogor, care după un timp de prelucrare a fost lăsat să înțelească. Acest tablou se potrivește fără îndoială situației credincioșilor din Tesalonic. Scriitorii spun în afară de aceasta: »cât și nouă«. Prin aceasta ei se unesc într-un mod plăcut cu destinatarii scrisorii. Și apostolul și conlucrătorii lui au trecut prin necaz și printr-un timp de strâmtorare. Credincioșii din Tesalonic nu erau singurii care stăteau în încercări, și încercările nici nu ar fi, dacă ar fi venit timpul de odihnă.

»Descoperirea (apokalypsis = destăinuire) Domnului Isus din cer« se referă fără nici o îndoială la apariția Sa în glorie. Și prima Sa venire pe acest pământ a fost o descoperire, dar ea a avut un cu totul alt caracter. El a venit în har. »Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos« (Ioan 1,17). Harul și adevărul sunt unite de nedespărțit în Persoana Domnului. Când însă El în ziua Domnului va păși pentru a doua oară pe acest pământ, atunci El va revela puterea și gloria Sa în judecată. Aici nu este vorba de venirea Lui pentru ai Săi, ca să ne ia la Sine în glorie, ci de faptul că El va veni împreună cu ai Săi, ca să întemeieze Împărăția Sa. Aceasta este ziua Domnului.

Cu siguranță este posibil ca Domnul să ne dăruiască deja în această viață eliberarea de asupritori, și cu certitudine odihna începe pentru noi în momentul când Domnul ne ia de pe acest pământ, ori prin moarte, ori prin venirea Sa pentru noi. Dar nu acesta este gândul aici. Aici nu este vorba de începutul acestei odihne, ci de caracteristicile zilei Domnului. Acestea sunt răsplătirea și pedeapsa, pe de o parte – pentru asupritori – și odihna, pe de altă parte, pentru cei care sunt asupriți. Pentru toți va deveni vizibil – descoperit -, cine a stat de partea Aceluia care astăzi este încă lepădat. Ce pentru unii va însemna atunci judecată, pentru alții reprezintă odihnă. Este deci vorba de judecata (despărțirea) lui Dumnezeu, care are aceste două laturi.

Cineva scrie în privința aceasta: „Aici nu este nicidecum vorba de momentul intrării lor în odihna aceasta, ci de diferența dintre situația lor actuală și starea în care ei se vor găsi după ce Isus va fi venit. El nu va veni să prigonească pe ai Săi și să-i chinuie. În ziua Sa ei vor fi în odihnă și păcătoșii în strâmtorare.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher).

Credinciosul posedă deja astăzi odihna conștiinței. Cine se bazează pe lucrarea de la cruce și știe că el are pace cu Dumnezeu, acela a ajuns la odihnă (Matei 11,28). În afară de aceasta pe drumul nostru prin lumea aceasta putem cunoaște și savura odihna sufletului. Domnul Isus este garant

pentru aceasta (Matei 11,29). Dar nu despre aceasta este vorba aici. Odihna de aici nu este nici odihna de sabbat, despre care este vorba în epistola către Evrei capitolul 4, versetul 9. Atâta timp cât noi suntem încă în lumea aceasta, noi nu vom cunoaște această odihnă. Dimpotrivă, noi vom avea necaz. Însă acesta se va sfârși în curând, și noi vom savura odihna veșnică, pe care cei necredincioși nu o cunosc. Biblia ne confirmă categoric: »Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă« (Apocalipsa 14,11).

Descoperirea Domnului Isus stă în legătură »cu îngerii puterii Sale«. Toată puterea Îi aparține, sunt îngerii puterii Sale, și Lui Îi place să exercite puterea Sa în judecată și prin îngeri (compară de exemplu cu Matei 13,41.42; 16,27; 24,31). Au fost îngeri, care au vestit nașterea Sa (Luca 2,10), îngerii au vorbit despre învierea Sa (Matei 28,2 și versetele următoare) și îngerii vestesc și revenirea Sa (Faptele Apostolilor 1,10). În opoziție cu aceasta vedem aici pe credincioși nu ca unelte ale puterii Sale, ci ca unelte ale gloriei Sale (compară cu versetul 10).

Versetul 8: »... într-o flacără de foc, răzbunând pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.«

Flacăra de foc se poate referi atât la versetele anterioare, dar poate fi și o tratare mai detaliată a afirmațiilor din versetul 8. În orice caz pare să se refere la răsplătirea acelor pe care îi va lovi judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Flacăra de foc arată răzbunarea sfântă, pe care o exercită Dumnezeu în judecată. Așa a fost odinioară cu Sodoma și Gomora, și tot așa va fi iarăși în legătură cu ziua Domnului.

Deja în Vechiul Testament oamenii lui Dumnezeu au avut o simțire profundă despre această răzbunare sfântă a lui Dumnezeu. Asaf, de exemplu, spune: »Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea; focul va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui« (Psalm 50,3). Și prorocul Isaia se exprimă în mod asemănător în privința aceasta: »Căci iată, Domnul vine cu un foc și carele Lui sunt ca un vârtej, ca să dea mânia Sa cu furie și mustrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa, Domnul va intra la judecată« (Isaia 66,15-16a).

Când Domnul Isus a fost prima dată pe acest pământ, oamenii au auzit cuvinte de har și îndurare. Ultimul lucru, pe care lumea l-a văzut despre El, a fost crucea Sa. Mântuitorul muribund nu a rostit atunci nici un cuvânt de răzbunare sau răsplătire. Dimpotrivă, dușmanii Lui L-au auzit spunând: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac« (Luca 23,24). Dar în ziua Domnului El este Judecătorul incoruptibil, din a cărui gură va ieși sabia judecății și răsplătirii (compară și cu capitolul 2,8).

Cuvântul „răsplătire” ne lasă să gândim la răzbunare. Alți traducători vorbesc despre „răzbunare deplină”. Dumnezeu a lăsat odinioară să se spună prin Moise: »A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti ... Căci ziua nenorocirii lor este aproape și ceea ce-i așteaptă nu va întârzia« (Deuteronom 32,35). Aceasta nu este sete de răzbunare în sensul omenesc – așa cum uneori cu regret nu ne este necunoscută -, ci este vorba de plata dreaptă și răsplătirea dreaptă. Această răsplătire vrem s-o lăsăm în seama lui Dumnezeu (compară cu Romani 12,19).

Dacă Domnul este deja Răzbunător față de credincioși (compară cu 1 Tesaloniceni 4,6 – ceea ce nu are nimic a face cu mântuirea veșnică), cu cât mai mult atunci față de necredincioși.

Pentru noi astăzi este valabil, că noi trăim în ziua harului. Noi nu ar trebui să cedăm ispitei să dăm loc judecății și răzbunării, așa cum Iacov și Ioan au făcut odată, atunci când voiau să lase să se coboare foc din cer (Luca 9,54). Noi știm bine despre judecata care va veni și de răsplătirea care stă în legătură cu aceasta. Gândul la aceasta ar trebui să dea naștere în noi la îndurare și compătimire și să ne motiveze să răspundem cu râvnă și energie Evanghelia harului, oriunde ne este posibil.

Răsplătirea este dreaptă, căci ea lovește pe aceia care nu cunosc pe Dumnezeu și nu au ascultat de Evanghelia. Aici este vorba de două grupe diferite de oameni. Prima (cei care nu cunosc pe Dumnezeu) sunt națiunile în general, cea de-a doua (cei care nu cred Evanghelia) sunt iudeii. Aceasta se poate recunoaște, dacă ne gândim, că Pavel folosește în prima scrisoare cu privire la națiuni exact această expresie - »popoarele care nu cunosc pe Dumnezeu« (1 Tesaloniceni 4,5).

În afară de aceasta este posibil ca formularea folosită aici de Pavel să se refere la două locuri din Vechiul Testament, în care națiunile sunt de asemenea caracterizate prin aceea, că ele nu cunosc pe Dumnezeu (Psalm 79,6 și Ieremia 10,25). Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1,27 și 9,6), ceea ce în principiu este încă valabil (1 Corinteni 11,7). Ca și creatură a lui Dumnezeu omul este orientat spre Dumnezeu și are capacitatea principială de a avea o anumită cunoaștere despre Dumnezeu (Romani 1,19). Dar deoarece oamenii au respins să păstreze pe Dumnezeu în cunoașterea lor, Dumnezeu i-a lăsat »în voia minții lor fără pricepere« (Romani 1,28). Tăgăduirea Creatorului a condus la degenerarea omului, și drept urmare el s-a dedat la idolatrie și la perversiune morală. Cultul idolilor în imperiul roman și desfrânarea legată de aceasta (de exemplu prostituția în templu) erau foarte cunoscute credincioșilor din Tesalonic.

În opoziție evidentă cu aceasta stăteau iudeii. Ei au posedat dintotdeauna o anumită cunoaștere a lui Dumnezeu, care însă nu era o chestiune de inimă. Din timpul captivității babiloniene au evitat idolatria – cel puțin în exterior – și simulau că slujesc lui Dumnezeu. Realitatea însă, că ei au respins pe Mesia și L-au răstignit și nu au ascultat de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, a dovedit clar, că ei nu și-au îngrămădit mai puțină vină decât națiunile. Judecata dreaptă a lui Dumnezeu, pe care o exercită Domnul Isus, va lovi ambele grupe în măsură egală, chiar dacă sunt diferențe în măsura responsabilității.

În aplicarea ambelor expresii la timpul nostru ne putem gândi pe de o parte că în țările creștine a existat de secole de asemenea o cunoaștere a lui Dumnezeu – cel puțin în exterior. Însă această cunoaștere despre existența lui Dumnezeu nu înseamnă nicidecum că oamenii au și ascultat de Evanghelie. Știm că mulți nu au făcut aceasta. De aceea ei sunt fără scuze. Dimpotrivă, cunoașterea exterioară a lui Dumnezeu mărește responsabilitatea acelor care posedă această cunoaștere.

Pe de altă parte trebuie să constatăm, că după aproape 2000 de ani de creștinism este în chip îngrozitor o mulțime mare de oameni - preponderent tineri -, pentru care este valabil ce a trebuit să spună Pavel atunci despre națiuni: ei nu cunosc pe Dumnezeu. În mod deosebit în marile orașe ale Europei și Americii cresc oameni care niciodată nu au auzit ceva despre Domnul Isus și nici măcar nu cunosc Numele Lui.

În locul acesta s-ar putea pune întrebarea îndreptățită, dacă este drept față de ei, dacă Dumnezeu va aduce în judecată pe acești oameni, care niciodată nu au auzit ceva despre Mântuitorul și căroro niciodată nu li s-a vestit Evanghelia. Biblia nu ne lasă fără răspuns la această întrebare. Potrivit cu Romani 1,19 și 2,15 fiecare om are cel puțin două mărturii, după care el poate și va fi tras la răspundere. Prima mărturie este cea a creației (în Apocalipsa 14,6 ea este numită Evanghelia veșnică) și a doua mărturie este mărturia conștiinței. În felul acesta orice om va fi fără scuză, dar și aici este clar, că măsura de responsabilitate va fi diferită. Nu degeaba ne confirmă tocmai acest capitol, că judecata lui Dumnezeu este dreaptă.

O altă posibilitate de explicare constă desigur în aceea, că cele două expresii se leagă împreună. Cine nu ascultă de Evanghelie și nu primește prin credință pe Domnul Isus, acela nici nu cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, căci Dumnezeu Se descopere în Evanghelie. Oricum ar fi, fapt este că judecata dreaptă a lui Dumnezeu va lovi pe aceia care au meritat-o.

Înainte să mergem mai departe să vedem în ce constă judecata lui Dumnezeu, să îndreptăm atenția spre sfârșitul versetului. Probabil observăm că aici nu este vorba că Evanghelia nu va fi crezută – ceea ce desigur este adevărat în sine, și în alte locuri este accentuat aceasta -, ci reproșul constă în aceea, că ei nu au ascultat de Evanghelie. Nu rareori mesajul Evangheliei este prezentat așa fel, ca și cum ea ar fi o ofertă care nu obligă, că ea se poate primi sau respinge. Este desigur adevărat, că Dumnezeu nu ne-a creat ca marionete sau ca roboți, și de aceea ne dă posibilitatea să spunem nu, însă atunci este voința proprie și neascultare.

Când Pavel a vorbit în areopag intelectualilor din timpul său, el a spus categoric, că Dumnezeu »poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască« (Faptele Apostolilor 17,30). Și romanilor li s-a scris, că nu toți au ascultat de Evanghelie (Romani 10,16). Petru se referă la sfârșitul acelor »care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu« (1 Petru 4,17).

Nu este o favoare din partea omului, dacă el crede Evanghelia, nu, este un act de ascultare față de Dumnezeu. În acest sens omul nu este nicidecum liber, căci el stă sub o poruncă. Desigur noi avem voie și trebuie să legăm vestirea mesajului cu invitația prietenoasă de a primi pe Mântuitorul. Dar să nu uităm și să nu punem sub tăcere, că este un „trebuie” dumnezeiesc, ca să fi mântuit. Tot așa spune și apostolul Petru: »În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți« (Faptele Apostolilor 4,12). Prin aceasta fiecare om stă sub responsabilitate, și urmările neascultării sunt fatale: »Dar cine n-ascultă (nu se supune) de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el« (Ioan 3,36).

Versetul 9: »Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.«

Acest verset descrie pe scurt, dar prin cuvinte foarte marcante, în ce va consta judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și anume într-o pierzare veșnică. »Vor avea ca pedeapsă« înseamnă literalmente: „să plătești înapoi ce este drept” (cuvântul grecesc pentru pedeapsă are aceeași rădăcină ca și cuvântul pentru drept). Este vorba de faptul că cineva merită ceva pe drept, în acest caz pierzarea veșnică. Concepția greșită, că un Dumnezeu al dragostei nu poate pedepsi veșnic, trece cu vederea că Dumnezeu este totodată și lumină și în sfințenia Lui nu poate vedea păcatul. Pedeapsa lui Dumnezeu nu este nicidecum samavolnică, ci totdeauna dreaptă și pe merit.

Judecata lui Dumnezeu constă în »pierzare veșnică«. Domnul Isus Însuși pune această judecată față în față cu »viața veșnică« În evanghelia după Matei 25,46 El vorbește despre aceia care vor merge »în pedeapsa veșnică«, în timp ce cei drepti, în opoziție cu aceștia, vor merge »în viața veșnică« (compară și cu Daniel 12,2). Nădejdea credincioșilor este să intre în gloria cerului. Și în ce constă această glorie? În aceea, de a fi la Domnul (1 Tesaloniceni 4,17). Prezența Domnului Isus constituie gloria cerului. Tocmai de la aceasta vor fi excluși necredincioșii toată veșnicia. Ei vor fi despărțiți de fața Domnului. Cuvântul »fața« poate fi tradus și prin »prezență«, și aceasta arată clar despre ce este vorba. Pierzarea veșnică constă în a fi despărțit de prezența Aceluia care este Izvorul vieții, luminii și dragostei.

În afară de aceasta este și o despărțire de »slava puterii Sale«. Mărimea și gloria Sa se desfășoară atât în timpul Împărăției de o mie de ani, cât și în toată veșnicia. Aceia care vor fi loviți de judecata lui Dumnezeu vor fi excluși veșnic și de la această desfășurare.

Grozăvia pierzării veșnice constă în absența lui Dumnezeu și a Domnului. Ceea ce constituie fericirea cerului și a casei Tatălui în toată veșnicia, va lipsi acestor oameni. Și exact acesta este iadul. EL nu este acolo. Concepția contemporană despre iad – dacă se mai crede în existența lui – constă în aceea, că oamenii vor fi chinuiți acolo de diavolul. Această concepție este greșită, căci diavolul însuși va fi chinuit toată veșnicia în iad: »Și ei (diavolul, fiara și prorocul mincinos) vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor« (Apocalipsa 20,10). Nu, groaza pierzării veșnice constă în a fi despărțit de Dumnezeu. Astăzi este așa, că suflarea oricărui om este în mâna lui Dumnezeu (Daniel 5,23). Orice om trăiește, se mișcă și există »în El« (Faptele Apostolilor 17,28) – fie că omul este conștient sau nu de aceasta. Niciodată o creatură de pe acest pământ nu a experimentat ce înseamnă să fi despărțit de Dumnezeu. Oamenii au fost creați să fie orientați spre Dumnezeu, și exact aceasta va lipsi în chinul veșnic. Atunci oamenii vor fi despărțiți de originea lor și noi nu ne putem imagina ce înseamnă aceasta. De aceea ei, cu toate că ei există veșnic, sunt numiți »morții« (Apocalipsa 20,12). Moarte nu înseamnă aici că existența are sfârșit, ci a fi mort înseamnă să fi despărțit de Dumnezeu (moartea vorbește totdeauna de despărțire). Este întunericul veșnic, pierzarea veșnică, în care focul nu se va stinge și viermele nu va muri. Învinuiri de sine veșnice vor fi partea îngrozitoare a acelor care atunci vor exista despărțiți de Dumnezeu.

Acest verset dă o respingere biblică clară atât învățăturii false cu privire la mântuirea tuturor oamenilor, cât și a învățăturii referitoare la nimicirea totală a omului – o respingere care este în concordanță evidentă cu alte locuri din Scriptură. Prima spune că toți oamenii vor ajunge cândva în

cer, deoarece Dumnezeu nu va lăsa pe oameni nelimitat în iad. Ultima vrea să ne facă să credem, că pentru necredincioși nu mai există existență după moarte. Ambele învățături sunt false și rele. »Pierzare« nu înseamnă nicidecum nimicire sau descompunerea existenței, ci exact contrariul. Așa cum credincioșii „vor exista” în fericirea veșnică, tot așa „vor exista” necredincioșii »în pierzarea veșnică”. »Moartea a doua« (Apocalipsa 20,14) nu este, așa cum am văzut mai înainte, sfârșitul existenței, ci ea este despărțirea de Dumnezeu.

În acest context cuvântul »veșnic« are o importanță deosebită. Adepții concepției universaliste încearcă să explice că cuvântul »veșnic« de aici și din alte locuri nu are sensul de »continuu« sau »neconținut«. Însă exact acesta este înțelesul. Foarte clară devine diferența dintre limitat în timp și veșnic (=continuu) în 2 Corinteni 4,16-18, unde aceste două lucruri sunt puse față în față. Cuvântul folosit aici pentru veșnic (în limba greacă aionios) este folosit în multe locuri în Noul Testament, pentru a ne prezenta ce este netrecător și stă deasupra timpului. Pentru aceasta câteva exemple:

- Ființa lui Dumnezeu (Romani 16,26)
- Duhul veșnic al lui Dumnezeu (Evrei 9,14)
- viața veșnică (Ioan 3,16)
- mântuirea veșnică (Evrei 5,9)
- răscumpărarea veșnică (Evrei 9,12)
- moștenirea veșnică (Evrei 9,15)
- casa veșnică (2 Corinteni 5,1)
- slava veșnică (2 Timotei 2,10)

Ar vrea cineva, care meditează numai la aceste puține versete, să afirme cu toată seriozitatea că cel puțin într-un singur caz este vorba de lucruri și realități limitate în timp? Nimeni. Concluzia că în cazul »pierzării veșnice« este vorba de o judecată limitată în timp poate fi numai o răstălmăcire conștientă a adevărului lui Dumnezeu. Mai mult chiar, o tăgăduire a judecății veșnice a lui Dumnezeu este o banalizare și o tăgăduire a ceea ce a spus Dumnezeu, care nu poate să mintă. Este vocea lui satan, care încă mai întreabă: »A zis Dumnezeu cu adevărat?« Da, Dumnezeu a zis, și dacă El vorbește despre »pierzarea veșnică«, atunci nu este nici o îndoială că această pierzare este veșnică. Cine afirmă altceva, Îl face pe Dumnezeu mincinos.

Versetul 10: »când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.«

Domnul va veni, în privința aceasta nu există nici cea mai mică îndoială. El va reveni pe acest pământ, unde odinioară nu L-au vrut. Picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,4). Această venire va fi o venire în glorie. Multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu pun această venire în legătură cu judecata. Și în prima scrisoare autorii au vorbit sub acest aspect despre ziua Domnului (capitolul 5). Și este adevărat – El Se va glorifica și prin judecată.

Aici însă este adăugată o altă însușire – și pentru credință ea este deosebit de frumoasă – a acestei zile: Domnul va fi glorificat în sfinții Săi. Aceasta face ca inimile noastre să bată mai puternic. Noi suntem »sfinții Săi«. Noi suntem aceasta nu prin noi înșine, ci pentru că Domnul ne-a făcut. Apostolul Pavel a folosit această expresie deja în 1 Tesaloniceni 3,13, în care pe lângă credincioșii din timpul harului se includ și credincioșii Vechiului Testament. În primul rând deci este o legătură strânsă cu El și în al doilea rând noi corespundem sfințeniei Aceluia cu care noi vom veni. Contrastul cu versetul 9 este remarcabil.

Ce înseamnă deci »a glorifica«? Probabil că mulți cititori sunt familiarizați cu această expresie, deoarece noi o folosim des, fiind posibil să nu avem o înțelegere clară a conținutului ei. A glorifica înseamnă să prezinți însușirile excelente și frumusețile unei persoane. În acest sens Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu într-un mod unic. El a arătat cât de mult Dumnezeu este lumină și cât de mult este dragoste. Punctul culminant al acestei glorificări a fost crucea de pe Golgota (de exemplu

Ioan 13,31). În versetul nostru este vorba de faptul că în ziua aceea toate însușirile minunate ale Ființei Lui se vor vedea în noi, sfinții Săi. Domnul va fi prezentat în desăvârșirea Sa, în frumusețea Sa și în unicitatea Sa.

Cunoscătorii limbii greacă arată că formularea »să fie glorificat« în forma folosită aici se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta și în versetul 12. În LXX (numită Septuaginta = traducerea greacă a Vechiului Testament) această expresie se întâlnește în Exod 14,4 și 17, precum și în Ezechiel 28,22. O comparație atentă a acestor versete cu versetul nostru arată că pe de o parte Domnul va fi glorificat în judecată, prin aceea că El prezintă sfințenia Sa, iar pe de altă parte va fi o glorificate »în sfinții Săi«.

Să observăm că El nu va fi glorificat prin sfinții Săi, ci *în* ei (cu toate că și primul aspect are însemnătatea lui). Gloria, pe care noi o vom reflecta, când vom fi ca El (1 Ioan 3,2), nu este a noastră, ci este gloria Lui proprie. Este gloria pe care ne-a dat-o El (Ioan 17,22). Această glorie noi nu numai o vom împărți cu El, ci noi vom fi chiar purtătorii ei. Acesta este harul de neînțeles!

»Ca să fie admirat în toți cei care au crezut«: venirea Domnului nu este ceva ascuns, ci ea va fi văzută public. Faptul că El va fi admirat ne face să ne gândim la uimirea și surprinderea lumii, care va vedea în noi rezultatul harului lui Dumnezeu. Nu va fi realmente uimire și mirare ceea ce Domnul a făcut din noi oamenii slabi? Apostolul Pavel vorbește în 1 Corinteni 4,13 de faptul că el a devenit »gunoiul lumii« și »lepădătura tuturor«. Acest timp va fi atunci definitiv trecut. Toate suferințele și toate prigoanele vor fi terminate definitiv pentru credincioși.

Domnul va fi admirat în aceia care au crezut. Prin adăugarea »căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră«, apostolul Pavel amintește credincioșilor din Tesalonic pe de o parte de momentul întoarcerii lor la Dumnezeu și îi aduce înapoi la acest punct de plecare. Era momentul când ei au primit Cuvântul mesajului lui Dumnezeu, și anume așa cum este într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2,13). În același timp este inclusă și toată viața de credință. Primul pas în viața de credință și toată continuarea lui este adus aici în legătură cu țelul final. În ziua aceea noi vom fi ajuns de la credință la vedere. De aceea se vorbește despre credință la timpul trecut. Nu trebuie să fi fost această adăugare și amintirea credinței lor o încurajare mare pentru credincioșii din Tesalonic? În toată neliniștea lor cu privire la ziua Domnului ei știau totuși un lucru sigur: ei au crezut.

Versetul 11: »De aceea ne rugăm mereu pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească (textual: socotească) vrednici de chemarea Lui și să împlinească toată bună plăcerea bunătății Sale și lucrarea credinței în putere,«

Din nou autorii scrisorii amintesc credincioșilor din Tesalonic, că ei se roagă mereu pentru ei. Aici nu este o mulțumire, ca în versetul 3, ci o rugămintă. Din aceasta putem să învățăm. Noi mulțumim pentru frații noștri și pentru surorile noastre, dar noi ne și rugăm pentru ei. În afară de aceasta era o rugămintă permanentă. Mulțumirea și rugăciunea nu erau numai ocazionale, ci »mereu« (întotdeauna). Și aceasta are ceva să ne spună. Conținutul rugăciunii autorilor scrisorii este de asemenea exemplar pentru noi, deoarece această rugăciune stătea în legătură cu faptul că Hristos trebuia să ia chip în credincioși.

Cu toate că legătura cu versetul 10 nu poate fi trecută cu vederea, această rugăciune se referă și la versetul 5 și practic îl continuă. Rugăciunea celor trei nu se referă direct la acel timp viitor al descoperirii Domnului, ci la timpul actual al Împărăției lui Dumnezeu, în care credincioșii din Tesalonic erau prizonieri și aveau de suferit. Conținutul rugăciunii era, ca Dumnezeu să-i găsească vrednici de chemarea Lui. Ei erau deja vrednici în ceea ce privește poziția lor, dar aici este vorba de practică. Aceasta devine clar din folosirea cuvântului »să vă găsească (socotească)«. Însă aici, ca și în versetul 5, nu este vorba de merite proprii, ci de ceea ce Dumnezeu ne dă în har.

Chemarea se poate referi principial la ceva, pe care noi îl posedăm deja (de exemplu Efeseni 4,1), dar ea se poate referi și la ceva de viitor, și acesta pare să fie aici înțelesul. Dacă aducem acest

verset în legătură cu versetul 5, atunci putem continua această linie până la prima scrisoare, unde credincioșilor din Tesalonic li se spune: »... să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa.« (1 Tesaloniceni 2,12).

Conținutul rugăciunii de aici conduce apoi la gândul, că credincioșii din Tesalonic trebuie să prezinte deja în viața lor zilnică ceea ce corespunde viitorului. Aceasta este valabil și pentru noi. Vine ziua când noi vom reflecta vizibil slava Domnului. Această zi nu a venit încă, și nici nu a sosit timpul, dar în viața noastră zilnică are voie să se vadă deja acum slava Domnului.

Expresia »Dumnezeul nostru« arată încă o dată legătura deosebită dintre autorii scrisorii și credincioșii din Tesalonic. Pavel era deplin conștient de relația lui personală cu »Dumnezeul său«, și el vorbește despre aceasta (compară de exemplu cu Filipeni 4,19), dar ca să îmbărbăteze pe destinatarii scrisorii în situația lor grea, el le amintește, și prin aceasta și nouă, că Dumnezeu mare și atotputernic este »Dumnezeul nostru«.

Partea a doua a versetului nu este prea clară în ceea ce privește traducerea. Conform cunoscătorilor limbii greacă, în textul original lipsește cuvântul »Sale«, așa că s-ar putea traduce și astfel: »plăcerea bunătății«. Dacă urmărim acest gând, atunci înțelesul ar fi, că Dumnezeu vrea să lucreze în credincioși ca noi pe de o parte să avem plăcere să practicăm binele, și pe de altă parte că există o lucrare a credinței în putere, și aceasta cu scopul ca Domnul Isus să fie glorificat (vezi versetul 12).

Să practici binele, dacă suntem întâmpinați cu bunăvoință, este relativ simplu. La credincioșii din Tesalonic era altfel. Să practice binele era pentru ei împlinirea cuvintelor Domnului Însuși: »iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei care vă prigonesc« (Matei 5,44). Având în vedere împrejurările grele putem înțelege când se vorbește despre lucrarea credinței în putere. Dumnezeu a început o lucrare a credinței în credincioșii din Tesalonic, și era rugăciunea lui Pavel ca această lucrare să fie dusă la împlinire și terminată. Întrebarea care ni se pune nouă este: Cum este cu lucrarea credinței în viața noastră?

Versetul 12: »... pentru ca Numele Domnului nostru Isus să fie preamărit în voi și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos.«

Cu aceste cuvinte, care definesc o țință clară, se încheie acest capitol al înviorării. Chemarea lui Dumnezeu a avut loc în trecut, împlinirea ei este în viitor. Însă acest viitor minunat al zilei Domnului, în care El va fi glorificat în sfinții Săi, se reflectă în timpul actual, când credincioșii sunt încă prigonii. Drepturile Domnului sunt astăzi încă călcate în picioare. Oamenii încă mai spun: »Nu vrem ca Acesta să domnească peste noi«. El este respins, și sunt respinși și aceia care recunosc autoritatea Sa în viața lor și vor să urmeze pe Cel lepădat. Acum slava Lui nu este una publică, ci una ascunsă. Și totuși, chiar dacă nu a venit ziua glorificării publice, sunt totuși oameni, care în viața lor reflectă ceva din gloria acestei Persoane – și aceasta în împrejurări grele. Ceea ce va deveni cândva realitate – El glorificat în sfinții Săi – poate fi realitate deja astăzi în viața noastră. Ceea ce noi vom prezenta cândva în gloria viitoare, să fim deja astăzi din punct de vedere moral.

»... pentru ca Numele Domnului nostru Isus să fie preamărit în voi.« Numele reprezintă deseori în Biblie ceea ce este persoana. Când Manoah, tatăl lui Samson, a întrebat pe îngerul Domnului care îi este numele, a primit răspunsul: »Pentru ce Îmi ceri Numele? El este minunat.« (Judecători 13,18). Și Isaia a trebuit să scrie, călăuzit de Duhul Sfânt: »Îl vor numi: minunat ...« (Isaia 9,6). Da, cine va putea pătrunde înălțimile și adâncimile acestui Nume minunat, dacă nu Dumnezeu, Tatăl?

Și totuși rămâne adevărat, că Numele Domnului Isus Hristos trebuie să fie glorificat în noi. În viața noastră trebuie să devină vizibil ceva din ceea ce face gloria și frumusețea Persoanei Sale.

Și desigur nu este degeaba că El este numit aici cu titlul Său complet; Domnul Isus Hristos. El este Domnul, Căuia I-a fost dată toată autoritatea, ai cărui robi avem noi dreptul să fim. Noi Îl glorificăm, prin aceea că Îi slujim și recunoaștem practic în viața noastră dreptul lui la domnie. El este Isus, care a venit cândva în smerenie aici pe pământ, ca să trăiască aici o viață de dăruire și

închinare față de Dumnezeu Său. Este Isus, Cel care ne solicită să-L glorificăm, prin aceea că învățăm de la El, revelăm felul Lui de gândire și călcăm pe urmele Lui. Dar El este și Hristosul, Unul lui Dumnezeu, care acum este înălțat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu, pe a cărui față noi putem vedea slava lui Dumnezeu. Da, numai privind Persoana Sa vom fi transformați »în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului« (2 Corinteni 3,18).

»... și voi în El«. Probabil că noi vom putea înțelege, că Domnul Se coboară, prin faptul că El Se glorifică în noi. Dar cum vom putea noi înțelege, că se adaugă: » și noi în El«? Pavel scrie credincioșilor din Colose cu privire la ziua care va veni a revelării gloriei Sale: »Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). Aceasta depășește realmente înțelegerea noastră și prin aceasta și capacitatea noastră să explicăm efectiv această expresie. Este o unire a Domnului cu ai Săi, pe care noi acum putem numai s-o admirăm. Dacă în noi devin vizibile caracterele excepționale ale Domnului – deci El devine glorificat în noi -, atunci noi suntem așa de uniți cu El, că apostolul Pavel poate spune, că în același timp noi suntem glorificați în El. Exprimat altfel: dacă alții văd în noi numai pe Hristos, atunci noi suntem deja acum practic așa de uniți cu El, că această situație se poate egala cu faptul că noi suntem glorificați în El.

Putem înțelege bine, că se adaugă: »potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos.« Când Dumnezeu ajunge în viața noastră la acest țel, atunci este numai harul dumnezeiesc și nu este nici un merit omenesc. Dacă ne gândim la chemare, la împlinire, la putere sau în mod cu totul deosebit la slavă – toate acestea le avem prin har. Cum a spus cineva altădată, cam așa: „Noi nu am adus nimic, decât numai mâinile goale, pe care Dumnezeu le poate umple.”

Spre învățatură

Ziua Domnului și omul păcatului

Capitolul 2,1-12

Secțiunea care urmează acum este fără îndoială tema propriu-zisă a scrisorii. Pavel tratează aici chestiunea sa centrală. După cuvintele pregătitoare din primul capitol el se îndreaptă direct împotriva rătăcirii, care consta în aceea, că învățători falși și răi afirmau că ziua Domnului venise deja. S-ar putea pune întrebarea, dacă tratarea acestei probleme era sau nu așa de importantă. Răspunsul este categoric „da”. Întrebarea avea atunci importanță mare și are încă și astăzi. Împrejurările credincioșilor din Tesalonic ne oferă în privința aceasta cel puțin următoarele trei motive:

1. Învățătura falsă i-a neliniștit, așa că nădejdea în răpire s-a întunecat, dacă nu chiar s-a pierdut cu totul. În capitolul 1 am remarcat deja, că – în opoziție cu credința și dragostea – nădejdea nu este amintită. Însă nădejdea creștină este un element esențial al creștinismului și un atac asupra ei are totdeauna urmări grave.

2. Învățătura falsă era un atac direct asupra conținutului adevărului primei scrisori. Dacă ziua Domnului ar fi venit deja, atunci învățăturile minunate referitoare la venirea Domnului pentru noi ar fi absolut false. Prin aceasta s-ar pune la îndoială autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Învățătura falsă a avut o influență negativă asupra comportării practice a credincioșilor din Tesalonic. Nicidecum nu era vorba de o rătăcire „teoretică”, ci urmările erau vizibile în viața credincioșilor. Este un principiu, pe care noi îl găsim deseori în Cuvântul lui Dumnezeu, că învățătura falsă aduce cu sine practică falsă. Așa cum o casă fără fundament nu are stabilitate, tot așa și creștinul fără învățatură nu are stabilitate. Noi avem nevoie de învățatură, ca să putem umbla corect. Ambele aparțin indivizibil împreună.

Deci, dușmanul era activ, ca să zguduie și să neliniștească pe credincioși prin învățatură falsă. Pentru aceasta se folosea atunci de orice instrument, și astăzi nu este altfel. Apostolul Pavel pune în acest capitol lucrurile în lumină adevărată și explică interdependențele care stau în legătură cu ziua Domnului. În mod deosebit vorbește despre premisele care trebuie împlinite, ca această zi să poată veni. Punctul de plecare al expunerilor este amintirea răpirii, deci a ceva, pe care destinatarii scrisorii îl cunoșteau deja. Când este vorba de răpirea credincioșilor, atunci nu mai există nimic altceva, pe care noi să-l așteptăm să aibă loc mai înainte. Acest eveniment poate avea loc în orice moment. Dar dacă este vorba de ziua Domnului, care este legată cu apariția Sa pe pământ, atunci lucrurile stau altfel.

În legătură cu această temă găsim pe parcursul secțiunii o privire de ansamblu măreață și concentrată despre evenimentele viitoare și evoluțiile care stau în legătură cu creștinătatea: decăderea, descoperirea lui antihrist, arătarea Domnului Isus în ziua Sa, și în legătură cu aceasta judecata care va veni peste creștinătatea apostată. În privința aceasta nu este nicidecum vorba în primul rând de satisfacerea curiozității noastre cu privire la această întrebare – oricât de interesante ar fi lucrurile – ci să arunce lumină asupra tendințelor și evoluțiilor pe care noi le putem cunoaște clar deja astăzi în începuturile lor (compară în privința aceasta cu 2 Petru 1,19).

Este uimitor câte gânduri false s-au dat deja la interpretarea acestui capitol și încă mai sunt. Cu toate că noi putem presupune, că credincioșii din Tesalonic au înțeles atunci învățăturile, totuși scrierile părinților Bisericii arată în parte că înțelegerea despre adevăratul conținut și însemnătatea acestei secțiuni trebuie să se fi pierdut repede.

Și o serie de comentatori contemporani și traducători ai Bibliei au eșuat în ceea ce privește înțelesul adevărat al acestor învățături. Prin aceasta se ajunge la o înțelegere greșită a zilei Domnului, cu toate urmările ei negative. Venirea Sa pentru ai Săi nu este diferențiată de venirea Lui

cu ai Săi. Drept urmare se presupune că credincioșii trebuie să treacă prin necazul cel mare. O înțelegere corectă tocmai a acestui capitol oferă una din cele mai clare dovezi, că credincioșii nu trebuie să treacă prin necazul cel mare. Cine nu are claritate cu privire la această temă importantă ar trebui să citească foarte atent, cu rugăciune, acest capitol.

Versetul 1: »Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră la El, vă rugăm, fraților.«

Cu toate că credincioșii din Tesalonic au ajuns prada unei rătăcirii, apostolul Pavel nu le face nici un reproș direct. El le-a arătat deja în prima scrisoare (capitolul 4 și 5) diferența dintre răpirea credincioșilor și ziua Domnului, dar evident aveau nevoie de alte învățături cu privire la acest punct. Autorii scrisorii știau că este vorba de credincioși cu o credință tânără, care nu erau de mult pe drumul credinței, și de aceea îi întâmpină în punctul acesta într-un mod care merge la inimă. În afară de aceasta, acești credincioși se aflau într-o situație grea și sufereau atât din cauza prigoanei cât și a rătăcirii. De aceea înțelegem foarte bine adresarea plină de dragoste: »vă rugăm, fraților«. Cu siguranță avem ceva de învățat din aceasta cu privire la relațiile noastre unii cu alții.

Care era deci cauza rugăminții lor? Ei îi rugau cu privire la »venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră la El«. Aceasta vrea să spună, că rugămintea lor era în legătură cu venirea și strângerea și că învățăturile care urmează se referă la acestea. Ce să înțelegem noi prin aceasta? Expresia »venirea (parousia) Domnului nostru« înseamnă nu numai momentul concret al venirii Sale, ci și prezența Sa, în legătură cu această venire. Ea este o perioadă de timp, care are un început, o derulare și un sfârșit. „Parousia” cuprinde perioada care începe cu răpirea credincioșilor și până în momentul când Domnul vine vizibil pe pământ, ca să instaureze Împărăția Sa. Expresia se găsește în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic de cel puțin șase ori și se referă uneori la răpire și alteori la arătarea Sa în slavă.

Se pare că ambele expresii se referă aici la răpire. Pe de o parte ordinea arată aceasta, căci venirea este amintită *înainte* de strângere. Iar pe de altă parte în limba greacă articolul stă numai o singură dată înaintea ambelor expresii și nu se repetă. V. E. Vine spune în privința aceasta: „Aceasta arată că este vorba de două elemente care se completează reciproc în cadrul unui eveniment.” (Vine, V. E. Expository Dictionary of Bible Words) Și W. Kelly scrie: „Venirea lui Hristos și strângerea noastră la El sunt evenimente strâns legate unul de altul, care au o însemnătate mare pentru sfinți.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

Desigur răpirea nu este subiectul principal al acestei scrisori – în afară de acest verset, ea nu mai este nicidecum amintită, nici în cele premergătoare și nici în cele ce urmează – dar pe baza acestui adevăr cunoscut de credincioșii din Tesalonic din prima scrisoare, Pavel vrea atât să îmbărbăteze cât și să învețe pe credincioși. Deci Pavel amintește intenționat evenimentul care va avea loc înainte de ziua Domnului. „Mângâierea cu privire la venirea Domnului este numită aici motivație și este folosită ca instrument împotriva sentimentului neplăcut pricinuit de concepția falsă că ziua (Domnului) ar fi venit.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). Ei nu erau rânduși pentru mânie, ci pentru obținerea mântuirii (1 Tesaloniceni 5,9).

Venirea Domnului pentru ai Săi este nădejdea noastră nemijlocită. Deoarece aceasta era în pericol să fie întunecată prin afirmațiile învățătorilor falși, Pavel o pune clar în lumină la începutul învățăturilor sale. Răpirea este premisa de bază, pentru ca ziua Domnului să poată veni. „Sfinții Săi trebuie să fie în aceeași poziție ca Hristos, trebuie să fie strânși la El, înainte ca El să se poată descoperii celor care sunt afară ... Strângerea credincioșilor la Hristos înainte de arătare era un adevăr cunoscut de credincioșii din Tesalonic. El nu este prezentat aici, ci este folosit numai ca argument.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer)

Reținem, că în acest verset este vorba de punctul de plecare pentru alte învățături și că apostolul îi pregătește în felul acesta pe prietenii lui din Tesalonic pentru ceea ce urmează și în același timp vrea să le dea curaj să nu se lase inutil tulburați.

Formularea: »... și strângerea noastră laolaltă la El« merită încă scurt atenția noastră. Această expresie se referă fără îndoială la 1 Tesaloniceni 4,17, unde este vorba de nădejdea noastră fericită. Noi vom fi răpiți în nori, »ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul«. Este momentul mult așteptat, când noi Îl vom vedea pentru prima dată cu ochii trupului nostru, și după aceea vom fi totdeauna la El. Acest cuvânt mai este folosit numai o singură dată în Noul Testament și anume în epistola către Evrei 10,25 în legătură cu strângerile noastre laolaltă ca Adunare. În multe locuri pe pământul acesta în timpul actual se strâng mereu credincioși laolaltă. Dacă este o strângere laolaltă în Numele Său (conform cu Matei 18,20), atunci El este în mijloc. Noi suntem »strânși în (spre) Numele Lui«, El este punctul central. În versetul nostru se face referință desigur la cea mai mare și mai minunată strângere laolaltă, pe care ne-o putem imagina, la venirea Sa pentru noi. Așa cum El este acum punctul central al acelora care se strâng spre Numele Lui, tot așa El va fi în veșnicie punctul central al acelora pe care El i-a răscumpărat prin sângele Său.

Versetul 2: »... să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreoa epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar.«

Acest verset clarifică trei lucruri. În primul rând se arată încă o dată în ce consta rătăcirea propriu-zisă. În al doilea rând vedem de ce urmări se temea Pavel din cauza rătăcirii (și parțial au avut loc). În al treilea rând felul în care a pătruns rătăcirea.

La credincioșii din Tesalonic au venit învățători falși și au afirmat că ziua Domnului venise deja și ei, credincioșii, drept urmare ar trăi în necazul cel mare. Împrejurările grele ale destinatarilor scrisorii erau un teren fertil pentru astfel de teorii. Credincioșii au confundat prigoanele în care trăiau cu judecata, pe care o va aduce ziua Domnului pentru cei necredincioși.

Cu regret acest verset a fost mereu desfigurat în adevăratul lui sens prin schimbări ușoare. O primă schimbare constă în aceea, că unii traducători ai Bibliei vorbesc despre faptul că ziua Domnului este „aproape” sau „este iminentă”. Dacă momentul ar fi fost acesta, atunci Pavel putea să renunțe la scrisoare, căci atunci realmente nu ar mai fi fost nici o problemă. Ziua era aproape, dar nu în aceasta consta greutatea, ci întrebarea era, dacă această zi nu venise chiar. Atât în Romani 8,38 cât și în 1 Corinteni 3,22 cuvântul folosit aici pentru „chiar” este tradus prin »cele de acum«, și în ambele locuri este pus în contrast »cele viitoare«. Și în 1 Corinteni 7,26, Galateni 1,4 și Evrei 9,9 avem această expresie în legătură cu starea de lucruri, care în mod clar aparțin prezentului și nu sunt de viitor. S-ar putea deci logic și aici traduce: »... ca și cum ziua Domnului ar fi prezentă”. Exact aceasta este întrebarea, despre care este vorba aici.

O a doua schimbare constă în aceea, că »ziua Domnului« este redată cu „ziua lui Hristos”. Desigur în Noul Testament este această »zi a lui Hristos«, dar și această zi încă nu a venit, dar în acest loc este foarte clar »ziua Domnului«. Și ziua lui Hristos, care se amintește în scrisorile lui Pavel în total de șase ori sub patru denumiri diferite (Filipeni 1,6; 1,10; 2,16; 1 Corinteni 1,8; 5,5; 2 Corinteni 1,14), și care de asemenea este o perioadă de timp, are a face cu descoperirea Domnului Isus. Ea ne arată însă mai mult partea cerească și nu atât de mult partea pământescă. Ziua Domnului are a face cu Israel și cu națiunile și se referă preponderent la evenimente care au loc pe pământ. Ziua lui Hristos se referă mai mult la evenimente din cer și la sfinții răpiți acolo, deci și la noi. Ziua Domnului este o zi care începe cu răzbunare și judecată, în timp ce ziua lui Hristos este o zi care stă în legătură cu răsplătirea. Aceste două zile într-adevăr nu pot fi despărțite una de alta, dar ele trebuie diferențiate cu atenție. Reținem că redarea în traducerea Elberfelder este cea corectă și aici fără îndoială este vorba de »ziua Domnului«.

Care a fost deci urmarea învățaturii false la credincioșii din Tesalonic? Pavel solicită pe destinatarii scrisorii »să nu se lase clătinați așa de repede în mintea lor și tulburați«. Evident aceasta era exact reacția la rătăcirea care le-a fost adusă. Cuvântul folosit pentru »minte« are un înțeles mai

extins; el se referă la înțelegere, conștiință, capacitatea de gândire, dar și la suflet, la inimă și la felul de gândire.

»A se lăsa clătinat« înseamnă să devii confuz și să-ți pierzi liniștea. »A se lăsa tulburat« are înțelesul de zăpăcit, agitat (cuvântul derivă de la aceeași rădăcină ca și cuvântul pentru a țipa). Deci toată viața credincioșilor din Tesalonic era în pericol să devină alandala. Ei au fost clătinați și tulburați. Situația lor se poate compara cu un vapor ancorat, care prin mișcarea permanentă a apei mării este împins încoace și încolo până când în cele din urmă se desprinde de ancoră.

Ținta acestei tulburări era să-i determine pe credincioși în strâmtorările exterioare să nu mai aștepte cu liniște lăuntrică pe Domnul lor. Felul lor de gândire trebuia să fie ceresc (compară cu Coloseni 3,1-3). Ținta dușmanului va fi totdeauna să îndeparteze pe credincioși de la acest fel de gândire cerească și să-i orienteze spre pământ. În afară de aceasta Pavel își făcea griji, că aceasta putea să aibă loc »repede« (sau a avut deja loc). Această expresie înseamnă: „printr-o hotărâre pripită, nechibzuită, fără să gândești prea mult” (compară și cu 1 Timotei 5,22). Uneori urmările învățăturilor false se arată mai târziu, altele repede. În orice caz într-un fel sau altul rătăcirea devine vizibilă.

În ce fel a venit rătăcirea la credincioșii din Tesalonic? Au venit învățători falși, dar ei nu și-au făcut cunoscut simplu părerea lor, ci ei au pretins că cuvintele lor se bazau pe o descoperire divină. Aceasta era o josnicie dublă. Ce spuneau ei era nu numai fals, ci a fost transmis într-un mod viclean. Vedem că satan nu este gingaș la alegerea metodelor lui. Orice instrument este bun pentru el, dacă îl poate folosi pentru scopul lui distrugător.

Trei lucruri se spun aici despre transmiterea rătăcirii, pe care vrem să le deosebim:

a) *prin duh*: În aceasta este inclus gândul, că învățătorii falși aveau pretenția că mesajul lor era o revelație a Duhului, adică era dat prin revelație și inspirație spirituală. În timpurile de început ale Adunării pe pământ găsim categoric unele descoperiri ale lui Dumnezeu (compară de exemplu 1 Corinteni 14,26; 14,30), căci Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă întregit. Cu aceasta stătea în legătură solicitarea importantă de a deosebi duhurile (compară cu 1 Ioan 4,1; 1 Corinteni 12,1-3). Nu orice înfățișare, care părea spirituală, trebuia în mod necesar să fie luată prin Duhul lui Dumnezeu. În acest caz era evident așa.

b) *prin cuvânt*: Nu era vorba numai de o predică, ci mesajul lor trebuia să trezească impresia că era o prorocie (profeție), care probabil se baza chiar pe Vechiul Testament. Dar care apoi s-a aplicat greșit. Pe baza textului original se poate gândi și la o deducție rațională sau o concluzie logică. Dar astfel de deducții logice - când este vorba de întrebări referitoare la credință - trebuie savurate totdeauna cu precauție. Deseori ele au condus deja la rezultate foarte false. Ca să nu trebuiască să ajungem să atârnam în cuie, atunci când citim Biblia, nu avem nevoie de logică omenească, ca s-o înțelegem. Cuvântul lui Dumnezeu se lămurește singur din totalitatea lui și din contextul lui (compară cu 2 Petru 1,20), și anume sub călăuzirea Duhului Sfânt.

c) *prin epistolă*: Aceasta era culmea impertinenței. Învățătorii falși au trimis evident o scrisoare, care purta semnătura lui Pavel. Ei nu s-au dat înapoi nici de la acele metode ale falsificării conștiinței. Aceasta ne arată, că ei știau foarte bine ce făceau. Ei duceau în rătăcire nu prin neglijență, ci deplin conștienți dădeau mai departe rătăcirea lor la acești credincioși tineri în credință. Aceasta este înșelătorie intenționată și viclenie. Este mod de procedare satanic, care aproape nu poate fi întrecut. Desigur scrisoarea falsificată trebuie să acorde autoritate teoriei lor, căci se putea presupune, că credincioșii din Tesalonic vor da crezare unei scrisori care purta semnătura lui Pavel.

Nu este greu de recunoscut aici una din vicleniile cele mai vechi ale lui satan, viclenia imitației. Nu regăsim noi în aceste trei elemente folosite de învățătorii falși exact elementele folosite de Pavel în slujba lui față de credincioșii din Tesalonic? Cuvântul lui Pavel a fost la ei »în Duhul« (1 Tesaloniceni 1,5), și el i-a învățat »prin viu grai« și »prin epistolă« (2 Tesaloniceni 2,15). Imitația părea perfectă. Învățătorii falși au încercat prin duh, prin cuvânt și prin epistolă să copieze pe Pavel și să abuzeze de autoritatea lui. Această înșelătorie este ținută aici la stâlpul infamiei. Pavel arată

clar, că această învățătură nu venea de la el și că totodată ea era în contradicție evidentă cu ceea ce le-a spus el.

Versetul 3: »Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării.«

Țelul lui satan este totdeauna să înșele, și pentru aceasta folosește tot ce lui i se pare bun și potrivit. El încearcă »în vreun fel«, și noi trebuie să fim atenți. Formularea »în vreun fel« extinde gândul din versetul 2, unde era vorba de „felul” imitării. La credincioșii din Tesalonic era în afară de „felul” prigoanelor și necazului și „felul” rătăcirii. Satan pășește aici ca un leu care răcnește și ca șarpe înșelător. De la început și până la sfârșit satan este mincinosul și înșelătorul. Prima lui apariție a purtat exact aceste trăsături de caracter (compară cu Geneza 3,13). Și ultima lui apariție pe acest pământ – după Împărăția de o mie de ani – va sta în legătură cu ispitirea (compară cu Apocalipsa 20,7-10). De aceea în această perioadă intermediară nu ne putem aștepta la altceva de la satan, decât la rătăcire, înșelătorie și ispită.

Pavel prezintă aici adevărul în momentul decisiv și demască totodată ispita. El spune clar și precis: »căci nu va veni (ziua aceasta) înainte de ...«. Este vorba de »ziua lui Jehova«, despre care prorocii Vechiului Testament au vorbit în multe locuri și despre care a fost vorba și în prima scrisoare. Am văzut deja că este o perioadă de timp, care începe cu judecata și se continuă în Împărăția de o mie de ani. Domnul Se va arăta personal pe acest pământ, ca să judece pe cei necredincioși. După aceea El va instaura Împărăția Sa cu putere și slavă pe pământ și va fi recunoscut ca »Domn al domnilor«. Aceasta este ziua Sa.

Această zi nu putea atunci să fi sosit, și ea nu poate nici astăzi să fie sosită. Pentru aceasta sunt o serie de motive. Alături de faptul că mai înainte trebuie să aibă loc răpirea, Pavel a prezentat deja credincioșilor din Tesalonic două motive. În primul rând Domnul Isus nu Se arătase în slavă, ca să întemeieze Împărăția Sa. Ziua Domnului are ca premisă arătarea Sa și prezența Sa pe pământ (compară cu Zaharia 14,1-4). În al doilea rând, în ziua Domnului credincioșii nu vor fi judecați. Dimpotrivă, ei vor avea odihnă, și aceia, care acum îi prigonesc, își vor primi răsplătirea lor dreaptă (compară cu capitolul 1,6).

Acum urmează un al treilea motiv. Ziua Domnului are ca premisă diferite evenimente profetice, unele din ele încă nu s-au împlinit. Dacă adăugăm la aceasta prorocii Vechiului Testament și alte locuri din Noul Testament, atunci se pot aminti în locul acesta o mulțime de evenimente diferite (de exemplu instaurarea statului Israel, reînvierea împărăției romane și a celorlalte națiuni, și așa mai departe). Dar Pavel nu face aceasta. El face o alegere și se referă la unele evenimente din marea lor mulțime. Această alegere – inspirată divin – desigur nu este întâmplătoare, ci foarte precisă. Versetul acesta și versetele următoare vorbesc despre evenimente profetice, care stau în legătură cu creștinătatea. Acest aspect al profeției nu îl găsim prezentat în Vechiul Testament. Pavel nu vorbește aici nici despre Israel și nici despre imperiul roman, ci despre aceia care au o mărturisire de credință creștină, deci despre viitorul creștinătății.

Dacă în continuare vom vorbi despre creștinătate, atunci trebuie să învățăm să diferențiem între ce este veritabil și ce este fals, între ce are valoare pentru Dumnezeu și ce nu are valoare pentru El. Mulți oameni se numesc creștini, dar nu au viață din Dumnezeu. Ei au desigur o mărturisire, dar nu este autentică. Când Dumnezeu privește creștinătatea, atunci El cunoaște pe cei care sunt ai Lui. Dar El vede și pe aceia care nu posedă viață din Dumnezeu, care au »o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea« (2 Timotei 3,5).

Când înaintea noastră stă Adunarea lui Dumnezeu potrivit cu planul Său, atunci ne gândim la ceea ce este autentic. Această Adunare El a câștigat-o prin sângele Fiului Său. Ea este deosebit de prețioasă în ochii Săi și ea constă din toți aceia care în acest timp de har au viață din Dumnezeu. Privită astfel, Adunarea nu este tema profeției biblice. Profeția biblică are a face cu timpul și cu pământul, în timp ce Adunarea lui Dumnezeu potrivită cu planul Său este veșnică și conform

destinației ei nu aparține acestui pământ. Dar când este vorba de mărturisirea creștină, adică de responsabilitatea noastră, atunci ea se referă categoric la pământ, și sub acest aspect Adunarea este și subiect al profeției. Vedem aceasta de exemplu în secțiunile din Apocalipsa capitolele 2 și 3; 2 Petru 3; 1 Timotei 4; 2 Timotei 3, și de asemenea în capitolul nostru.

Când credincioșii adevărați vor fi răpiți, vor rămâne în urmă numai creștinii cu numele, oameni care au o mărturisire de credință, fără ca înapoia ei să fie ceva real. Despre aceștia este vorba aici. Sunt descrise evenimente care vor avea loc în creștinătatea cu numele, după răpirea credincioșilor. Sunt numite două evenimente, și anume mai întâi decăderea și în al doilea rând descoperirea omului păcatului, a fiului pierzării. Ambele evenimente sunt strâns legate unul de altul și aparțin împreună.

Decăderea este – așa cum vom vedea imediat – o mișcare generală în creștinătate, în timp ce omul păcatului este o persoană reală. Acest om, caracterizat prin păcat și pierzare, va folosi decăderea spre folosul scopurilor sale egoiste și se va așeza în fruntea acestei mișcări. Sfârșitul este, că toată creștinătatea va fi desființată. În istoria omenirii a fost de mai multe ori așa, că mai întâi a luat naștere o mișcare, de care un om s-a folosit, așezându-se în fruntea ei și abia după aceea a adus mișcarea pe punctul ei culminant. Ca exemplu se poate numi revoluția franceză și Napoleon.

Despre ce este vorba deci, când apostolul vorbește aici despre decădere? Cuvântul grecesc (apostasia, compară cu neologismul „apostazie”) se întâlnește ca substantiv în Noul Testament numai în Faptele Apostolilor 21,21, unde erau din aceia care afirmau, că Pavel învață decăderea de la Moise. Ca verb cuvântul este folosit în 1 Timotei 4,1, un loc la care vom reveni în dată. Credincioșilor din Tesalonic nu le era străin acest cuvânt, căci el a fost folosit atât în domeniul militar cât și cel politic. În sens militar se descria cu el dezertarea unui soldat și în sens politic era rebeliune împotriva autorității statului. Dacă Pavel folosește tocmai această expresie, ca să explice o anumită evoluție în creștinătate, atunci prin aceasta se referă la renunțarea la adevărul creștin și la învățătura creștină.

De fapt este zguduitoare, că Pavel tocmai în una din primele lui scrisori – deci la începuturile creștinismului – trebuia să scrie despre aceste evoluții false în interiorul creștinătății și să prezinte sfârșitul lor.

Învățăm aici o lecție, pe care o găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu. Această lecție este, că omul distruge mereu ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. Aceasta a fost așa înainte de Lege, a fost așa sub Lege, și cu regret nu este altfel în epoca de după Lege sub har. Evoluția în interiorul creștinătății nu este una pozitivă, așa cum se aude uneori. Nu există evoluție spre mai bine. Dimpotrivă, creștinismul era – sub responsabilitatea omului – caracterizat de la început prin stricăciune și decădere. Deja foarte curând unii credincioși și-au pierdut dragostea dintâi (Apocalipsa 2,4).

Alții au primit creștinismul numai în forma lui exterioară, fără să fi avut vreodată viață din Dumnezeu. În primele decenii aceștia au fost în primul rând oameni care veneau din iudaism și se declarau de partea creștinismului. Simon, vrăjitorul (Faptele Apostolilor 8,9-25), este probabil primul din această categorie. Epistola către Evrei 6,6 vorbește despre aceia care s-au întors de la iudaism la creștinism, dar care apoi s-au întors înapoi și au căzut. Acest loc este folosit deseori ca argument, ca să „dovedească” că un credincios poate din nou să se piardă. Dar dacă se citește locul acesta în contextul său, devine repede clar, că este vorba exclusiv de mărturisitori care niciodată nu au avut viață din Dumnezeu. Deci căderea din Evrei 6,6 se referă clar la acei iudei care au părăsit singurul domeniu în care se găsea mântuirea și salvarea, și anume domeniul creștinismului.

În locul deja citat din 1 Timotei 4,1 ni se spune, că în timpurile de mai târziu (adică, viitor), »unii se vor îndepărta (sau: se vor lepăda) de credință«. Deci vor fi oameni, care vor arunca total peste bord învățătura creștină (credința și conținutul credinței), pe care ei au primit-o cândva în exterior, ca să se îndrepte spre alte lucruri. Această cădere o putem vedea astăzi pretutindeni. Cei drept 2 Timotei 3,1-5 nu amintește cuvântul „căderea” sau „a cădea”, dar vedem acolo foarte clar unde conduce renunțarea la adevărul creștin.

Cu toate acestea noi trebuie să constatăm foarte clar, că în versetul nostru este clar vorba de mai mult. Aici nu este vorba de o oarecare evoluție greșită, nu este vorba de o oarecare cădere sau

decădere a unor persoane sau grupe de persoane, în timp ce ceilalți țin cu tărie la conținutul credinței, ci aici este vorba de cădere generală. Creștinătatea ca unitate bine încheșată va cădea și nu va mai rămâne nimic din ea. Creștinii cu numele, care vor trăi pe pământ după răpirea credincioșilor, se vor îndepărta și în exterior de Dumnezeu și de Domnul Isus și se va renunța în totalitate la valabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Acolo, unde astăzi se poate găsi mântuirea și unde se practică serviciul divin, adică în creștinism, va fi o altă religie, care nu va avea câtuși de puțin a face cu Dumnezeul adevărat.

Să ascultăm cum doi comentatori biblici stimați din anii trecuți explică această cădere: „Căderea este renunțarea totală și publică la credința și învățătura creștină, cu un cuvânt, la creștinism.” (Rossier, H. Entretiens sur la deuxième Épitre aux Thessaloniens). – „Căderea este părăsirea totală a adevărului lui Dumnezeu, o renunțare toată la vechile principii ale credinței.” (Hole, F.B. Paul’s Epistles, Vol. II).

Să cadă poate numai cineva care a posedat cândva adevărul creștin – și anume în ceea ce privește mărturisirea sa, dar fără ca ea să fi fost veritabilă – și care apoi renunță la el. Un om născut din nou poate într-adevăr să pricinuiască multă întristare Domnului său și să meargă pe căile proprii, dar el nu poate cădea în sensul de aici. Nici un mahomedan sau un budist nu poate cădea de la credința creștină, căci el nu a primit-o niciodată (dar aceasta nu exclude faptul că el este responsabil înaintea lui Dumnezeu). Nu, cădea pot numai aceia pe care noi îi numim „creștini cu numele”, care se mulțumesc cu o formă religioasă, dar care niciodată nu au posedat cu adevărat viața. Noi înțelegem bine, că această cădere poate veni abia după ce credincioșii nu vor mai fi pe pământ, deci după răpire.

Această cădere deplină de la credința creștină are loc în cele trei domenii în care omul pe parcursul istoriei sale a stat în legătură cu Dumnezeu. În primul rând este domeniul naturii, aceasta înseamnă al poziției în care omul trăiește de la natură față de Dumnezeu. Omul care se va așeza odată în fruntea „mișcarea căderii” se va descoperi ca om desfrânat al păcatului, care se înalță peste toate. Poziția, care a fost dată de Dumnezeu primului om, va fi părăsită total. În al doilea rând căderea se referă la domeniul iudaismului și în al treilea rând domeniul creștinismului. Conform cu 1 Ioan 2,22 »omul păcatului, fiul pierzării« pe de o parte va tăgădui că Isus este Hristosul (ceea ce este caracteristic iudaismului), pe de altă parte el va tăgădui pe Tatăl și pe Fiul (ceea ce este caracteristic creștinismului).

Se înțelege aproape de la sine că o astfel de cădere nu va fi fără prevestitori. Chiar dacă căderea în forma ei finală nu este încă prezentă – și nici nu poate fi prezentă -, vedem totuși foarte clar semnele prevestitoare și umbrele. În interiorul creștinismului sunt multe tendințe, care arată mai mult decât clar despre ce avem noi aici. Este necesar numai puțină înțelegere a timpului ca să se recunoască aceasta. Nu este astăzi tăgăduit Tatăl și Fiul în multe părți ale creștinătății? Teologii nu se tem să pună public la îndoială sau chiar să nege direct filiațiunea veșnică a Domnului Isus, adevărata Lui natură omenească și necesitatea morții Sale pentru ispășirea păcatelor. Desigur, nu toate părțile creștinătății sunt cuprinse de aceasta, dar cu toate acestea este îngrozitor să vezi tendința cum înaintază razant. Chiar și în unele părțșii, care cu câteva decenii în urmă țineau cu tărie la adevărurile biblice, se găsesc asemenea semne prevestitoare. Să ne gândim numai la așa-numita „critica înaltă a Bibliei”, care este un semnal clar în această direcție.

Și care este situația noastră? Nu, un creștin adevărat nu poate cădea, dar el poate purta semnele decăderii. Nesocotirea adevărului lui Dumnezeu, părăsirea a ceea ce Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său – nici noi nu suntem feriți de aceasta.

În legătură cu căderea stă în Apocalipsa »omul păcatului, fiul pierzării«, care în versetul 8 este numit și »nelegiuitul«. Cine este această personalitate satanică? Pe parcursul istoriei au fost diferiți oameni, despre care s-a crezut că ei ar fi această persoană. Dar aici nu este vorba nici de Napoleon, nici de Hitler, nici de Mussolini, nici de Stalin sau Saddam Hussein. Nu, acest om poate veni abia după ce va fi venit căderea, și este încă o chestiune de viitor. S-ar putea desigur ca acest om să trăiască deja, dar în orice caz el încă nu »a fost arătat«. Nu este nici domnitorul roman, care trebuie

să vină, fiara care »se ridică din mare« (Apocalipsa 13,1). Chiar dacă unele trăsături se potrivesc descrierii, totuși o comparație mai exactă arată că ea trebuie să fie o altă persoană. Cititorii Bibliei îl cunosc probabil cel mai bine sub numele de »antihrist« (1 Ioan 2,18 și 22; 1 Ioan 4,3; 2 Ioan 7). El este acea persoană care se va așeza în fruntea statului iudeu și despre care iudeii vor crede că el ar fi Mesia. Este »fiara care se ridică din pământ« (Apocalipsa 13,11), a doua fiară din viziunea lui Ioan în Apocalipsa 13.

Acest antihrist este marele adversar al Domnului Isus. Cuvântul grecesc „anti” înseamnă atât „împotriva” cât și „în loc de”. Ambele înțelesuri se potrivesc acestui om și felului lui de a lucra. Noi îl vedem aici ca și în 1 Ioan 2,22 în caracterul său religios. El este atât iudeul revoltat (el tăgăduiește pe adevăratul Mesia), cât și creștinul revoltat (el tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul). Vom vedea îndată că el va aduce iudaismul și creștinismul împreună într-o religie nouă, ocultă.

Faptul că el este numit în Apocalipsa 13,11 »fiara care se ridică din pământ« permite să se tragă concluzia că este vorba de unul născut ca iudeu (pământul în limbajul profetic este deseori un tablou al lui Israel, în timp ce marea vorbește despre națiuni). Și denumirea de »prorocul mincinos« (Apocalipsa 16,13 și 19,20) arată în același sens. El este un proroc, dar mincinos. El se prezintă ca fiind Mesia, dar nu este. El are »două coarne ca ale unui miel și vorbește ca un balaur« (Apocalipsa 13,11). El nu va fi mobilizat și motivat de nimeni, decât numai de satan. Prorocul Zaharia îl numește pe drept »păstorul nebun« (Zaharia 11,15-17). Și în acest caracter el stă în contrast cu Domnul Isus, adevăratul Păstor.

Alte locuri din Vechiul Testament ne arată mai mult caracterul politic al acestui om, care se va așeza în fruntea statului Israel. Isaia îl numește »împăratul« (Isaia 30,33 și 57,9). El este numit tot așa și în prorocul Daniel (Daniel 11,36). În afară de aceasta Daniel ne arată că în funcția sa politică el va fi foarte strâns legat cu »fiara care se ridică din mare«, domnitorul imperiului roman, Daniel 9,27 și Isaia 28,15 vorbesc despre legământul pe care îl vor încheia acești doi politicieni. De teamă față de dușmanul din nord, împăratul lui Israel se va îndrepta spre domnitorul imperiului roman, ca să primească ajutor de la el. Privit din punct de vedere politic, va fi deci o anumită relație de dependență între cei doi.

Antihrist (în continuare îl vom numi cu acest nume) »se va arăta«. Ca și în capitolul 1,7 cu privire la Hristos, cuvântul grecesc indică și aici apariția deodată a unei persoane, care până atunci a fost ascunsă. Așa cum Fiul Omului la venirea Sa pe pământ Se va arăta deodată și pe neașteptate - ca un hoț noaptea -, tot așa un contramodel diabolic va apare deodată pe fața pământului și va începe lucrarea sa demonică. Când va avea loc aceasta? O dată exactă desigur nu se poate da, dar este clar că în orice caz va avea loc după răpire.

Daniel 9,27 face clar că antihrist își va arăta adevăratul lui caracter – așa cum el este descris în capitolul nostru – abia în a doua jumătate a ultimei săptămână-an (deci în ultimii trei ani și jumătate ai așa-zisului timp de necaz). Până atunci va avea loc în Templu slujba jertfelor iudaice, care atunci va fi anulată și va fi înlocuită de religia ocultă a lui antihrist. Remarcabil în acest context este că, caracterul real al lui antihrist se va arăta aproximativ în momentul când satan va fi aruncat din cer (Apocalipsa 12,7-9). Satan va influența atunci direct și nemijlocit atât pe antihrist cât și fiara romană.

Caracterul real al lui antihrist ne este arătat în acest verset sub două aspecte. El este în primul rând »omul păcatului« și în al doilea rând »fiul pierzării«. Versetul 8 arată o a treia trăsătură de caracter, și anume »nelegiuitul«.

Ca »om al păcatului« antihrist este întruparea răului. Ne amintim de primul om, Adam, care a căzut în păcat. Aici avem pe întâiul Adam, dar într-un mod foarte deosebit. Este revelarea desăvârșită a răului într-o persoană. Ca să zicem așa, toată starea de păcătoșenie a omenirii se va uni într-o persoană. „El este Adam evoluat pe deplin în starea lui de cădere” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher). Mândria și aroganța în autenticitate sunt însușirile deosebite ale acestui om. O diferență mai mare față de omenescul desăvârșit al Domnului nostru, pe care Scriptura Îl numește »ultimul Adam«, nu ne putem imagina (1 Corinteni 15,45).

Expresia »fiul pierzării« ne lasă să ne gândim la Iuda Iscarioteanul, care este numit așa de Însuși Domnul (Ioan 17,12). Acest ucenic, care a vândut pe Stăpânul său pentru o plată infamă, era un fiu al pierzării și este un tablou potrivit al antihristului care va veni. Dacă citim Faptele Apostolilor 1,20 în legătură cu Psalmul 109, atunci acest context devine clar, căci acolo este clar vorba despre acest om.

Expresia »fiu« descrie aici atât caracterul cât și descendența și soarta acestui om. Antihrist vine din pierzare și potrivit naturii lui aparține pierzării, și el va sfârși în pierzare. „Ca să zicem așa, pierzarea l-a născut: el este un produs direct al iadului și se va reîntoarce la pierzarea din care a venit” (Rossier, H. Entretiens sur la deuxième Épître aux Thessaloniens). Prin analogie cu 2 Petru 2,12 el poate fi comparat cu un animal fără minte (compară și cu Apocalipsa 13,11), »sortit să fie prins și nimicit«. Cu adevărat o descriere îngrozitoare a unui om care va sta sub influența directă a lui satan.

Versetul 4: »... care se împotrivesște și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, prezentându-se drept Dumnezeu.»

În timp ce versetul trei ne descrie caracterul lui antihrist, versetul patru ne arată fapta oribilă a omului acesta. Ne putem noi imagina o descriere mai îngrozitoare a unei creaturi, care se ridică împotriva lui Dumnezeu într-un fel nemaiauzit, făcându-se pe sine însuși punctul central? Vedem aici clar domeniul religios, unde antihrist își are câmpul lui de acțiune. El cuprinde alături de iudaism în mod deosebit creștinismul, și aceasta stă aici pe prim plan.

Eforturile de unificare dintre iudaism și creștinism nu sunt noi. Cu toate că Dumnezeu a tras o linie clară de demarcare între cele două sisteme (compară cu Evrei 13,13), în creștinătate au fost de la început tendințe să se introducă elemente iudaice în creștinism. Pentru aceasta s-a făcut mereu uz de originea comună. Este desigur adevărat, că ambele au fost date de Dumnezeu, dar tot așa de adevărat este că Dumnezeu niciodată nu a vrut acest amestec. Creștinismul nu este continuarea iudaismului (eventual sub alte semne), ci el constituie un absolut început nou în acțiunea lui Dumnezeu cu oamenii.

Dacă sub conducerea lui antihrist se va renunța la adevărul creștin, atunci nu mai este greu să se înlocuiască iudaismul și creștinismul cu o religie nouă, ocultă. În această religie îi va reuși lui antihrist prin puterea și sub influența lui satan, să convingă pe oameni că atât domnitorul roman, cât și el însuși ar fi Dumnezeu. Că și creștinii cu numele vor crede aceasta, este – așa cum vom vedea mai exact în versetul 11 – o pedeapsă din partea lui Dumnezeu.

Pe drept se poate vorbi despre o „trinitate satanică”, o „triunitate satanică”. Așa cum adevărul creștin se bazează pe revelarea Trinității divine (Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt), această religie ocultă a zilelor viitoare se va baza pe satan, pe fiara din mare și pe fiara de pe pământ. Această religie este ocultă, deoarece antihrist va înșela pe oameni prin magie. Aceasta va merge așa de departe că oamenii moderni se vor arunca cu fața la pământ înaintea unui idol (compară cu Apocalipsa 13,13-17). Aceasta este putere și viclenie satanică. Am văzut deja că punctul culminant al acestei religii va deveni vizibil în a doua jumătate a ultimei săptămână-an din Daniel, când satan va fi aruncat din cer.

Următoarele detalii ne sunt făcute cunoscute:

1. Antihrist se împotrivesște: El este adversarul lui Hristos, împotrivorul, care luptă împotriva Dumnezeului adevărat. În Luca 13,17 acest cuvânt este folosit pentru „împotrivorii” Domnului. Alte locuri din Scriptură folosesc această expresie pentru „împotrivorii” poporului lui Dumnezeu (Luca 21,15; 1 Corinteni 16,9; 1 Timotei 5,14). 1 Timotei 1,10 vorbește despre lucruri care sunt »împotriva« învățăturii sănătoase. Acest cuvânt se folosește și la descrierea diferenței dintre »carne« și »duh« (Galateni 5,17). O comparație a acestor locuri ne arată că aici este vorba de o

provocare arogantă a lui Dumnezeu. Este opoziție în forma cea mai grosolană pe care ne-o putem imagina.

2. *Antihrist se înalță mai presus de tot ce este Dumnezeu sau este vrednic de închinare*: o înălțare de sine mai eclatantă și o aroganță mai încâpățanată este greu de imaginat. Daniel 11,36 vorbește despre ce va face acest „împărat”, care acționează după cum gândește el, »se va slăvi mai presus de toți dumnezeii«. Este vechea înșelăciune a lui satan, care voia să convingă deja pe prima pereche de oameni: »veți fi ca Dumnezeu« (Geneza 3,5). Precursori ai acestei dezvoltări vedem în teoria evoluționistă și în materialism. În ambele Dumnezeu nu are nici un loc, omul singur stă în centru. Omul se ridică tot mai sus și punctul culminant al acestei evoluții, pe care deja noi o trăim astăzi, va fi acest om al păcatului. El se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau ce este demn de închinare.

Istoria ne învață că omul are totdeauna nevoie de un lucru de închinare. Potrivit epistolei către Romani capitolul 1, oamenii, după ce au întors spatele lui Dumnezeu, s-au îndreptat spre tot felul de idoli. Aceasta a fost așa la păgâni, și la oamenii secolului 20 nu este altfel.

Vedem deci aici, că antihrist pune capăt oricărei alte imaginații a omului despre dumnezeire – fie ea adevărată sau falsă. În privința aceasta putem să ne gândim la diferiții „idoli înlocuitori”, cărora sunt astăzi dedați mulți oameni. Orice religie care va exista va fi desființată și va fi înlocuită de religia unitară satanică. Antihrist se recunoaște numai pe sine însuși și nu tolerează pe nimeni și nimic alături de sine.

3. *Antihrist se așează în Templul lui Dumnezeu*: Aici avem din nou o referire la caracterul iudaic al lui antihrist. El se așează în Templul lui Dumnezeu. S-au făcut multe speculații cu privire la acest Templu. Unii se gândesc la »Adunarea lui Dumnezeu«, un gând care desigur în acest context este total ne la locul lui, deoarece credincioșii, care astăzi alcătuiesc acest Templu (spiritual) al lui Dumnezeu (compară cu 1 Corinteni 3,16 și Efeseni 2,21), nu vor mai fi atunci pe pământul acesta. Nu, aici este vorba efectiv de un templu material, care urmează să se construiască. Unde exact va sta acest templu și când exact se va construi nu putem deduce exact din cuvântul profetic, și nici nu este important. Se poate presupune că templul va sta în Ierusalim, dar locul exact nu ne este cunoscut.

În ceea ce privește momentul, acest templu poate fi construit atât înainte cât și după răpirea credincioșilor. Sigur este, că va fi un templu atunci când va apare antihrist. Faptul că astăzi discuția cu privire la construirea din nou a Templului constituie motive de conflict politic și provoacă sentimentele multor oameni este ușor de înțeles. Ca credincioși, care credem Biblia, ar trebui ca noi să nu luăm parte nici la euforie și nici la speculații, ci în mod neutru să luăm cunoștință de starea de fapt, pe care Dumnezeu ne-o face cunoscut prin Cuvântul Său.

Faptul că în acest timp va exista un Templu rezultă clar și din Daniel 9,27, unde este vorba de jertfe de tăiere și jertfe de mâncare, care vor înceta. În prima jumătate a ultimei săptămână-an a lui Daniel – deci în primii trei ani și jumătate ai timpului de necaz – în acest Templu se vor aduce jertfe. Aceste jertfe vor înceta repede și vor fi înlocuite printr-un idol îngrozitor (compară cu Daniel 12,11). La aceasta Se referă Domnul Isus, când în mare Lui vorbire profetică din evanghelia după Matei 24,15 vorbește despre »urâciunea pustiirii«, care va sta în Locul sfânt (acesta este Templul). Această urâciune a pustiirii este idolul diabolic, care va fi instalat în Templu la jumătatea ultimei săptămână-an a lui Daniel spre cinstirea domnitorului mondial roman, și care va pune capăt tuturor religiilor de origine iudaică și creștină.

»Fiul pierzării« a profanat deja o dată Locul sfânt, atunci când a aruncat cei treizeci de arginți, pe care i-a primit ca plată pentru trădarea cea mai mârșavă, pe care oamenii au trăit-o vreodată. Dar aici profanarea merge și mai departe. Antihrist »se așează« în Templul (Locul sfânt) lui Dumnezeu. El ocupă locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. Nici măcar marele preot nu „stătea” în Templu. El făcea slujba stând în picioare (compară cu Evrei 10,11). Acest om dimpotrivă nu se rușinează să

ocupe locul care se cuvine numai lui Dumnezeu. El se așează pe tronul care aparține lui Dumnezeu. Despre împăratul din Babilon citim în prorocul Isaia, printre altele, următoarele: »Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui până la ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării, în străfundurile miazănoaptei; și mă voi ridica mai sus de vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.« (Isaia 14,13.14). Vedem aici că chiar și aroganța acestui domnitor păgân este întrecută. Antihrist se va face cel mai înalt, nu numai asemenea Celui Prea Înalt, nu, el se ridică deasupra Dumnezeului adevărat și se face pe sine cel mai înalt.

4. Antihrist se prezintă pe sine însuși ca Dumnezeu: Fără îndoială aceasta este punctul culminant al supraaprecierii de sine și al mândriei. Antihrist nu ocupă locul unui locțiitor sau mijlocitor la Dumnezeu – cu privire la ce ceilalți oameni au făcut în contradicție cu gândurile lui Dumnezeu -, ci el se prezintă pe sine ca Dumnezeu. Prin aceasta nu numai se pune capăt oricărei religii în legătură cu Dumnezeu, ci adevăratul Dumnezeu este „desființat”, ca să spunem așa, după mottoul: „Dumnezeu este mort, trăiască omul”. Satan își va atinge atunci ținta. În locul lui Dumnezeu se așează un om, și aceasta în mod public și fără nici o împotrivire.

Aproape că nu se poate citi acest verset fără să nu ne gândim la contrastul clar dintre adevăratul Hristos și Anti-Hristos:

- Hristos a venit în Numele Tatălui Său și a fost respins. Antihrist vine în numele lui propriu și este primit (Ioan 5,43).
- Hristos a venit să glorifice pe Dumnezeu pe acest pământ (Ioan 13,31). Antihrist vine și se glorifică pe sine însuși în toată răutatea sa.
- Hristos este chipul Dumnezeului nevăzut (Coloseni 1,15), întipărirea ființei Sale și strălucirea slavei Sale (Evrei 1,3). Antihrist poartă trăsăturile de caracter ale aceluia care l-a inspirat, ale lui satan.
- Hristos a venit să slujească și să mântuiască (Marcu 10,45), antihrist vine să stăpânească și să piardă.
- Hristos a venit în har și adevăr (Ioan 1,7). Antihrist vine cu brutalitate și minciună.
- Hristos S-a supus pe deplin lui Dumnezeu prin ascultare. El nu a făcut nimic de la Sine Însuși, ci ceea ce i-a poruncit Tatăl Său (Ioan 6,38). Antihrist cunoaște numai rebeliune și împotrivire. El este brațul prelungit al lui satan.
- Hristos S-a făcut pe Sine Însuși nimic și a luat chip de rob (Filipeni 2,7). Antihrist se înalță pe sine însuși și stăpânește peste alții.
- Hristos nu a considerat un lucru de apucat să fie una cu Dumnezeu, deoarece El este Dumnezeu (Filipeni 2,6). Antihrist se prezintă pe sine însuși ca Dumnezeu.

În mod deosebit în acest context să medităm la cunoscutele versete din Filipeni 2,5-11. Așa cum Dumnezeu L-a înălțat pe Hristos nespuse de mult și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume, așa va purta antihrist pedeapsa lui veșnică. El, cel care s-a înălțat pe sine însuși, va fi coborât de Dumnezeu, umilit și judecat. Împreună cu domnitorul mondial roman el va fi primul om care va fi aruncat în iazul de foc (Apocalipsa 19,20).

Versetul 5. »Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?«

Dumnezeu cunoaște pericolele credincioșilor mult mai bine decât noi înșine și El ia măsuri corespunzătoare de precauție, pentru ca noi să nu fim duși în rătăcire. Așa a fost și aici. Învățăturile lui Pavel nu erau absolut noi pentru credincioșii din Tesalonic. Pavel și însoțitorii lui au vorbit deja despre acestea, atunci când au fost la ei.

Pentru noi putem trage învățătură din aceasta, că aceste afirmații profetice ar trebui să aparțină învățăturii de bază a creștinilor. Ne amintim că durata rămânerii misionarilor în Tesalonic a fost de

numai câteva săptămâni, și totuși pentru Pavel a fost important să vorbească tocmai despre aceste lucruri. Ei trebuiau să-și amintească și să știe că ziua Domnului nu putea să fi fost venită, deoarece nu erau încă împlinite premisele pentru aceasta. Deci atenționările și învățăturile din această secțiune sunt importante și pentru credincioșii tineri. Să nu uităm aceasta în lucrarea noastră cu cei întorși de curând la Dumnezeu. Profeția nu satisface curiozitatea noastră, ci ea este importantă, pentru ca noi să putem aprecia corect timpul nostru.

În afară de aceasta acest verset ne arată următorul principiu important: repetarea adevărului deja făcut cunoscut are o valoare mare înaintea lui Dumnezeu (compară și cu 2 Petru 1,12-15). Aceasta este valabil și pentru noi astăzi, și anume atât în studiul personal al Bibliei cât și în slujirea prin Cuvânt. Adevărul lui Dumnezeu nu se învechește niciodată, el este totdeauna actual și important. Avem permanent nevoie să ne întoarcem la »ce este de la început«.

Versetele 6 și 7: »Și acum știți ce-l oprește ca să nu se descopere decât la timpul lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie dat la o parte.«

Prezentăm în rezumat: ziua Domnului nu putea să fi fost venită, deoarece mai înainte trebuie să aibă loc lepădarea de credință și să se arate antihrist. Ambele condiții nu sunt împlinite până astăzi. Acum ne sunt arătate două „elemente” care rețin lepădarea de credință, dar în mod deosebit pe antihrist, și anume mai întâi: »ce-l oprește« și în al doilea rând »cel ce o oprește«. Primul este evident o chestiune, în timp ce al doilea este o persoană. Ambele sunt legate între ele, dar trebuie să fie diferite una de alta.

„A opri” înseamnă „a frâna, a împiedica, a reține, a ține în frâu”. Acest „a opri” se poate compara cu o frână care oprește un mobil care rulează pe pantă în jos. Această evoluție spre rău a creștinătății o trăim în zilele noastre (taina fărădelegii este deja prezentă), dar este încă o evoluție frânată. Va veni ziua când această frână va fi luată și ea va lipsi. Atunci nu va mai fi nici o oprire, decăderea se va desfășura rapid și „mobilul”, care poartă mărturisirea creștină, se va prăbuși nefrânat și cu viteză mare în pierzare. Acest „a opri” mai poate fi comparat și cu o ecluză, care este deschisă deodată, ca șuvoiul apelor să se poată revărsa. Când „cel care oprește” a fost luat din cale nu va mai fi nici un stăvilor. Răul se va revărsa nestăpânit.

Trebuie aceasta să ne zguduie și să ne neliniștească? Nu! Noi vedem această evoluție și ea ne întristează că este posibil așa ceva, dar ea nu ne provocă frică. Ne amintim de versetul 1. Umbrele acestor evenimente, pe care le vedem astăzi, ne fac prudenți cu privire la umblarea noastră personală, dar realitatea (starea finală) a acestei evoluții nu ne va lovi, deoarece atunci noi vom fi la Domnul nostru. Cineva a scris în privința aceasta: „Avem aici dovada cea mai bună că adevărata Adunare nu mai poate fi pe pământ în timpul ultimilor ani care încheie această epocă. Nu vor mai fi nici credincioși adevărați, care vor trăi decăderea definitivă sub conducerea omului păcatului, și nici Biserica nu va trece prin necazul cel mare. Cum ar trebui aceasta să umple inimile noastre cu bucurie sfântă și să pună pe buzele noastre o cântare de laudă!” (Gaebelin, A. C. The second Epistle to the Thessalonians).

Formularea »ca să nu« arată ținta „celui care oprește”. Omul păcatul trebuie să nu fie încă arătat. »La timpul lui« arată clar, că în final este Dumnezeu Cel care dă un anumit timp acestui om și Cel care hotărăște momentul arătării lui. Dumnezeu stabilește când să înceapă acest timp, când să se termine și ce caracter să poarte.

Cine sunt deci acești doi „opritori”? Mai întâi avem pe *cel ce oprește*. Prin acest »cel ce« se înțelege puterea lui Dumnezeu, care lucrează prin autoritatea politică. Autoritățile sunt puse de Dumnezeu. De aceea orice autoritate statală astăzi este dependentă direct de ceea ce permite Dumnezeu și de ceea ce El nu permite. „Omul păcatului se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare; de aceea, ceea ce îl oprește este puterea lui Dumnezeu, care este activă aici jos în autorități, care au primit autoritatea de la El. Chiar și cel mai

mare abuz de autoritate încă nu dezbracă caracterul acesteia.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer).

O privire în istoria omenirii arată cât de barbari și de răi pot să fie purtătorii puterii în lume. Cu toate acestea rămâne valabil: oricât de rele ar putea să fie guvernele și oricât de păcătos s-ar comporta ele, cu toate acestea ele sunt puse de Dumnezeu, și Dumnezeu încă le îndreaptă inima ca pe un râu de apă (Proverbe 21,1). În epistola către Romani 13,1-10 și în epistola 1 Petru 2,13-17 Dumnezeu ne dă învățături și indicații clare în această privință. Acolo ni se spune că nu este autoritate decât de la Dumnezeu. El pune guverne și autorități ca slujitori ai Săi, care poartă sabia. Autoritatea lor este deci o autoritate încredințată de Dumnezeu, de care ei, cu regret, pot să abuzeze – și cât de des a fost așa.

Marele domnitor păgân Nebucadnețar a trebuit să învețe prin experiențe amare lecția, că Dumnezeu este Cel care pune domnitori și care detronează pe domnitori. Dumnezeu a lăsat să i se spună prin prorocul Daniel, că el va fi izgonit din mijlocul oamenilor »până va cunoaște că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea El« (Daniel 4,25). Când Domnul Isus a stat înaintea lui Pilat, acesta a auzit cuvintele remarcabile: »N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus« (Ioan 19,11). Pilat a fost desigur un domnitor rău, și cu toate acestea el nu putea face nimic împotriva Domnului Isus fără autoritatea dată lui de Dumnezeu. Dumnezeu a permis ca el să dea sentința nedreaptă, prin care Domnul a fost răstignit.

Deci Dumnezeu pune și astăzi guverne. Ele pot face mult rău, dar revelarea și exercitarea deplină a răului este încă împiedicată. Guvernarea lui antihrist va fi însă direct satanică. Ea nu este o autoritate dată de Dumnezeu, ci puterea acestei guvernări vine direct de la satan. Conducerea politică va fi în Roma (Apocalipsa 13,12), și despre suveranul Romei se spune categoric, că el »se va ridica din Adânc« (Apocalipsa 17,8). Această formulare ne arată originea satanică a acestui domnitor și căpetenie. Desigur și astăzi satan are mâinile în joc în politică, dar raza lui de acțiune este limitată de Dumnezeu. Dar atunci va fi altfel: nu va mai fi nici un guvern pus de Dumnezeu și nimic nu va reține demonia și răutatea în politică a acestor conducători.

Cine este cel de-al doilea care oprește? Din text deducem că este o persoană. Ne întrebăm: există pe pământ o persoană, care este așa de puternică, că desfășurarea deplină a răului încă nu poate avea loc? Și în afară de aceasta, există o persoană care va fi luată deodată de pe pământ? Devine clar, că nu poate fi vorba de un om. Nici un creștin – oricât ar fi el de credincios – nu ar putea să oprească răul descris aici.

Dar cine este această persoană? Răspunsul ni-l dă apostolul Ioan. El scrie: »Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți proroci mincinoși. Prin aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Isus Hristos venit în trup nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit și care chiar este în lume acum. Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu și le-ați biruit, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.« (1 Ioan 4,1-4).

Cel »care oprește« este Duhul Sfânt. El este mai puternic decât antihrist și poate opri desfășurarea deplină a răului venit de la el, care se arată deja astăzi. Totodată nu vrem să uităm, că Duhul Sfânt este o Persoană divină. Nu este vorba numai de o putere (și aceasta este adevărat), ci de mai mult. Duhul Sfânt este Dumnezeu. El este și Duhul adevărului și stă împotriva duhului rătăcirii. Probabil noi prețuim foarte puțin însemnătatea prezenței Duhului lui Dumnezeu pe pământ. El locuiește și lucrează nu numai în credincioși, ci El exercită influență asupra oamenilor care nu cunosc pe Dumnezeu.

Când va fi luat Duhul Sfânt »din cale«, adică de pe pământ? Deci astăzi pe de o parte El locuiește în Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 3,16) și pe de altă parte în fiecare credincios (1 Corinteni 6,19). În evanghelia după Ioan 14,16 Domnul Isus spune categoric, că Duhul Adevărului va fi în veci cu noi. Deci când credincioșii vor fi răpiți și Adunarea nu mai este pe pământ, și Duhul Sfânt va fi luat »din cale«, aceasta înseamnă că El nu va mai avea locuința Lui aici pe pământ. Desigur

Duhul lui Dumnezeu va lucra și atunci prin oameni (de exemplu prin martorii iudei, care vor predica evanghelia Împărăției, care atunci va fi vestită celor care mai înainte nu au auzit niciodată evanghelia harului), dar El nu *locuiește* în ei, așa cum locuiește în noi. Noi am putea probabil să comparăm lucrarea Lui în viitor cu cea care a fost în timpul Vechiului Testament, când Duhul lui Dumnezeu venea temporal și în anumite situații peste oameni ca să-i facă capabili pentru anumite misiuni.

Un rezumat frumos și potrivit face un alt scriitor: „Adunarea, autoritățile rânduite de Dumnezeu pe pământ și Duhul Sfânt, prezente pe pământ ca apărători în locul lui Hristos, au făcut loc oamenilor egoiști, desfrânați și autorității dușmanului” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonischer).

»Căci taina fărădelegii a și început să lucreze.« Această afirmație era valabilă atunci, și ea este valabilă astăzi. De mai mult de 1900 de ani această taină lucrează, chiar dacă răutatea nu a atins punctul ei culminant. Taina fărădelegii nu trebuie confundată cu lepădarea de credință. Ea premerge lepădarea de credință. Ca și în alte locuri din Noul Testament, unde se folosește cuvântul taină, nu este vorba de ceva misterios sau ascuns, ci este vorba de ceva pe care Dumnezeu îl revelează copiilor Săi. Celor necredincioși le sunt ascunse tainele, dar nu celor credincioși.

Prin folosirea expresiei »taină« Pavel vrea aici să spună că este ceva care se vede a fi activ sub suprafață, dar în exterior nu se poate recunoaște pe deplin. „Taina fărădelegii este energia ascunsă a lui satan, care în Numele lui Hristos în perioada intermediară amestecă adevărul cu rățacirea, prin aceea că ori diluează harul prin legalism, ori îl transformă în desfrânare.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians). În acest context Iuda vorbește despre »oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos« (Iuda 4). Sunt deci însușirile lui antihrist, al cărui duh este deja astăzi în lume (1 Ioan 4,3).

De la început dușmanul a încercat mereu să amestece adevărul cu minciuna. În pildele despre Împărăția cerurilor (un tablou al creștinătății în mărturisirea ei) Domnul Isus a făcut deja aluzie la aceasta. Neghina din țarină, copacul, în care păsările cerului își fac cuiburi, și aluatul, pe care o femeie l-a ascuns, vorbesc clar despre aceasta (Matei 13).

Și apostolul Pavel a arătat destul de timpuriu începuturile acestei evoluții (compară de exemplu cu Faptele Apostolilor 20,29.30). În privința aceasta nu ar trebui să ne lăsăm înșelați. Această taină lucrează și în timpul nostru, și se arată progrese îngrozitoare. În exterior într-adevăr se declară pentru creștinism, dar în realitate este departe de ce se mărturisește a fi. Să ne gândim de exemplu numai la dezvoltarea mișcării New-Age, la progresul ocultismului și spiritismului, la cultul lui satan, la așa-numita știință creștină, la critica modernă a Bibliei, care tăgăduiește inspirația divină a Bibliei, și așa mai departe.

Chiar și de bisericile mari sunt numite lucruri bune cele care în mod clar sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Filiațiunea veșnică a Domnului Isus, adevărata Sa natură omenească, lucrarea Sa de răscumpărare de la cruce sunt puse la îndoială sau categoric respinse; relații sexuale înainte de căsnicie și în afara căsniciei par să fie la ordinea zilei (Biblia numește aceasta categoric curvie), perechile homosexuale sunt cununate înaintea altarelor „creștine”. Harul lui Dumnezeu este realmente transformat în desfrânare, și Domnul și Stăpânul este tăgăduit. Despre necesitatea întoarcerii la Dumnezeu nu mai este vorba. Egoismul omului sărbătorește triumfuri. Nu se mai întrebă de voia lui Dumnezeu.

Noi recunoaștem că și în interiorul bisericilor mari sunt oameni născuți din nou, dar noi recunoaștem și că sistemele ca atare sunt pătrunse de »taina fărădelegii«. Și totuși: oricât de îngrozitoare sunt evoluțiile, pe care noi le vedem astăzi, ele sunt numai începuturile, este încă o »taină«, care lucrează. Revelarea deplină a răului și fărădelegii urmează să aibă loc, dar ea va veni.

Dar noi nu vrem să arătăm cu degetul spre alții. Și credincioșii adevărați sunt o parte a creștinătății, și evoluțiile amintite exercită influență și asupra noastră. De aceea noi trebuie să ne punem autocritic întrebarea, în ce măsură suntem noi – personal și în comun – infectați de aceasta. Cum stăm noi față de Domnul și față de Cuvântul Său. Recunoaștem noi autoritatea Sa pentru viața

noastră, chiar dacă milioane de oameni, care se numesc creștini, fac cu totul altfel și probabil au pentru noi numai un zâmbet ironic?

În totală opoziție cu »taina fărădelegii« stă o altă taină, care – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – este încă activă. Este »taina evlaviei« (1 Timotei 3,16). Pavel vorbește în locul acesta nu despre »taina Dumnezeirii« – așa cum se spune uneori – ci de »taina evlaviei«, aceasta înseamnă taina adevăratei cucernicii. Această taină este Hristos Însuși, care ne-a revelat și a trăit ca model pentru noi ce înseamnă cucernicia veritabilă și dedicarea lui Dumnezeu. Privind Persoana Sa minunată suntem transformați după chipul Său, așa că Dumnezeu Se bucură de noi. »Este numai o taină, ca în inima noastră și în comportarea noastră să ia naștere cucernicia reală și adevărată: taina este Hristos, văzut, predicat și crezut, începând din ziua în care El a venit în lume și până în clipa când a fost luat în glorie.« (Rossier, H. Entretiens sur la deuxième Épître aux Thessaloniens) Ce diferență uriașă față de »taina fărădelegii«!

Versetul 8: »Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale.«

Formularea »și atunci« accentuează un timp foarte precis din istoria omenirii. »Acum« din versetul 7 ne descrie timpul actual, în care trăim, un timp în care lucrează »taina fărădelegii«, dar cel nelegiuit însuși este încă oprit. Cu »și atunci« începe un timp nou, un timp care într-adevăr va dura puțin, dar cu toate acestea va fi îngrozitor: cel nelegiuit va fi arătat.

În versetul 3 ne-a fost descris caracterul acestui om prin expresia »omul păcatului« și »fiul pierzării«. Aici urmează o altă însușire, și anume »cel nelegiuit«. Fără îndoială aceasta stă în legătură cu »taina fărădelegii« din versetul 7. Cu descoperirea celui nelegiuit această taină nu mai este o taină, ci nelegiuirea – personificată în acest om – va domina lumea.

Când este vorba de cel nelegiuit nu trebuie să ne gândim la un om care încalcă Legea, ci este vorba de faptul că antihrist nu recunoaște asupra lui absolut nici o lege și nici o putere (un fapt care astăzi parțial este valabil pentru mulți „creștini”). El calcă în picioare conștient drepturile lui Dumnezeu, prin aceea că le ignorează total. Nici în gândirea lui și nici în activitatea lui nu ține seama într-un fel oarecare de drepturile lui Dumnezeu.

Cu privire la el este valabil ce scrie Ioan: »Oricine practică păcatul, practică și fărădelegea; și păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3,4). Este însușirea păcatului, că el nu acceptă și nu se supune voii lui Dumnezeu, care este asupra noastră. În locul voii lui Dumnezeu pășește voia proprie. Daniel 11,36 spune în acest context despre împărat (antihristul): »va face ce voiește«. Aceasta atinge miezul problemei. Împăratului Saul a trebuit să i se reproșeze de către Samuel (și Saul în vrăjmășia lui față de David este un tablou potrivit al lui antihrist): »Căci răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie (împotrivirea) este ca și nelegiuirea și idolatria« (1 Samuel 15,23). Ambele le găsim în persoana lui antihrist: pe de o parte cultul idolilor și idolatria, iar pe de altă parte răzvrătirea, împotrivirea și voința proprie. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte exact și în această privință.

Versetul nostru leagă direct arătarea publică a lui antihrist cu sfârșitul său. Aproape pare că el va fi nimicit imediat după arătarea lui. Desigur nu este așa, căci am văzut deja cât de îngrozitoare va fi lucrarea lui. Cu toate acestea desigur nu este fără motiv faptul că Dumnezeu ne indică aici direct sfârșitul lui. Credincioșii din Tesalonic trebuiau prin aceasta să fie încurajați în mod deosebit. Intenția lui Dumnezeu era să le arate clar că nici o putere, nici măcar puterea demonică, nu se poate împotrivi puterii Domnului. La arătarea lui este deja pe deplin clar, că Domnul îl va nimici.

Este pe deplin posibil ca acest »nelegiuit« să trăiască deja astăzi, dar în orice caz el încă nu a fost »descoperit«. Aceasta are loc abia după răpirea credincioșilor. În cartea Apocalipsa 13,18 ne este numit numărul lui antihrist: »Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șaiszeci și șase.« S-au făcut multe presupuneri cu privire la acest număr. Fără să luăm parte la aceste speculații, putem totuși vedea ce

simbolică este legată cu acest număr. Numărul șase este deseori în Biblie numărul păcatului. Amintirea de trei ori a numărului șase ar arăta „trinitatea răului, revelarea deplină a păcatului în om” (Mücher, W. Zweiter Thessalonicher - in Folge mir nach).

Judecata lui antihrist a fost prorocită deja în Vechiul Testament și a fost pusă în legătură cu »suflarea gurii Sale«. Isaia scrie: »Va lovi pământul cu toiagul gurii Lui și va omori pe cel rău cu suflarea buzelor Lui« (Isaia 11,4). »Căci de mult este pregătit un rug, pregătit chiar și pentru împărat: este făcut adânc și lat, cu foc și lemne din belșug. Suflarea Domnului îl aprinde ca un șuvoi de pucioasă« (Isaia 30,33). »Suflarea gurii Lui« este expresia autorității dumnezeiești lăuntrice, o forță mistuitoare. Găsim această formulare în Vechiul Testament atât în legătură cu creația (Psalmul 33,6) cât și în mod deosebit în legătură cu judecata (2 Samuel 22,16; Iov 4,9; Psalm 18,15). „Suflarea gurii Lui este acea putere lăuntrică dumnezeiască care aprinde și exercită judecata. Ea nu este o unealtă, ci este izvorul divin al puterii care își exercită planul printr-un cuvânt.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher).

În cartea Apocalipsa 19,15 este amintită o sabie ascuțită, cu două tăișuri, care iese din gura Judecătorului, ca să lovească națiunile. Sabia ne arată pe Domnul Isus ca Războinic puternic. În opoziție cu aceasta »suflarea gurii Lui« ne face să ne gândim la rapiditatea și ușurătatea cu care Domnul nostru va birui pe acest dușman. Puterea Lui dumnezeiască va pune capăt activității acestui om.

Remarcabil este și contrastul dintre gura nelegiuitului și gura Domnului Isus. Despre gura primului citim de exemplu: »Gura lui este dulce ca smântâna, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lui sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar sunt săbii scoase« (Psalm 55,21, compară și cu Apocalipsa 16,13). Tot ce iese din gura acestui om este înșelătorie și minciună. Însă cuvintele lui vor trebui să amuțească pentru totdeauna, atunci când îl va lovi suflarea gurii Domnului Isus.

Judecata va fi exercitată prin »arătarea venirii Sale«. Aceasta se referă fără îndoială la momentul arătării publice a Domnului pe pământ. În opoziție cu venirea Sa pentru ai Săi, această arătare va fi publică. Ca să zicem așa, lumea va trăi și va vedea nimicirea lui antihrist. »Arătare« înseamnă și »luminare deodată«. Acest cuvânt este folosit pentru arătarea Domnului Isus în smerenie pe pământ (2 Timotei 1,10). În evanghelia după Matei 24,27 Domnul Însuși folosește acest cuvânt, când El compară venirea Lui cu putere și slavă cu un fulger, care pornește în răsărit și luminează până la apus. Pe de o parte folosirea acestui cuvânt ne face să ne gândim la strălucirea care este legată cu arătarea Sa.

Dar pe de altă parte vedem și că dușmanul nu este nimic de la distanță, ci prin prezența personală a Domnului. Și nimeni altul decât El va exercita această judecată. El apare ca »Domnul«, adică ca Stăpân, căruia I-a fost dată toată puterea și căruia nu I se poate împotrivi nimeni și nimic, atunci când va apare. Dar El apare și ca »Isus«, care odinioară a mers pe acest pământ în smerenie pe drumul Său de autoumilitare de bună voie și în final a fost răstignit »în slăbiciune«. Nu degeaba aici nu este vorba nici de îngeri și nici de »sfinții Săi«. Nu, judecata acestui mare adversar o face El singur. Tatăl Însuși »I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului« (Ioan 5,27).

Detalii cu privire la judecată găsim în cartea Apocalipsa 19,19-21. Antihrist va fi nimicit împreună cu fiara romană. Potrivit relatării din cartea Apocalipsa 16,16 ei se strâng pentru luptă la Armaghedon, unde va veni stăpânitorul mondial roman, ca să ajute aliaților lui în lupta împotriva împăratului nordului. Dar înainte să înceapă lupta împotriva acestuia, amândoi vor fi prinși și vor fi aruncați în iazul care arde cu foc și pucioasă. Acești doi deținători ai puterii satanice sunt primii oameni care vor fi dați iadului, și anume, înainte să înceapă Împărăția de o mie de ani. Apocalipsa 20,10 repetă încă o dată că acești doi vor fi deja acolo când satan va fi de asemenea aruncat în iad (aproximativ 1000 de ani mai târziu). După aceea se spune despre toți trei: »Și vor fi chinuiți zi și noapte, în vecii vecilor.« Acesta va fi sfârșitul îngrozitor și soarta veșnică a acestei asocieri de puteri satanice.

Acest loc confirmă totodată că »nimicirea« și în acest loc nu înseamnă nicidecum sfârșitul existenței. Nimicire înseamnă aici să faci inutil, ineficace. Antihrist însuși, dar și toate lucrările lui și tot ce el a făcut se vor sfârși rapid și vor fi nimicite.

Versetul 9: »Venirea lui este prin lucrarea satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase.«

Venirea lui antihrist este »prin lucrarea satanei«. Potrivit cu Apocalipsa 12,9 satan va fi aruncat pe pământ și apoi el va inspira diabolic direct atât fiara venită din mare (domnitorul mondial roman) cât și fiara venită din pământ (antihrist). Ambele fiare nu sunt nimic altceva decât instrumente ale lui. El este puterea propriu-zisă, care stă înapoia acestor conducători. Energia sa (sau „activitatea”, cum se mai poate traduce) va caracteriza pe amândoi în ceea ce vor face. Activitatea lui antihrist va fi cea drept foarte impresionantă, dar sunt semne și minuni »ale minciunii«. Aceasta arată originea lor, căci satan este tatăl minciunii (Ioan 8,44).

Expresiile »putere« și »minuni« arată din nou caracterul de inducere în eroare al acestui om, care și în această privință se va descoperi ca adevăratul „anti-Hristos”. Apocalipsa 13,13.14 vorbește de asemenea despre »semnele mari« ale acestui om, și adaugă, că prin aceasta oamenii, care vor locui pe pământ, vor fi înșelați. Semnele și minunile arată spre o putere supranaturală, care nu neapărat trebuie să fie una dumnezeiască. Aici este evident putere satanică. Și viața Domnului Isus a fost însoțită de semne și minuni, dar la El erau referiri la puterea dumnezeiască, care lucra în El. Apostolul Petru spune despre El: »Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere, minuni și semne pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți« (Faptele Apostolilor 2,22). În afară de aceasta, semnele și minunile Domnului Isus erau în legătură directă cu ceea ce El învăța (compară de exemplu cu Matei 4,23). În afară de aceasta El a făcut minuni, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat, în timp ce antihrist are în vedere numai onoarea proprie și a domnitorului mondial roman.

Deci pe de o parte el imită semnele și minunile prin care Domnul Isus ca Om adevărat pe acest pământ a fost adevărat de Dumnezeu ca »Om«. În Apocalipsa 13,13 vedem și un alt aspect, și anume, că el face să se coboare foc din cer. Exact acest semn a adus dovada în viața prorocului Ilie, cine era Dumnezeul adevărat (1 Împărați 18,36-39). Avem deci imitarea Dumnezeirii Însăși. Scopul este în orice caz, să înșele pe oameni, pentru ca ei să se plece înaintea chipului idolului, pe care el îl va așeza în Templu.

Semnele și minunile erau și semnele caracteristice ale timpului de început al creștinismului pe pământ. Primele capitole din Faptele Apostolilor ne dau dovada pentru aceasta (compară de exemplu cu Faptele Apostolilor 2,43; 5,12; 6,8; 8,13; 14,3; 15,12). Domnul Isus Însuși a prorocit aceasta: »În Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma« (Marcu 16,17.18). Apostolul Pavel scrie credincioșilor din Roma despre puterea, semnele și minunile pe care el le-a făcut prin puterea Duhului Sfânt (Romani 15,19), și scriitorul epistolei către Evrei spune despre timpurile de început ale mărturiei creștine, că »Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt, împărțite potrivit cu voia Sa« (Evrei 2,4).

Deci începutul și sfârșitul creștinismului sunt marcate de semne și minuni. Mare diferență însă constă în originea acestor apariții supranaturale. La primii creștini era Duhul lui Dumnezeu, care îi călăuzea, în timpul sfârșitului este satan însuși, marele înșelător și imitator al lui Dumnezeu. De aceea sunt »semne și minuni ale minciunii«. De remarcat este că în timpul de după apostoli nu găsim nici o dovadă biblică despre astfel de semne și minuni. Epistola către Evrei 6,5 dă într-adevăr un indiciu cu privire la »lucrările de putere ale veacului viitor«, dar aceasta nu se referă la zilele noastre. La început Dumnezeu a confirmat acțiunea Sa prin aceste lucrări de putere și El o va mai face încă o dată »veacul viitor«. Astăzi acțiunea lui Dumnezeu nu mai trebuie confirmată în felul

acesta, deoarece ea a fost deja de mult confirmată. Noi avem în mâini Cuvântul lui Dumnezeu complet, așa că noi în principiu nu avem nevoie de semne și minuni.

Dacă în zilele noastre se constată un interes crescând pentru apariții supranaturale, atunci aceasta este o dovadă nouă că »taina fărădelegii« este deja activă. Evenimentele viitoare își aruncă mai dinainte umbra și în privința aceasta. Și aceasta este o înșelătorie a lui satan. Multele „minuni” din interiorul mișcării carismatice sunt semne prevestitoare ale acestei evoluții. Deja cu câteva decenii în urmă cineva a scris: „Noi nu afirmăm că toate aceste întâmplări nu sunt reale (sunt false) și satanice, dar spunem că în multe cazuri este așa, și că noi, dacă noi nu verificăm amănunțit pe baza Scripturii aceste apariții, putem fi înșelați foarte ușor în chip dureros.” (Hole, F. B. Paul’s Epistles, Vol. II). Ocultismul se răspândește în țările din apus și reprezintă un mare pericol pentru noi – și în mod foarte deosebit pentru copiii noștri. Mulți oameni ajung prada acestei rătăcirii și prin aceasta ajung înșelați.

Să mai observăm, că nu sunt simple puteri, semne și minuni, ci este vorba de toată puterea și de tot felul de semne și de tot felul de minuni ale minciunii. Când digurile au fost odată distruse și nimic nu mai frânează decăderea, atunci nu va mai fi nici o reținere. Răutatea, stricăciunea și înșelătoria serbează triumful lor fără obstacol.

Versetul 10: »... și cu toate amăgirile nedreptății pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți.«

Nu poate fi nici o îndoială: activitatea lui antihrist este pătrunsă de amăgire, și anume este pătrunsă de »toate amăgirile nedreptății«. Amăgirea și ademenirea își au originea în nedreptate (sau fărădelege). Amăgirea lui satan a început în grădina Eden, și ea continuă până la sfârșit.

Oamenii, despre care aici se spune că pier, nu sunt păgânii »care nu cunosc pe Dumnezeu« (compară cu capitolul 1,8), ci aici este vorba de aceia care cândva s-au declarat de partea creștinismului. Sunt creștini cu numele decăzuți, care au căzut pradă rătăcirii. Cei care mărturisesc că sunt creștini, dar nu au viață din Dumnezeu, pier, deoarece ei nu au primit dragostea și adevărul. Ei au auzit adevărul, dar nu l-au primit cu adevărat, adică cu inima. Nu este suficient să primești adevărul numai în exterior, sau cu intelectul, sau să te orientezi după o mărturisire de credință creștină.

Este vorba de inimile noastre, de faptul, dacă avem »dragoste pentru adevăr«. Poți să fii ortodox (aceasta înseamnă, „drept în ce privește învățătura”) și totuși să pieri. Botezul creștin, participarea la Masa Domnului și alte lucruri nu salvează pe nici un om de la pierzarea veșnică, ci numai »dragostea pentru adevăr«, aceasta înseamnă, primirea a ceea ce Dumnezeu în »Cuvântul adevărului« ne spune despre Sine, despre noi și despre lucrarea de mântuire făcută de Domnul Isus. Epistola către Evrei 10,26 arată clar că poți să fi primit o anumită »cunoaștere a adevărului«, și totuși te poți pierde. Noi avem nevoie de »credința adevărului« (2 Tesaloniceni 2,13), »credința față de adevăr« (1 Petru 1,22) și »dragostea pentru adevăr«.

»Ce este adevărul?« Această întrebare străveche a lui Pilat se pune deseori și astăzi. Un răspuns satisfăcător ne poate da numai Dumnezeu. Domnul Isus Însuși a fost ca Om pe pământ descoperirea adevărului (Ioan 1,17). El era și este Adevărul (Ioan 14,6), și Cuvântul Său este adevăr (Ioan 17,17). Oamenii L-au respins atât pe El Însuși cât și Cuvântul Lui. Dragostea lor s-a îndreptat spre alte lucruri. În descrierea tristă a celor care mărturisesc că sunt creștini din ultimul timp din 2 Timotei 3,1-5 se spune că acești oameni în primul rând se iubesc pe ei înșiși, apoi banii și în al treilea rând plăcerea.

Adevărul stă aici într-un contrast remarcabil cu minciuna lui antihrist. Cine astăzi respinge dragostea pentru adevăr, odată va crede semnele și minunile minciunii, atunci când se va arăta antihrist. Însă astăzi este deja așa, că mulți oameni nu vor să primească adevărul.

Despre poporul Israel sunt două afirmații remarcabile în Vechiul Testament, pe care noi le putem transpune în zilele noastre. Prorocul Isaia spune: »Căci acesta este un popor răzvrătit, fii mincinoși,

fii care nu vor să asculte Legea Domnului, care zic văzătorilor: „Să nu vedeți!” și prorocilor: „Să nu prorociți adevăruri, ci spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite! Abateți-vă din drum, dați-vă în lături de pe cărare, lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel!”« (Isaia 30,9-11). Și prorocul Ieremia scrie: »Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Prorocii prorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor și poporului Meu îi plac aceste lucruri.« (Ieremia 5,30.31).

În loc să se îndrepte spre adevăr, și astăzi mulți creștini cu numele iubesc minciuna și nici nu vor altfel. Domnul Isus Însuși a spus foarte potrivit o dată: »Și aceasta este judecata: că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.« (Ioan 3,19).

Formularea »pentru că« arată clar de ce acești oameni pier. Aceeași expresie o găsim în Faptele Apostolilor 12,23, unde este vorba de sfârșitul lui Irod: »Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu.« Și aici vedem că judecata lui Dumnezeu va fi dreaptă. »Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera.« (Galateni 6,7). Acest principiu își găsește și aici aplicarea. Este absurd și împotriva învățaturii Bibliei, să vorbești despre o „predestinare la pierzare”. Această învățătură rea a inventat-o omul în logica lui proprie.

Cine citește atent Romani 9,22.23 va constata, că cu privire la cei mântuiți este vorba de faptul că ei sunt »pregătiți mai dinainte pentru slavă«. Despre restul se spune numai că ei sunt »vase ale mâniei«, »pregătite pentru pieire«. Deci o dată este »pregătit mai dinainte« și o dată este »pregătit«. Această diferență nu este întâmplătoare. Dumnezeu nu pregătește pe nimeni mai dinainte pentru pierzare. Atunci, cine i-a pregătit? Dumnezeu? Niciodată! Ei înșiși s-au pregătit pentru pierzare! Prin faptul că nu au primit dragostea pentru adevăr și nu au ascultat de Evanghelia lui Dumnezeu (compară cu capitolul 1,8), ei atrag asupra lor pierzarea veșnică (compară și cu 2 Petru 2,1). Adevărul lui Dumnezeu este, că nu există nici o pregătire mai dinainte pentru pierzare. Dumnezeu oferă fiecărui om mântuirea. Cine o respinge a meritat judecata. Cine o primește, aceluia Dumnezeu îi arată că El l-a pregătit mai dinainte, ca să fie asemenea chipului Fiului Său.

Cine este pierdut, toată veșnicia va avea soarta lui antihrist. Cuvântul folosit aici pentru »a pieiri« descinde din aceeași familie ca și expresia folosită în versetul 3 pentru »pierzare«. „Deoarece antihrist și urmașii devotați lui au același caracter, ei vor avea împreună aceeași soartă. De aceea ei sunt caracterizați foarte potrivit prin aceeași expresie.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians). Să fii pierdut este un lucru îngrozitor și înspăimântător, este ceva pe care noi nu ni-l putem imagina în dimensiunea lui.

Versetul 11: »Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.«

Acum nu mai sunt oameni care atrag judecata asupra lor, ci acum este Dumnezeu care judecă. Aici nu este judecata veșnică a celor fără Dumnezeu (Apocalipsa 20,11-15), ci este vorba de o judecată temporală, judecata împietririi. Să observăm însă, de ce Dumnezeu va aduce această judecată de împietrire asupra oamenilor. Versetul începe cu expresia »din cauza aceasta« și prin aceasta stă în legătură nemijlocită cu versetul 10. Din cauză că creștinii cu numele au respins »dragostea pentru adevăr« ei vor merge nu numai în pierzarea veșnică, ci ei vor fi înaintea, adică în timpul vieții lor, împietriți de Dumnezeu. Sunt oameni care în timpul de har au călcat în picioare adevărul și oferta lui Dumnezeu. Înainte ca Dumnezeu să pecetluiască soarta acestora, ei înșiși și-au pecetluit-o de mult. Ei au vrut să aibă întunericul, și îl primesc. Ei au respins adevărul și acum vor trebui să creadă minciuna.

Va veni un timp în care nimeni, care astăzi a auzit evanghelia harului, nu mai poate veni la credință. Dumnezeu trimite oamenilor o putere activă (o energie, o acțiune) careia nimeni nu va putea să i se împotrivescă. El nu numai permite ca ei să creadă minciuna, ci el Însuși este cel care

le trimite această putere. Ei nu vor putea să facă altceva, decât să creadă minciuna lui antihrist. În ce constă această minciună, ne-a arătat versetul 4. Antihrist se va prezenta el însuși ca Dumnezeu și se va înălța peste tot ce este vrednic de închinare. Deci, Dumnezeu va constrânge pe oamenii care astăzi refuză să I se închine Lui și Fiului Lui, ca să aducă această închinare puterilor diabolice. Aceasta nu este altceva decât o judecată a lui Dumnezeu.

În timpul harului, în care noi trăim, în general Dumnezeu nu trimite nici oi împietrire creștinătății. Dimpotrivă, Dumnezeu trimite încă oamenilor o lucrare a harului. El lucrează la inimile fiecăruia în parte, ca să-i conducă la pocăință. Desigur aceasta nu exclude faptul că Dumnezeu și astăzi împietrește pe unii oameni. Un exemplu relevant în acest sens este faraon din Egipt. Dar și la el împietrirea din partea lui Dumnezeu a fost urmarea împietririi proprii lui inimii. Abia după ce s-a dovedit clar că el nu a vrut să asculte de cuvintele lui Dumnezeu prin Moise, Dumnezeu i-a împietrit inima, așa că el nu mai putea să asculte.

Faptul că Dumnezeu împietrește un popor întreg sau o grupă de oameni ca urmare a comportării lor, îl găsim în afară de locul acesta cel puțin de două ori în Biblie.

a) În epistola către Romani 1,24-28 citim despre împietrirea națiunilor, care conștient s-au îndepărtat de Dumnezeu-Creatorul. Abia după ce vina lor a devenit evidentă, Pavel vorbește apoi începând cu versetul 24 despre ceea ce face Dumnezeu. El spune de trei ori, că Dumnezeu »i-a lăsat« (versetele 24,26 și 28), și de fiecare dată această lăsarare este justificată prin comportarea păgânilor. Dumnezeu nu este nedrept când El împietrește pe oamenii care nu-L vor.

b) În epistola către Romani capitolul 11 Pavel vorbește detaliat despre împietrirea lui Israel (compară în mod deosebit cu versetele 7 și 25). Motivul nu trebuie să-l căutăm mult timp. El este în comportarea poporului însuși, care mereu s-a abătut de la Dumnezeul său și în cele din urmă au răstignit pe cruce pe Mesia. Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a trebuit să spună poporului Său: »Auzind, veți auzi și nu veți înțelege, și, văzând, veți vedea și nu veți cunoaște. Împietrește inima poporului acestuia și astupă-i urechile și închide-i ochii: ca nu cumva să vadă cu ochii lor și să audă cu urechile lor și inima lor să înțeleagă și să se întoarcă și să fie vindecați« (Isaia 6,9.10, un loc pe care Domnul Isus îl citează în Ioan 12,40).

În textul nostru Dumnezeu vorbește despre o a treia împietrire, și anume despre împietrirea creștinătății necredincioase. Este un gând îngrozitor, că oamenii, care ar fi putut să cunoască adevărul lui Dumnezeu, decad în această judecată. Atunci ei nu vor mai putea crede adevărul, dimpotrivă, ei vor trebui să creadă minciuna. Pentru ei nu mai este nici o posibilitate de întoarcere la Dumnezeu. Cu toate că ei încă mai trăiesc, atunci va fi pentru ei prea târziu. Astăzi Dumnezeu este încă îndelung răbdător și oferă oamenilor mântuirea. Este oare vreunul printre cititorii acestei cărți, care cunoaște adevărul, dar nu l-a crezut încă cu inima lui? Nu te înșela. Astăzi încă mai poți crede. Dacă Domnul Isus va veni mâine, tu nu vei mai putea crede. Atunci vei crede, și va trebui să crezi, minciuna și vei merge în pierzarea veșnică. Te rog, nu permite să ajungi așa de departe!

Versetul 12: »... pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați.«

»Pentru ca« arată finalul. Ei vor fi judecați. Cuvântul „a judeca” sau „a condamna” are în Noul Testament un înțeles multiplu. Aici înseamnă „să rostești sentința și s-o execuți”. În Apocalipsa 18,20 se spune despre Babilon, curva cea mare, că sentința (sau judecata) dată ei a fost executată. Acesta va fi finalul acestor oameni. Ei vor fi judecați. Această judecată este dreaptă și este definitivă. Nimeni nu va putea scăpa de ea.

Două motive sunt numite pentru judecată. Mai întâi, ei nu au crezut adevărul, și apoi, ei au găsit plăcere în nelegiuire. Cine nu primește dragostea pentru adevăr, acela nici nu o va crede. Acești oameni au auzit adevărul, dar ei nu au vrut să-l creadă și nici să asculte de el. Este refuzul direct de a primi adevărul lui Dumnezeu. Sunt creștini cu numele, care au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea (2 Timotei 3,5). Dar nu numai aceasta. Ei au găsit plăcere în nelegiuire, și

aceasta este dovada că ei niciodată nu au fost născuți din nou. »A găsi plăcere« sete tradus în 1 Corinteni 13,6 cu »se bucură« și în 1 Tesaloniceni 2,8 cu »ne ajunsese răți scumpi«. A fost hotărârea lor proprie să se comporte în felul acesta.

Credincioșii pot cădea în păcat, dar ei, în sensul locului acestuia, nu găsesc nici o plăcere în aceasta. Și o oaie poate cădea în noroi, dar ea va face mereu eforturi să iese afară cât mai repede posibil. Ea nu se simte bine în noroi. Cu totul altfel este la porc. Îl poți spăla cât vrei de mult, el va vrea mereu să se întoarcă în noroi (compară cu 2 Petru 2,21.22). Despre astfel de oameni este vorba aici. Și umbrele acestora le vedem noi deja astăzi. Mulți oameni, care se numesc creștini, găsesc efectiv plăcere în nelegiuire. Felul de comportare păcătoasă și nedreaptă sunt nu numai numite bune de către conducătorii creștinătății, ci sunt chiar practicate și recomandate pentru a fi imitate.

Pentru oamenii care stau sub această judecată nu mai există nici o altă șansă. Se spune categoric: »pentru ca toți să fie judecați«. Aceasta ne face să ne amintim de pilda despre marea masă de sărbătoare, pe care Domnul Isus a spus-o. Cuvintele Lui de încheiere spun: »Căci vă spun că nici unul din cei invitați nu va gusta din cina mea.« (Luca 14,24). Cine astăzi calcă în picioare harul lui Dumnezeu, va suporta veșnic consecințele.

Altfel este cu aceia care mai înainte niciodată nu au auzit Evanghelia harului. În timpul acela ei vor avea posibilitatea să primească Evanghelia Împărăției, care va fi vestită prin mesageri iudei. Și chiar și cei care nu aud acest mesaj, ei se pot pleca înaintea »Evangheliei veșnice« a Dumnezeului Creator și să recunoască pe Acela care a creat cerul și pământul. Este remarcabil, că Dumnezeu în Apocalipsa 14,6 – deci după ce în capitolul 13 a fost vorba despre cele două fiare – vorbește despre această Evanghelie veșnică. Dumnezeu Se pleacă în aceste timpuri grele și spre oamenii care niciodată nu au auzit Evanghelia harului, și le dă posibilitatea să-I aducă închinare Lui ca și Creator. Acesta este Dumnezeul harului, pe care noi în Domnul Isus avem voie să-L numim Tatăl nostru.

3. Spre ajutor:

Privilegiu și responsabilități

Capitolul 2,13-3,18

Se recunoaște la scriitorii scrisorii fericirea și bucuria că ei acum pot să părăsească subiectul tratat anterior ca să poată vorbi despre alte lucruri. Acestea constituie un contrast remarcabil față de primele versete ale capitolului al doilea. Contrastul între sfârșitul îngrozitor al acelor care nu au crezut adevărul și chemarea credincioșilor este realmente uriaș.

Apostolul nu mai scrie acum despre o creștinătate decăzută, ci el se îndreaptă spre privilegiile și binecuvântările credincioșilor adevărați. Amintirea plăcută de faptul că noi suntem rânduți spre mântuire este cel mai bun mijloc de păzire împotriva învățăturilor false. Stării de pierzare a necredincioșilor îi este pusă în contrast mântuirea credincioșilor. Credinței în minciună îi stă acum în opoziție credința în adevăr. Creștinii cu numele, decăzuți, au respins dragostea față de adevăr, dar credincioșilor li se aduce aminte de dragostea lui Dumnezeu.

Și în loc de acțiunea lui satan, apostolul poate acum să vorbească plin de mulțumire despre acțiunea Duhului Sfânt, care pune pe credincioși deoparte pentru Dumnezeu. Credincioșii din Tesalonic nu trebuiau nicidecum să fie zguduiți în sufletul lor, dimpotrivă, ei puteau sta neclintiți și întăriți în orice cuvânt și lucrare bună.

Dar nu sunt tratate numai privilegiile credincioșilor. Cu privilegiu sunt totdeauna legate responsabilități. Și despre acestea se vorbește la sfârșitul scrisorii, prin aceea că credincioșii din Tesalonic sunt solicitați să se țină strâns de cea ce le-a fost transmis, de ceea ce au fost învățați. Erau în mijlocul lor frați și surori care umblau în chip nevrednic. Aceștia aveau nevoie de corectare și muștrare, și chiar și ceilalți trebuiau să știe cum trebuie să se comporte față de aceștia.

Versetul 13: »Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului.«

Acest verset se aseamănă mult cu versetul 3 din capitolul 1. Și acolo Pavel exprimă datoria lui, să mulțumească lui Dumnezeu pentru credincioșii din Tesalonic. Prin introducerea cuvântului „iar” accentul cade aici în mod deosebit pe scriitori (noi). Prin aceasta Pavel și conlucrătorii lui stau în opoziție clară cu cei descriși în secțiunea anterioară. Ei nu aparțineau acelor care ce-i drept se numeau creștini, dar în realitate nu erau. Sunt mulți creștini cu numele, care nu au primit dragostea pentru adevăr și nu cred adevărul, ci își găsesc plăcere în fărădelege. Pentru cei născuți ca păgâni aceasta poate părea ceva „normal”, pentru aceia, care se numesc creștini, este o descriere teribilă și o mărturie îngrozitoare. Pavel a trebuit să descrie detaliat fapta lor și sfârșitul lor, dar acum se îndreaptă cu mulțumire spre alții.

El se simțea dator să mulțumească lui Dumnezeu pentru credincioșii din Tesalonic. Nu era o povară pentru el să mulțumească pentru ei; nu, el a făcut-o cu plăcere, și a făcut-o întotdeauna, aceasta înseamnă mereu, fără să ajungă cândva la sfârșit. Pavel era un om mulțumitor. Deseori îl găsim în scrisorile sale în rugăciuni de mulțumire înaintea Dumnezeului lui. Numai în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic îl găsim de fiecare dată de două ori în această stare de aducere de mulțumire (1 Tesaloniceni 1,2; 2,13; 2 Tesaloniceni 1,3; 2,13). Cauzele mulțumirilor sale erau diferite. Aici el nu se gândește în mod deosebit la ceea ce Dumnezeu a putut lucra prin ei și în ei, ci el mulțumește pentru ceea ce a fost dăruit de Dumnezeu credincioșilor prin har. Ambele pot fi și pentru noi mereu prilejuri de mulțumire. Noi avem dreptul să ne rugăm pentru frații noștri și pentru surorile noastre, dar noi avem dreptul și să mulțumim; să mulțumim pentru ceea ce

Dumnezeu face prin frații noștri și surorile noastre, să mulțumim pentru ceea ce Dumnezeu le-a dat prin har.

Înainte ca apostolul să ajungă să vorbească despre ce a devenit partea lor, el li se adresează ca »frați preaiubiți de Domnul«. Aceasta este în concordanță cu conținutul primei scrisori, în care în mod deosebit pe prim plan stă ce a făcut Dumnezeu. În a doua scrisoare este vorba în mod deosebit de ziua Domnului și arătarea Lui în putere și glorie. De aceea Pavel amintește destinatarilor scrisorii că ei sunt iubiți de acest Domn, care cândva în ziua Sa va nimici pe dușmanii Lui cu suflarea gurii Lui. Trebuie ei să se teamă de această zi? Trebuie ei să aibă frică de acest Domn? Nu, ei erau iubiți de El.

Aceasta este valabil și pentru noi. Citim în Noul Testament despre dragostea lui Dumnezeu față de această lume (de exemplu Ioan 3,16; Romani 5,8), citim de dragostea lui Dumnezeu față de noi (1 Ioan 4,11; Romani 5,5), și noi ne bucurăm de aceasta. Noi citim și despre dragostea Domnului Isus față de ai Săi. Este Fiul lui Dumnezeu care ne-a iubit pe fiecare din noi (Galateni 2,20), este Hristos, care ne-a iubit pe noi și Adunarea Sa (Efeseni 5,2 și 25), dar este și *Domnul*, care ne iubește. Același Domn, care va reveni cândva, ca să întemeieze Împărăția Sa în putere și glorie, este Domnul care ne iubește.

Când Ioan, care a savurat în mod deosebit dragostea Domnului său pe pământ, L-a văzut în gloria Sa de Judecător, a căzut la picioarele Lui ca mort. Însă atunci a avut voie să audă cuvintele Domnului: »Nu te teme« (Apocalipsa 1,16.17). Aceste cuvinte vibrează puțin și aici, când Pavel ne amintește că noi suntem »frați (*frați și surori*) iubiți de Domnul«. Noi nu trebuie să ne temem de judecățile care sunt în legătură cu ziua Domnului. Aceste judecăți nu ne lovesc pe noi. Dimpotrivă: diferența care este între cei destinați pierzării și cei destinați pentru mântuire devine foarte clară în versetele următoare. Credincioșii din Tesalonic trebuiau să învețe să deosebească între aceia care resping adevărul și în cele din urmă vor cădea de la adevăr, și ceilalți, care au siguranța destinării lor spre mântuire. În privința aceasta ei aveau nevoie de învățătură.

»... căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire ...« Dumnezeu este Cel care acționează. Credincioșii din Tesalonic nu au fost aleși de apostoli, ci de Dumnezeu Însuși. Și El i-a ales de la început. Despre ce început este vorba aici? Acest început ar putea fi pus în legătură cu: prin analogie, cu 1 Ioan 1,1 la prima venire a Domnului pe pământ, sau la începutul drumului de credință al credincioșilor din Tesalonic. O a treia posibilitate constă în a ne gândi la veșnicia trecută.

Chiar dacă expresia folosită aici pentru »ales« este alta decât cea din Efeseni 1,4 – unde este vorba despre alegerea înainte de întemeierea lumii – sunt totuși unele indicii că aici efectiv este vorba de veșnicia trecută. Dumnezeu nu ne-a hotărât pentru mântuire abia atunci când Domnul Isus a venit pe pământul acesta, și nici atunci când noi L-am primit prin credință. Desigur prin venirea Domnului s-a pus baza pentru împlinirea acestei alegeri. Tot așa a fost necesară credința, pentru a deveni părtași la această alegere, dar alegerea însăși a avut loc în veșnicia trecută.

Acest verset ne arată în legătură cu acțiunea lui Dumnezeu un principiu general, care devine clar și prin ținta alegerii. Cineva scrie cu privire la acest verset următoarele: „Contextul pare să arate că »de la început« aici trebuie înțeles în sensul cel mai larg, și nu simplu de la începutul Evangheliei sau al revelării lui Hristos pe acest pământ, ci dintotdeauna, din veșnicie.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians).

De ce le amintește Pavel de aceasta? Nu constă motivul în aceea, că el voia să le arate clar, că intențiile de binecuvântare ale lui Dumnezeu cu privire la ei nu s-au schimbat? Nu era așa, că Dumnezeu i-a ales cândva pentru mântuire, iar acum era deodată în judecată împotriva lor. Nu, Dumnezeu i-a ales de la început pe ei, frați iubiți de Domnul. În timp nu s-a schimbat nimic nici cu privire la dragostea Domnului și nici cu privire la alegerea lui Dumnezeu.

Pavel nu se ocupă aici în detaliu cu tema alegerii. Nici nu este vorba aici de a fi ales dintre alții, ci hotărârea stă pe prim plan. Noi suntem aleși și destinați »pentru mântuire«. Versetul 14 arată apoi alte detalii ale acestei hotărâri și ne spune pentru ce am fost mântuiți, și anume »ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos«. În aceasta constă în final mântuirea noastră. Destinarea noastră este

orientată spre o Persoană, și anume spre Domnul nostru Isus Hristos. Și în prima epistolă este vorba de mântuire (în mod deosebit capitolul 1,10). Acolo însă stă pe prim plan, de la ce am fost noi mântuiți (de mânia *viitoare*), aici este vorba în mod deosebit de obținerea slavei.

Copiii lui Dumnezeu nu sunt simplu rânduți pentru fericire veșnică, ci spre mântuire. Mântuirea are întotdeauna în vedere existența unei stări de pericol, din care este eliberat cel mântuit. Noi am fost scoși dintr-o astfel de stare de pericol. Noi nu vom mai merge la pierzare (compară cu capitolul 2 versetul 10), și nici în pierzarea veșnică (compară cu capitolul 1 versetul 9), ci noi vom fi mântuiți. Mântuirea este în locul acesta legată de viitor, când alături de suflet și trupul va avea parte de mântuire, ceea ce acum nu este.

În ambele scrisori către credincioșii din Tesalonic – și de asemenea în cele mai multe locuri din Noul Testament, care vorbesc despre mântuire – mântuirea stă în legătură cu venirea Domnului, adică ea ne este prezentată ca ceva de viitor. Noi vom fi mântuiți atunci când vom fi scoși din relațiile pământești și când și trupul nostru va avea parte de aceasta (compară de exemplu și Filipeni 3,20; Romani 8,23.24). Noi, cei care acum suntem prizonieri și avem parte de lepădarea Domnului nostru, suntem hotărâți pentru mântuire. Ea ne este pe deplin garantată. Nu poate fi nici o îndoială că noi vom avea cândva parte de ea. Noi vom fi păziți și vom primi salvarea trupului nostru înainte să vină judecățile lui Dumnezeu în ziua Domnului. Aceasta este mântuirea deplină, așa cum ne-o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu în multe locuri.

Fundamentul încrederii cu care Pavel vorbește despre mântuire constă exclusiv în lucrarea Domnului Isus. Deoarece El a murit pe crucea de pe Golgota, noi nu trebuie să ne îndoim și să ne îngrijorăm. Dumnezeu ne-a ales pentru mântuire. Un motiv de profundă mulțumire!

»... în sfințirea Duhului și credința adevărului.« Prin aceste cuvinte Pavel arată clar cum noi putem avea parte de alegerea lui Dumnezeu, sau altfel exprimat: vedem cum alegerea lui Dumnezeu a devenit eficace în timp. În privința aceasta trebuie diferențiate două aspecte: în primul rând în sfințirea Duhului și în al doilea rând credința adevărului.

a) în sfințirea Duhului: prin puterea și acțiunea Duhului Sfânt un om pierdut devine subiectul harului lui Dumnezeu. Prin sfințirea Duhului înțelegem acțiunea Duhului Sfânt prin care un om este pus deoparte pentru Dumnezeu (sfințit). Noi avem nevoie de această putere sfințitoare nu numai în viața noastră practică, ci în mod deosebit în momentul de început, adică în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu. Duhul Sfânt ne pune deoparte pentru Dumnezeu, prin aceea că El ne pune sub sângele vărsat pe cruce.

Despre aceasta vorbește și apostolul Petru: »Aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea Duhului, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos« (1 Petru 1,2). Și în 1 Corinteni 6,11 avem un cuvânt înrudit, când Pavel scrie acolo: »dar ați fost sfințiți, ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.« A fi sfințit stă aici înainte de a fi îndreptățit și ne arată momentul de început. Inițiativa pornește de la Dumnezeu, prin aceea că Duhul Sfânt ia oameni și îi pune deoparte pentru Dumnezeu.

Chiar dacă în locul acesta este vorba de poziția noastră, în care am fost aduși prin lucrarea Duhului Sfânt, totuși Cuvântul lui Dumnezeu ne arată mereu, că aceasta este absolut legată de responsabilitatea noastră practică. Sfințirea practică este apoi urmarea nemijlocită. Este de asemenea scopul Duhului să ne sfințească, aceasta înseamnă, să ne pună deoparte și practic pentru o anumită țință, și această țință este Dumnezeu. Practica trebuie să corespundă poziției.

b) în credința adevărului: credința este răspunsul unui om la lucrarea Duhului Sfânt. Este partea omului, în timp ce sfințirea Duhului prezintă partea lui Dumnezeu. Această credință din partea noastră este absolut necesară. De fapt este credința unui copil al lui Dumnezeu. Prin inteligența și puterea noastră nu putem crede în Isus Hristos sau să venim la El. Faptul că în textul original credința este fără articol, ne arată că aici nu este vorba de a crede anumite realități sau adevăruri, ci este vorba de starea de pregătire lăuntrică de a accepta adevărul lui Dumnezeu. Într-un context asemănător Domnul Isus a spus odată: »Dacă voiește cineva să facă voia Lui (Dumnezeu) ...« (Ioan 7,17). Despre această predispoziție este vorba. Dumnezeu nu constrânge pe nimeni să creadă.

Dar și aici este o parte practică, și ea este strâns legată de sfințirea practică. Domnul Isus spune Tatălui Său în Ioan 17,17: »Sfințește-i prin adevărul Tău«. Deci Duhul lui Dumnezeu și adevărul lui Dumnezeu lucrează împreună în scopul sfințirii noastre practice.

Acest verset important și bogat în conținut ne conduce pe de o parte la început (alegerea), dar ne îndreaptă atenția spre înainte spre țintă (mântuirea), și ne lasă să vedem cum oamenii pot lua parte în timp la planul lui Dumnezeu. Este ca și o privire panoramică de pe un munte înalt. Dumnezeu ne lasă să vedem în puține cuvinte toată dimensiunea gândurilor Sale, care sunt în legătură cu mântuirea – de la origine și până la țintă.

Versetul 14: »Iată la ce v-a chemat El prin Evanghelia noastră; ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.«

Expresia »... la ce« se referă la mântuire, adică se arată cu ce scop ne-a mântuit Dumnezeu. Noi am fost chemați să obținem slava Domnului Isus. Totodată ne este numit și „mijlocul” pe care Dumnezeu îl folosește ca prin Duhul Său să lucreze la oameni. Este Evanghelia, prin care ei ajung la pocăință, aud chemarea lui Dumnezeu și pot avea parte de alegerea Sa.

Pavel o numește aici »Evanghelia noastră«. Deja în prima scrisoare el a vorbit de mai multe ori despre Evanghelie și a numit-o acolo »Evanghelia noastră« (capitolul 1,5), Evanghelia lui Dumnezeu (2,2.8.9), Evanghelia lui Hristos (3,2) sau simplu Evanghelia (2,4). Este desigur clar, că totdeauna este vorba de una și aceeași Evanghelie. Este absurd să se presupună că ar fi mai multe Evanghelii, dintre care una ar fi fost a lui Pavel. Nu, totdeauna este numai Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său (Romani 1,1-3). Dumnezeu a dat-o, și Domnul Isus este subiectul mesajului. Predicarea acestei Evanghelii a fost încredințată oamenilor. Apostolul Pavel a fost unul din vestitorii eminenți ai acestui mesaj al lui Dumnezeu către oameni. El și colaboratorii lui se identifică așa de mult cu ceea ce spuneau, însărcinați fiind de Dumnezeu, că pe drept ei o puteau numi »Evanghelia noastră«.

Primirea Evangheliei îi aduce pe oameni în domeniul chemării lui Dumnezeu. Alegerea s-a făcut la început, chemarea are loc în timp, și anume atunci când un om prin Evanghelie primește chemarea venită din partea lui Dumnezeu. Însă aici chemarea nu înseamnă simplu că noi suntem aleși pentru credință sau pentru binecuvântare (și aceasta este adevărat). Chemarea în scrisorile adresate credincioșilor din Tesalonic înseamnă că noi am fost chemați la slava viitoare care este în legătură cu Împărăția pe care Domnul o va întemeia pe pământul acesta. Pavel a vorbit deja în prima scrisoare despre faptul că noi trebuie să umblăm în chip vrednic de Dumnezeu »care ne cheamă la Împărăția și slava Sa« (capitolul 2,12).

Aici într-adevăr nu se vorbește direct despre Împărăție, ci despre slava Domnului nostru Isus Hristos. Este însă slava Sa care va avea deplina înfățișare în Împărăție pe acest pământ. El este deja acum Fiul Omului glorificat. Dumnezeu L-a glorificat, după ce El a făcut lucrarea. Va veni însă momentul când El va fi Cel glorificat și aici pe pământ, unde a stat odinioară crucea Sa, și aceasta în mod public.

Prin credință noi vedem deja astăzi această glorie și admirăm pe Domnul nostru în ea. El a mers prin suferințe la slavă. Noi ne preocupăm cu ea, dar totodată noi știm că va veni ziua când noi vom avea parte de ea public. Este ziua în care El va fi glorificat în sfinții Săi (capitolul 1,10). Noi, cei care am avut parte de lepădarea Lui, vom avea parte și de slava Sa. »Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El« (Romani 8,17). Este un gând impresionant, că Domnul tot ce posedă ca Om va împărți cu noi. El Însuși a spus: »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22). Pavel spune: »Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). Noi avem voie să așteptăm cu mare bucurie acest moment. Este însă clar, că există o glorie pe care noi niciodată nu o vom împărți

cu El, dar pe care o vom vedea în veșnicie în casa Tatălui și o vom admira: slava Lui veșnică ca Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 17,24).

Deci țința chemării noastre este de partea cealaltă a morții. Noi nu suntem destinați pentru judecățile care vor veni în ziua Domnului peste pământul acesta. Nu, noi stăm de partea Biruitorului și vom apare împreună cu El în slavă și vom avea parte de slava Sa.

Versetul 15: »Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.«

Cuvântul »așadar« este în legătură cu cele spuse anterior. Acest verset ne arată care sunt urmările practice a ceea ce este prezentat în versetele 13 și 14. Este harul lui Dumnezeu, Cel care ne-a ales pentru sfințire și ne-a chemat să primim slava Domnului Isus Hristos; este har, că noi nu trebuie să ne facem griji cu privire la viitor și la ziua Domnului.

Dar harul divin nu anulează niciodată responsabilitatea omenească. Acest principiu îl găsim mereu în Cuvântul lui Dumnezeu, și tot așa și în locul acesta. Dumnezeu ne garantează mântuirea Sa veșnică, pe care noi o avem în Domnul Isus. Dar o astfel de garantare din partea lui Dumnezeu niciodată nu trebuie să ne facă să devenim indiferenți cu privire la viața noastră practică. Și tocmai despre aceasta este vorba aici. Este pericolul să fim răpuși prin învățături false și să nu stăm tari. Deja în capitolul 2 versetul 2 Pavel i-a solicitat pe credincioșii din Tesalonic »să nu vă lăsați clătinați așa de repede«. Aceasta este aspectul negativ. Aici este exprimat pozitiv. Ei trebuiau în primul rând să stea tari și în al doilea rând să țină învățăturile pe care le-au primit.

Nu aveau credincioșii din Tesalonic toate motivele să stea tari? Căci ei stăteau, în ceea ce privește poziția lor, pe fundamentul de nezdruncinat al planului lui Dumnezeu și al lucrării Domnului. Tot așa și noi. Și totuși, cât de ușor uităm noi aceasta în viața zilnică. Pavel a vorbit deja în prima scrisoare despre tăria în Domnul și a spus: »Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul« (capitolul 3,8). Din cauza învățătorilor falși era necesar să-și pună toată încrederea numai în El. Ei nu puteau sta tari nici prin propria înțelepciune și nici prin propria putere, ci în orice situație trebuiau să aștepte totul de la Domnul.

Solicitarea de a sta tari o găsim de mai multe ori în scrisorile Noului Testament. În 1 Corinteni 16,13 este vorba de a sta tari în credință, în Galateni 5,1 suntem solicitați să stăm tari în libertate, în Filipeni 1,27 Pavel amintește să fim tari în același duh și în locul deja citat din 1 Tesaloniceni 3,8 este Domnul, în care trebuie să stăm tari. Aici deci a sta tare este legat de învățăturile apostolului. Ei trebuiau să țină cu tărie aceste învățături.

Ce să înțelegem noi prin aceasta? Pe parcursul istoriei Bisericii s-a încercat mereu să se justifice prin locul acesta învățăturile bisericii, tradițiile și învățăturile omenești. Dar aceasta ar însemna să punem peste cap sensul adevărat al acestui loc. Prin astfel de argumentări s-ar deschide larg ușa pentru tot felul de rătăcirii. Aici nu este vorba de învățăturile omenești, ci de învățăturile divine.

Expresia »învățăturile pe care le-ați primit« este folosită în Noul Testament într-un sens negativ și într-un sens pozitiv. În sens negativ se vorbește despre învățăturile primite când este vorba de gânduri omenești, transmise pe cale orală sau în scris de la o generație la alta și astfel au devenit tradiții, care sunt puse pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu sau chiar deasupra lui. În acest sens Domnul Isus însuși înfierează prin cuvinte foarte clare tradițiile iudeilor și îi atenționează pe ucenicii Săi în această privință (de exemplu Matei 15,1-20; Marcu 7,8.9). Și Pavel amintește aceste tradiții ale oamenilor, prin care noi putem fi duși ușor ca pradă, dacă nu stăm tari (Coloseni 2,8).

Este clar că aici Pavel nu se referă la astfel de tradiții. Dacă aici se vorbește despre tradiții în sens pozitiv, atunci aceasta se referă la învățături. Este vorba de învățături dumnezeiești date prin apostol. Diferența în înțelesul cuvântului „tradiții” devine foarte clară din epistola către Galateni capitolul 1. În versetul 12 Pavel vorbește despre faptul că Evanghelia vestită de el nu a primit-o de la oameni, ci prin revelarea lui Isus Hristos. Această revelare divină el o pune în versetul 14 în

opozitie cu tradiția strămoșească, față de care el a fost foarte plin de râvnă înainte de a se întoarce la Dumnezeu.

Deci Pavel a învățat pe credincioșii din Tesalonic, și anume prin viu grai (atunci când a fost la ei) și prin scrisoare (atunci când le-a scris). Credincioșii din Tesalonic au primit acest cuvânt al mesajului lui Dumnezeu și ei și l-au însușit așa cum el este cu adevărat, ca și Cuvânt al lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2,13). Și credincioșilor din Corint putea Pavel să le dea o mărturie asemănătoare: »Vă laud că în toate privințele ... țineți învățăturile așa cum vi le-am dat.« În 1 Corinteni 11,23 și 15,3 este confirmat în afară de aceasta, că învățăturile date erau informații pe care Pavel însuși le-a primit. În primele decenii ale creștinismului aceste învățături au fost date de apostoli atât verbal cât și în scris. Era »învățătura apostolilor«, în care primii creștini stăruiau exemplar (Faptele Apostolilor 2,42). Astăzi noi avem Cuvântul lui Dumnezeu complet în mâinile noastre, este »credința dată sfinților odată pentru totdeauna« (averea credinței), pentru care noi trebuie să luptăm și să intervenim (Iuda 3). În acest sens astăzi nu mai sunt nici un fel de transmițeri verbale.

În aplicarea cu privire la noi este deci vorba de a ține învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, aceasta înseamnă să-l practicăm. Aceasta este în zilele noastre o provocare deosebită. Credincioșii din Tesalonic au fost atunci zguduți printr-o scrisoare falsă. Astăzi există o mulțime de scrieri și cărți, care au pretenția că conțin revelații ale lui Dumnezeu. Se vorbește, că adevărul creștin trebuie să se „dezvolte”. Însă aceasta este o rătăcire. Nu mai sunt alte revelații. Noi am primit pe deplin revelarea vocii lui Dumnezeu, o dată pentru totdeauna. Responsabilitatea noastră constă în a face ceea ce ne spune Dumnezeu. Siguranța noastră pentru veșnicie, dar și în timp, constă exclusiv în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu avem nevoie de alte prescripții pentru comportarea noastră.

Părerile oamenilor și chiar experiențele oamenilor pot fi folositoare dar ele nu pot și nu trebuie puse pe aceeași treaptă cu Cuvântul lui Dumnezeu transmis nouă. Noi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru darurile pe care El le-a dat ca să interpreteze Cuvântul Său. O astfel de slujbă de interpretare – dacă ea este corect practică – nu va trece peste Cuvântul lui Dumnezeu, ci va conduce inimile ca ele să recunoască Cuvântul în toată autoritatea lui. Dacă noi nu mai vrem să acordăm valabilitate Cuvântului, atunci suntem în mare pericol să ne deschidem într-un fel sau altul pentru erezie și rătăcire. Ca și primii creștini, noi putem »stăruii în învățătura apostolilor« și »ține cu tărie modelul cuvintelor sănătoase«.

Să reținem pe scurt, că cuvântul folosit aici pentru »a ține« este folosit de mai multe ori în Noul Testament:

- Marcu 9,10: noi trebuie să păstrăm Cuvântul Său
- Coloseni 2,19: noi trebuie să ne ținem strâns de Capul (Hristos)
- Evrei 6,18: noi trebuie să apucăm (să ținem) nădejdea care ne este pusă înaintea
- Apocalipsa 2,13: noi trebuie să ținem cu tărie Numele Său
- Apocalipsa 2,25: noi trebuie să ținem cu tărie ce avem.

Un copil mic va ține cu tărie numai ceea ce este important pentru el. Pentru aceasta el poate dezvolta multă energie. Întrebarea adresată nouă este, ce valoare au pentru noi lucrurile pe care trebuie să le ținem cu tărie.

Versetul 16: Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o nădejde bun, ...«

Folosirea cuvintelor »și Însuși Domnul« prezintă din nou un contrast. Este foarte posibil ca destinatarul scrisorii să fi simțit slăbiciunea și nedesăvârșirea lor în a sta tari și să țină învățăturile date. Și noi când privim la noi, totul este în practica vieții noastre încărcat cu mari lipsuri și totodată supus schimbării. Niciunul din noi nu ar putea spune vreodată că el și-a împlinit responsabilitățile așa cum a dorit Dumnezeu de la el. La Domnul nostru și la Dumnezeul nostru, Tatăl nostru,

dimpotrivă găsim numai desăvârșire. De aceea apostolul acum îndepărtează mai întâi privirile credincioșilor din Tesalonic de la ei înșiși din nou spre Acela care din partea divină le va da tot sprijinul și ajutorul. Ei sunt în primul rând iubiți, în al doilea rând au o mângâiere veșnică și în al treilea rând au o nădejde bună.

Aceste lucruri ne sunt date și nouă de către »Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu și Tatăl nostru«. Relația personală a credincioșilor este scoasă în evidență. Nu este simplu Domnul Isus Hristos și Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, ci este Domnul nostru și Dumnezeul nostru, Tatăl nostru. Aducerea aminte din nou de acest fapt trebuie să fi fost o îmbărbătare deosebită pentru credincioșii din Tesalonic. În afară de aceasta se observă că verbul care urmează este la singular. Prin aceasta se arată unicitatea Persoanelor dumnezeiești (compară cu Ioan 10,30). „Domnul nostru și Dumnezeu și Tatăl nostru sunt legați aici într-un mod remarcabil, ca să ne mângâie, să ne întărească, așa cum este și în 1 Tesaloniceni 3,11. Este o expresie deosebită, pentru noi inexplicabilă, dar întemeiată pe relația veșnică a Tatălui și Fiului și la unitatea lor în Dumnezeire.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians)

Spre deosebire de locurile amintite și altele, unde aceste două Persoane ale Dumnezeirii (Tatăl și Fiul) sunt amintite împreună, Domnul Isus este numit în locul acesta pe primul loc și apoi Dumnezeul nostru. Motivul ar putea consta în aceea, că scrisoarea a doua pune accentul pe Domnul, pe ziua Sa și slava Sa. În mod foarte deosebit în capitolul doi Domnul stă în contrast remarcabil cu antihrist. Vom găsi această situație de accentuare specifică a Domnului în capitolul trei de mai multe ori.

Primul punct, care este amintit, este faptul că noi am fost iubiți. Aici nu este vorba de dragostea dumnezeiască pentru noi în trecut, când Dumnezeu a dat pe Fiul Său și Domnul a mers la cruce din dragoste pentru noi. Ea ne este prezentată în acest verset în atemporalitatea și invariabilitatea ei, pe care noi avem dreptul s-o savurăm în prezent. Dragostea dumnezeiască nu ne părăsește niciodată. Oricare ar fi împrejurările, oricum s-ar schimba lucrurile în efemeritatea timpului, totdeauna rămâne adevărat că noi suntem iubiți. Dragostea omenească se poate schimba, dragostea divină nu se schimbă niciodată.

În al doilea rând ne-a fost dată o mângâiere veșnică. Împrejurările credincioșilor din Tesalonic erau așa fel că ei aveau nevoie de mângâiere, și chiar și noi putem ajunge în astfel de situații. Noul Testament ne arată izvoare diferite de mângâiere. Noi suntem mângâiați de Dumnezeu (2 Corinteni 1,3), de Hristos (Filipeni 2,1) și de Duhul Sfânt (Ioan 14,16; Faptele Apostolilor 9,31). Dar și Scripturile ne mângâie (Romani 15,4) și în cele din urmă Dumnezeu poate folosi pe frații noștri și pe surorile noastre ca să primim mângâiere (2 Corinteni 7,6; Coloseni 4,11).

Aici mângâierea este legată cu Domnul Isus și cu Dumnezeu Tatăl. Timpul suferinței este scurt, mângâierea divină este veșnică, ea este „despăgubirea” pentru ceea ce noi am îndurat pe pământ. Se pare că apostolul ar fi vrut să spună că această mângâiere este nu numai pentru timpul de acum, ci pătrunde până în veșnicie. Probabil noi ar trebui să ne gândim mai puțin la timp. Mângâierea »veșnică« poate fi atunci un indiciu la „calitatea”, la felul cum suntem noi mângâiați. Această mângâiere este total de nezguduit și neschimbabilă.

În al treilea rând avem o »nădejde bună«. În timp ce mângâierea este ajutor pentru împrejurările prezente, »nădejdea bună« ne leagă cu ceea ce este în viitor. Este certitudinea cu privire la ce este înaintea noastră. Cât de mult aveau nevoie credincioșii din Tesalonic de acest indiciu, căci tocmai nădejdea era cea care la ei s-a întunecat. Și noi avem nevoie să fim îndreptați mereu spre înainte. Domnul Isus vine iarăși – această așteptare ar trebui să caracterizeze viața noastră zilnică și lucrurile noastre. Nădejdea creștinilor este descrisă în Noul Testament prin trei adjective. Ea este mai întâi o nădejde *bună*, în al doilea rând ea este *vie* (1 Petru 1,3) și în al treilea rând ea este *fericită* (Tit 2,13).

Slava acestor trei lucruri (dragoste, mângâiere, nădejde) este mărită prin aceea că noi o avem prin har. Este un dar nemeritat, pe care noi l-am primit și pentru care avem voie să fim mulțumitori din inimă. În ea nu este nici cel mai mic și neînsemnat merit al omului. Toate vin de la Domnul nostru

Isus Hristos și de la Dumnezeu și Tatăl nostru. Deoarece aceasta este așa, noi nu putem nici să ne câștigăm aceste binecuvântări, și nici să le pierdem. Certitudinea dragostei, mângâierii și nădejzii nu ne-o poate lua nimeni. Sunt lucruri care sunt în afara domeniului nostru de influență, și este bine că este așa.

Versetul 17: »... să vă mângâie inimile și să vă întărească în orice faptă și cuvânt bun.«

Noi avem nevoie de inimi mângâiate. Este vorba de omul nostru lăuntric, care ajunge ușor să fie neliniștit și fricos. Cuvântul folosit pentru „a mângâia” este tradus diferit, în funcție de context, și anume prin „a îndemna” (ca de exemplu 1 Tesaloniceni 2,12; 4,1), „a încuraja” (de exemplu 1 Tesaloniceni 4,18; 5,11) sau „a mângâia” (de exemplu 1 Tesaloniceni 3,2). Vedem din aceasta că aceeași expresie în funcție de împrejurarea și situația destinatarului poate fi un îndemn, o încurajare sau o mângâiere. Așa este și astăzi. Noi putem folosi un loc din Biblie pentru a rosti o mângâiere, o încurajare sau poate chiar un îndemn. Numai Cuvântul lui Dumnezeu are această plinătate.

În continuare noi trebuie să fim întăriți »în orice faptă și cuvânt bun«. „A întări” înseamnă a consolida, a sprijini, a fortifica și este în contrast cu „a fi clătinat și tulburat” din versetul 2. Și în prima scrisoare apostolul a vorbit de două ori de faptul că el voia să vadă pe credincioșii din Tesalonic într-o stare întărită (1 Tesaloniceni 3,2; 3,13). Dumnezeu Însuși este Cel care ne întărește, dar pentru aceasta El folosește și pe slujitorii Lui, ca de exemplu Timotei (1 Tesaloniceni 3,2). Acest verset ne mai arată, în afară de aceasta, legătura dintre „a mângâia” și „a întări”. Timotei le-a făcut pe amândouă.

Deci așteptarea noastră după Domnul Isus nu este însoțită nici de teamă, nici de frică, și nici nu este o așteptare în trândăvie. Dimpotrivă, noi trebuie să fim întăriți în orice lucrare bună și cuvânt. Aceasta ne aduce aminte de mărturia pe care Pavel a dat-o despre credincioșii din Tesalonic în prima sa scrisoare, că el le-a amintit, că ei s-au întors la Dumnezeu ca să-I slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri (1 Timotei 1,9.10). Noi slujim lui Dumnezeu în orice lucrare bună și în cuvânt.

Este remarcabil, că apostolul Pavel și la sfârșitul capitolului 15 din epistola 1 Corinteni, după ce el a vorbit despre învierea credincioșilor și venirea Domnului, vorbește ca și aici despre lucrarea Domnului. Acolo se spune: »De aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că lucrarea voastră în Domnul nu este zadarnică« (1 Corinteni 15,58). Cu cât noi așteptăm mai mult împlinirea nădejzii noastre, cu atât mai mult vom lucra pentru Domnul, aceasta înseamnă, vom fi întăriți în orice lucrare bună și în cuvânt. Nădejdea ne motivează. Ea este ca un motor, care ne antrenează. Timpul este scurt, de aceea noi lucrăm cu mai multă intensitate. Nădejdea și lucrarea merg mână în mână. Vom vedea aceasta mai detaliat în capitolul trei.

Și ordinea este remarcabilă. Mai întâi este numită lucrarea și apoi cuvântul. Prin lucrare se înțelege ceea ce facem noi; prin cuvânt, ceea ce vorbim. Deci în primul rând nu este vorba despre ce vorbim, ci despre ce facem. Ambele aparțin împreună. Dumnezeu dorește ca noi să fim în primul rând un exemplu în comportarea noastră. Apoi El ne poate folosi pentru o mărturie verbală sau o slujbă în vorbire. Acolo unde se predică, trebuie și trăit. Găsim această legătură strânsă între fapte și vorbire exprimată în mod deosebit de clar în Filipeni 2,15.16. Acolo suntem solicitați să strălucim ca lumini în lume, »ținând sus Cuvântul vieții«. Un cuvânt în mod normal este rostit și nu prezentat. Aici însă sunt ambele legate între ele într-o expresie. Noi trebuie să ținem sus Cuvântul, aceasta înseamnă să trăim în comportarea noastră ceea ce mărturisim cu gura.

În prima scrisoare Pavel amintește credincioșilor din Tesalonic că ei știau „ce fel de” misionari au fost între ei (1 Tesaloniceni 1,5). Ei au văzut mai întâi comportarea lor și apoi au auzit cuvintele lor. Și în capitolul trei al scrisorii noastre vom vedea încă o dată pe apostolul Pavel în această funcție model. Un exemplu desăvârșit și în această privință este Domnul Isus. Ucenicii care mergeau spre Emaus au putut confirma că Domnul Isus era în ochii lor un profet, »puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor«. (Luca 24,19). La începutul cărții Faptele Apostolilor, scriitorul inspirat ne face cunoscut că el a întocmit deja o primă relatare, mai ales cu privire la »câte

a început Isus să facă și să învețe» (Faptele Apostolilor 1,1). Noi avem voie să urmăm exemplul Lui.

Lucrarea și cuvântul trebuie să fie »bune«. »Bun« are aici același înțeles ca în 1 Tesaloniceni 5,15, unde suntem solicitați să urmărim totdeauna ce este bine. În 1 Tesaloniceni 5,21 dimpotrivă este folosit un alt cuvânt. Dacă acolo este vorba de a »păstra ce este bun«, aceasta înseamnă că este »bun« în sine însuși, aici în versetul nostru »bun« are mai mult înțelesul de util, ajutător, favorabil, convenabil. Ce facem și ce spunem noi, trebuie să fie de folos altora. În afară de aceasta trebuie să fie »orice« faptă și orice cuvânt. Deci nu este vorba de a face din când în când ceva bun, ci fiecare lucrare și fiecare cuvânt trebuie să aibă atributul »bun«. În sens asemănător sunt solicitați credincioșii din Colose, să umble într-un chip vrednic de Domnul, »aducând rod în tot felul de fapte bune« (Coloseni 1,10).

Capitolul 3 versetul 1: »Încolo, fraților, rugați-vă pentru noi, ca să se răspândească și să fie preamărit Cuvântul Domnului, cum este și la voi.«

»Încolo, fraților«, inițiază sfârșitul gândurilor lui Pavel. Nicidecum nu este un indiciu că ceea ce urmează de acum încolo ar fi mai puțin important. Fără îndoială trebuie să fi impresionat profund pe credincioșii din Tesalonic, ca în felul acesta să primească o imagine despre ceea ce simțea acest om al lui Dumnezeu. El se știe strâns legat de prietenii lui din Tesalonic. El li se adresează din nou ca »frați« și se încredințează pe sine și pe prietenii lui rugăciunilor credincioșilor. Harul leagă inimile credincioșilor în Domnul Isus una de alta, așa că noi nu numai ne iubim, ci noi și exprimăm această dragoste, prin aceea că ne rugăm unii pentru alții.

Constatăm aici o relație reciprocă în privința rugăciunii. Pavel s-a rugat și a mulțumit pentru credincioșii din Tesalonic, și ei s-au rugat pentru el. Tot așa este și astăzi. Fiecare din noi are nevoie de rugăciunile fraților și surorilor noastre pentru lucrarea pe care el a primit-o de la Domnul.

Nici un slujitor al Domnului nu este așa de mare, ca să poată face lucrarea sa fără rugăciunile fraților și surorilor. Nici Pavel nu face excepție în privința aceasta, și el știa aceasta foarte bine. El era un bărbat căruia i-au fost încredințate cele mai înalte adevăruri, care avea o înțelegere profundă a tainelor lui Dumnezeu și care lucra cu hărnicie și devotament în lucrarea Domnului. Potrivit cu Galateni 1,1 el nu a primit funcția de apostol de la oameni, ci »prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl«. Potrivit cu Faptele Apostolilor 9,15 el era un vas ales de Însuși Dumnezeu spre mărturie, și credincioșilor din Tesalonic le putea scrie că el »a fost aprobat de Dumnezeu ca să i se încredințeze Evanghelia« (1 Tesaloniceni 2,4). El a fost deci chemat de Dumnezeu și dovedit de Dumnezeu ca fiind corespunzător. Avea el nevoie să roage pe frați și pe surori să se roage pentru el? Da! Pavel trăia în puterea lui Dumnezeu și cu toate acestea simțea necesitatea să fie purtat în rugăciune – desigur uneori rugăciuni slabe - de frații și surorile lui în lucrare.

Ca și în alte locuri (de exemplu în Efeseni 6,19; Romani 15,30-32; Coloseni 4,3) Pavel roagă pe frații și surorile lui nu numai simplu să se roage, ci el spune și pentru ce să se roage. Pe primul loc stătea lucrarea lui Dumnezeu. El vrea »să se răspândească și să fie preamărit Cuvântul Domnului«. Este deci vorba de urgența vestirii Evangheliei. Cuvântul Domnului poate să progreseze numai atunci, aceasta înseamnă să se răspândească și să fie primit, când noi însoțim lucrarea cu rugăciune.

Și astăzi este o chestiune importantă să răspândim Evanghelia. Nu toți au darul unui evanghelist, însă fiecare are misiunea să lupte în rugăciune împreună cu aceia care stau în primele rânduri și vestesc Evanghelia. Noi nu ne îndoim de faptul că noi trăim în ultimele zile. De aceea vestirii Evangheliei îi revine o însemnătate centrală în viața noastră și legat de aceasta rugăciunile. Individual și în comun putem să ne rugăm pentru misionari, evangheliști și pentru alți frați și alte surori, care au pe inimă în mod deosebit vestirea vestei bune. Astfel de rugăciuni nu trebuie să se limiteze la rugăminți „generale”, ci pot fi foarte concrete și referitoare la persoane.

»Cuvântul Domnului« trebuie să se răspândească și să fie preamărit. Să observăm că aici nu este numit »Cuvântul lui Dumnezeu«, ci »Cuvântul Domnului«. Această expresie, care în Vechiul Testament este folosită de mai mult de 200 de ori, se întâlnește rar în Noul Testament. În Faptele Apostolilor 11,16 și 20,35 se amintește prin aceasta de cuvintele pe care le-a rostit pe pământ Domnul Isus ca Om. În 1 Petru 1,25 se face referire la un loc din Vechiul Testament. În mod deosebit în cartea Faptele Apostolilor Evanghelia este denumită »Cuvântul Domnului« (capitolul 8,25; 13,48.49; 15,35; 15,36; 16,32; 19,10). Și în prima scrisoare este folosit în acest sens (1 Tesaloniceni 1,8), așa că nu poate fi nici o îndoială că în versetul nostru noi trebuie să ne gândim în primul rând la Evanghelia. Prin aceasta desigur nicidecum nu este exclus ca noi să ne rugăm și pentru păstori și învățători.

Cuvântul Domnului este deci comparat cu un concurent la alergări, care pe pistă are în vedere ținta sa. Un tablou asemănător este folosit deja în Vechiul Testament, unde se spune despre Cuvântul lui Dumnezeu: »Cuvântul Lui aleargă cu iuțeală« (Psalm 147,15). Este vorba de răspândirea mesajului. Cuvântul Domnului aleargă de regulă repede. Dar dacă este împiedicat în răspândirea Sa, atunci aceasta nu este din cauza Cuvântului, ci din cauza noastră, care trebuie să transmitem mai departe mesajul. »Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat« (2 Timotei 2,9). Obstacole pot apare din cauza noastră. Noi putem opri Cuvântul în răspândirea Lui, noi putem chiar »să vorbim de rău« Cuvântul (Tit 2,5), ceea ce este exact contrariul a ceea ce găsim aici.

Cuvântul trebuie nu numai să fie răspândit, ci și »preamărit«. Preamărit înseamnă și „încununat”. Dacă Cuvântul Domnului Și-a atins ținta, adică dacă un om a ajuns la credință, atunci el este »preamărit« sau »încununat«. În acest sens citim de exemplu în Faptele Apostolilor 13,48: »Cei dintre neamuri se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei care erau rânduiți pentru viața veșnică au crezut.« Acolo unde Cuvântul devine vizibil în slava Sa, Dumnezeu este glorificat și se vede ceva din frumusețea Domnului Isus.

Remarca finală »cum este și la voi« ne face să ne gândim la o acțiune care se repetă mereu. Se poate compara cu alergarea la ștafetă, unde ștabela este mereu dată mai departe. În felul acesta Cuvântul – ca o ștafetă – este primit și dat mai departe și poate „alerga”. La credincioșii din Tesalonic a fost așa (compară cu 1 Tesaloniceni 1,6-10). Cuvântul Domnului a răsunat de la ei. Cum stau lucrurile la noi astăzi? Noi trăim în țări în care avem libertatea să lăsăm Cuvântul Domnului să alerge. Obstacolele le creăm noi înșine.

Versetul 2 »... și să fim scăpați de oamenii vicleni și răi; căci nu toți au credința.«

Aici urmează partea a doua a dorinței lui Pavel. Oameni răi și vicleni au încercat atunci să aducă pagube mărturiei creștine, și ei o fac și astăzi. Atunci au fost în primul rând iudeii, care erau dușmanii cei mai înverșunați ai Evangheliei și prin aceasta și ai lui Pavel. El a avut mult de suferit din partea concetățenilor lui. Credincioșii din Tesalonic au simțit împreună cu el când el a fost la ei. În prima sa scrisoare el scrie despre aceasta (1 Tesaloniceni 2,15.16). Apoi au venit tot mai mulți împotriviți din creștinismul însăși. Și astăzi fără îndoială cei mai mari dușmani ai Evangheliei trebuie căutați în creștinătatea însăși. Sunt oameni, care sub masca de a fi creștini s-au strecurat ca să facă lucrarea lor de distrugere. Punctul culminant al acestei evoluții l-a descris Pavel detaliat în capitolul doi.

Nu este nici o îndoială că acești împotriviți sunt oameni necredincioși. Motivația este: »Căci nu toți au credința«. S-ar mai putea spune: „Căci nu toți sunt fideli”. Fidelitatea (credincioșia) și credința sunt exprimate în limba greacă printr-un singur cuvânt. Dacă se traduce prin „credincioșie” atunci rezultă un contrast remarcabil față de afirmația versetului al treilea, unde citim că Domnul este credincios. Necredincioșia acestor oameni stă în opoziție cu credincioșia Domnului. Ei se declară de partea creștinismului, dar nu sunt veritabili, nu sunt credincioși. Dimpotrivă, ei luptă împotriva adevărului și încearcă să împiedice pe alții să primească adevărul. De aceea ei sunt numiți

»vicleni« și »răi«. Cuvântul viclean arată spre ceea ce fac ei, cuvântul rău ne face să ne gândim la caracterul lor.

Pavel voia să fie »scăpat« de aceștia. Aici avem un indiciu clar că salvarea nu are neapărat a face cu veșnicia. Salvarea înseamnă în sensul cel mai larg eliberarea dintr-un pericol. Aici este vorba de salvarea de care și noi avem parte în viața zilnică și nu are nimic a face cu veșnicia. Noul Testament ne arată salvarea sub un aspect al trecutului (noi am fost eliberați, de exemplu Coloseni 1,13), sub aspect al viitorului (noi vom fi salvați, de exemplu Filipeni 3,20), dar și sub aspect de prezent (noi suntem salvați zilnic din pericolele care ne amenință, de exemplu Romani 5,10; Evrei 7,25). Despre acest ultim aspect este vorba aici.

Versetul 3: »Credincios este Domnul, care vă va întări și vă va păzi de cel rău.«

Din nou atenția destinatarilor scrisorii este îndreptată de la ceea ce ar putea să-i descurajeze spre Domnul și credințioșii Sa. Noi suntem mai mult sau mai puțin obișnuiți cu afirmația epistolei către Timotei, unde Pavel spune: »Dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.« (2 Timotei 2,13) Aceasta nu vrea să spună că noi nu ne putem aștepta la credințioșia Domnului față de noi, dacă noi suntem necredincioși. Nu, El rămâne credincios în Sine Însuși, deoarece El nu se poate tăgădui pe Sine Însuși. Însă aici este un alt gând. Aici aducerea aminte de credințioșia Domnului trebuie să încurajeze și să mângâie. Noi ne depărtăm de cei care sunt necredincioși și care vor să aducă pagubă lucrării Domnului, și venim la Acela care este credincios, la Domnul nostru. În dragostea și sentimentul Lui El rămâne totdeauna credincios față de noi, și atunci când sunt oameni răi și vicleni, care apar ca împotriviți.

»A întări« este aceeași expresie ca și în capitolul 2,17. În timp ce acolo era o rugăciune, aici vedem împlinirea ei. Aparține credințioșiei Domnului, ca El să ne întărească și să ne păzească. Paza despre care este vorba aici este în strânsă legătură cu salvarea amintită în versetul anterior. Aici ea este adusă în legătură cu »cel rău«. Răul poate fi înțeles atât cu privire la persoane, cât și la lucruri. Satan însuși este cel rău (Efeseni 6,16), și noi avem nevoie să fim păziți de către un Domn credincios de acest dușman. Dar sunt și oameni răi (compară de exemplu versetul 2), care ne fac rău și de aceștia noi trebuie să fim păziți. Desigur este și „răul” în sensul cel mai general. Noi suntem de exemplu atenționați: »fie-vă groază de rău« (Romani 12,9). Și aici avem nevoie de păzire, căci răul ne înconjoară ca aerul.

Pavel a făcut experiențe cu amenințarea venită de la cel rău. Dar el a cunoscut și singurul izvor de ajutor, care i-a stat lui și care ne stă și nouă la dispoziție: credințioșia Domnului său. Chiar dacă credințioșia noastră este mică, credințioșia Lui nu încetează niciodată. Indiferent, dacă oamenii din jur umblă indiferenți încoace și încolo sau luptă cu o ură fanatică împotriva Evangheliei, izvorul nostru de ajutor și de putere rămâne nezgduuit: credințioșia Domnului nostru. În Apocalipsa 19,11 credințioșia Lui este așa de strâns legată cu credințioșia, că Numele Lui este numit »Cel Credincios«.

În prima scrisoare Pavel a amintit credințioșilor din Tesalonic de credințioșia lui Dumnezeu: »Cel care va chemat este credincios și va face lucrul acesta« (1 Tesaloniceni 5,24). Aici în a doua scrisoare stă Domnul pe prim plan și de aceea este un indiciu spre credințioșia Lui.

Versetul 4: »Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că faceți și veți face ce vă poruncim.«

După referirea la credințioșia Domnului vine acum un apel înnoit cu privire la responsabilitatea destinatarilor scrisorii. Felul Lui de a proceda cu noi nu înlătură niciodată responsabilitatea noastră. Partea Domnului este să ne păzească, și El ne păzește, dar este și partea responsabilității noastre de a asculta de El. Noi trebuie să învățăm să diferențiem aceste două laturi, fără însă să le despărțim una de alta.

Ascultarea de poruncile Domnului este și pentru noi astăzi o chestiune foarte actuală. Noi trăim într-un timp și o societate în care ascultarea pare să devină tot mai mult un cuvânt străin. Pentru noi aceasta trebuie să fie altfel. Ascultarea este o dovadă a dragostei noastre pentru Domnul. Prin aceasta El nu pune o povară grea asupra noastră. Căci noi acum »am ascultat din inimă« de dreptarul învățaturii pe care am primit-o (Romani 6,17). Dumnezeu ne-a dat o natură care cu plăcere, adică din inimă, împlinește poruncile Lui, așa cum pentru Domnul Isus era o bucurie să facă voia Dumnezeului Său (Psalm 40,8). El Însuși spune: »Jugul meu este bun și sarcina Mea este ușoară« (Matei 11,30). S-a exprimat deja în felul acesta: „Ascultarea de Hristos este legea libertății.” (Kelly, W. 1st and 2nd Thessalonians)

În ascultarea de El este și pentru noi – în responsabilitatea noastră – taina păzirii noastre și a păcii noastre.

Ne vom întreba probabil la ce porunci se referă concret Pavel aici. În prima scrisoare a vorbit despre porunci pe care el li le-a dat prin Domnul Isus în prima sa vizită în Tesalonic (capitolul 4,2). Deci nu erau porunci samavolnice din partea lui, ci el le-a dat prin Domnul Isus. În 1 Tesaloniceni 4,11 el vorbește încă o dată despre porunci și concretizează la ce se referă. Ei ar trebui să-și vadă de treburile și să lucreze cu mâinile proprii, și anume cu scopul de a se purta cuviincios față de cei de afară. Comportarea lor trebuia să fie în concordanță cu mărturia lor.

Dacă aceste două locuri le punem în legătură cu versetul nostru și cu versetul 6, atunci nu vom greși dacă vom presupune că Pavel se referă la ceea ce el tratează începând cu versetul 6, și anume credințioșia în lucrul zilnic. El îi pregătește pentru un punct important, și el o face prezentând mai întâi credințioșia Domnului și apoi apelează la credințioșia lor proprie.

Felul în care el apelează la responsabilitatea lor este foarte plăcut: »Cu privire la voi, avem încredere în Domnul«. Încrederea lui nu se bazează pe firea pământească (carne), ci pe Domnul. Tot binele lucrat în credințios vine de la Domnul, și nu de la el însuși. Pavel putea să vorbească despre această încredere chiar și față de credințioșii din Galatia: »Eu, cu privire la voi, am în Domnul încrederea că nu gândiți altfel.« (Galateni 5,10). Cineva s-a exprimat în felul următor: „Pare să fie clar că expresia »cu privire la voi, avem încredere în Domnul« nu se referă la o anumită stabilitate naturală în caracter, ci la legătura noastră cu Domnul, izvorul suficient al puterii pentru tot poporul Său.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians)

Rămâne pentru noi întrebarea practică, dacă și noi în conviețuirea noastră ca frați și surori avem această încredere în Domnul unii față de alții, sau relațiile noastre sunt caracterizate de neîncredere.

Versetul 5: »Și Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu și spre răbdarea lui Hristos.«

Iarăși credințioșii din Tesalonic sunt călăuziți spre Domnul și spre lucrarea Lui, și din nou este vorba de inimile noastre (compară cu capitolul 2,17). Dragostea lui Dumnezeu și răbdarea lui Hristos nu le cuprindem cu mintea noastră sau cu aptitudinile noastre, ci numai cu inima. Dacă inima bate pentru El, atunci El poate să ne arate dragostea lui Dumnezeu și propria Lui răbdare. „A îndrepta” înseamnă și a netezi, adică a da la o parte toate obstacolele din cale. Tot ce în viața noastră practică ar putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu și de răbdarea lui Hristos trebuie dat la o parte prin Domnul.

Este o realitate că noi suntem iubiți de Dumnezeu, Tatăl nostru (capitolul 2,16), dar alta este ca în viața noastră zilnică inimile noastre să fie îndreptate spre dragostea lui Dumnezeu. Iuda scrie: »țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu« (Iuda 21). Aceasta ne face să ne gândim la responsabilitatea noastră. Dar aici nu este partea noastră, ci partea Domnului. El vrea să ne îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu. Putem să întrebuițăm această afirmație în trei direcții. Ea poate însemna în primul rând, ca dragostea credințioșilor față de Dumnezeu trebuie să se mărească. În al doilea rând ne putem gândi, ca noi să ne iubim unii pe alții după măsura dragostei lui Dumnezeu pentru noi, și în al treilea rând gândurile noastre sunt îndreptate ca noi să cunoaștem mai bine dragostea lui

Dumnezeu pentru noi. Contextul pare să clarifice că Pavel s-a gândit probabil la al treilea aspect, cu toate că celelalte sunt de nedespărțit de acesta.

Dacă avem un simțământ profund al dragostei lui Dumnezeu pentru noi, atunci urmarea va fi că noi Îl iubim mai mult și de asemenea și pe aceia care sunt născuți din El. Aici nu este vorba atât de mult de dragostea lui Dumnezeu care a fost turnată în inimile noastre (Romani 5,5), ci noi suntem îndreptați spre Dumnezeu Însuși, care este un Dumnezeu al dragostei. Noi avem nevoie să fim mereu consolidați în faptul că Dumnezeul nostru este dragoste. Această dragoste nu ne părăsește niciodată. Dragostea a venit de la Dumnezeu în inimile noastre, dar inimile noastre sunt totodată îndreptate mereu prin dragoste spre El și atrase spre El. Dumnezeu este de partea noastră. Dragostea Lui ne protejează, așa că nimeni și nimic nu ne poate produce pagubă.

Și răbdarea lui Hristos poate conduce spre trei gânduri diferite. Ea ar putea în primul rând să însemne, ca noi să așteptăm cu răbdare pe Hristos, ca revine să ne ia la Sine. În al doilea rând poate fi un indiciu, să avem răbdare în încercările și necazurile noastre, așa cum Hristos a răbdat atunci când El a fost ca Om aici pe pământ. În al treilea rând răbdarea lui Hristos ne face să ne gândim că Hristos așteaptă acum în cer cu răbdare ca să ia la Sine pe mireasa Sa și după aceea să întemeieze pe pământ Împărăția Sa. Și aici din context pare ca al treilea aspect să fie cel corect. Epistola către Evrei ne spune categoric, că Hristos așteaptă acum »ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor« (Evrei 10,13).

Credincioșii din Tesalonic au pierdut din vedere nădejdea, chiar dacă răbdarea era prezentă (capitolul 1,4). Dar această răbdare nu era răbdarea lui Hristos. Răbdarea lui Hristos nu este simpla putere de a rezista în situații grele și de a le suporta. Desigur acest gând nu se poate respinge în totalitate, dar în cer nu mai sunt situații grele. Și totuși se vorbește despre »răbdarea lui Hristos«. În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Filadelfia Domnul amintește chiar »cuvântul răbdării Mele« (Apocalipsa 3,10). Hristos rabdă în cer, și aceasta fără ca acolo să fie situații grele sau prigoane. Răbdarea Lui este, că El așteaptă de aproape 2000 de ani până va veni momentul venirii Sale, ca să ia mireasa Sa acasă și apoi să primească drepturile Sale pe acest pământ, care cândva L-a lepădat. Răbdarea Lui este dorința fierbinte după ziua nunții și a Împărăției.

Așteptăm noi așa pe Hristos, unirea cu Mirele nostru? Nu sunt deseori situațiile grele de natură diferită cele care trezesc și întăresc dorul și râvna după El? Desigur aceasta nu este greșit în sine însuși, dar motivul suprem pentru a-L aștepta nu trebuie să constea în împrejurări, ci în dragostea pentru El. Această răbdare trebuie să ne caracterizeze, aceasta înseamnă că noi trebuie să fim conștienți în fiecare moment al vieții noastre că El va reveni curând. Hristos nu întrerupe dorul Său nici o clipă, și nici noi nu trebuie s-o facem.

Putem din acest verset să facem ușor o legătură cu afirmația din prima scrisoare, unde credincioșilor din Tesalonic li se dă mărturia că ei slujeau lui Dumnezeu și așteptau pe Fiul Său din ceruri (1 Tesaloniceni 1,9,10). Aici lor li se amintește din nou de Dumnezeu și de Fiul Său. Gândul la dragostea lui Dumnezeu și gândul la Împărăția Sa ar trebui să-i motiveze, pe ei și pe noi, să-I slujim mai departe, să-L așteptăm intens și cu aceeași răbdare să vină din ceruri.

Versetul 6: »În Numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraților, să vă feriți de oricare frate care umblă în neorânduială și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi.«

La sfârșitul scrisorii se vorbește despre comportarea greșită a unor frați din Tesalonic, care trăiesc în neorânduială. Nu erau numai pericole venite din afară prin învățătură falsă, ci erau pericole și dinăuntru. Este foarte probabil ca între cele două probleme să fi existat o legătură, căci învățătura falsă este totdeauna urmată un stil de viață fals.

Tocmai cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic arată foarte clar legătura și relația între învățătura cu privire la venirea Domnului și umblarea noastră practică. De aceea este și pentru noi așa de important să înțelegem corect gândul referitor la venirea Domnului. Nicidecum nu este o „discuție teologică”, ci are direct a face cu practica vieții. Amănuntele cu care Pavel tratează

problemele ivite arată ce importanță acordă el problemei legate de umblarea în neorânduială. Tratarea acestei teme ocupă un spațiu important în toată scrisoarea și de aceea nu trebuie desconsiderată nici de noi.

Pavel li se adresează din nou ca frați, dar are o poruncă pentru ei (ca și în versetul 4). El se referă din nou la învățăturile pe care el le-a dat cu altă ocazie credincioșilor din Tesalonic. Deci problema nu le era complet necunoscută. Ei au fost solicitați și în prima scrisoare să mustre pe cei care trăiesc în neorânduială (1 Tesaloniceni 5,14). Cu această ocazie Pavel nu se referă la autoritatea lui apostolică, pe care fără îndoială o avea (compară de exemplu cu Filimon 8), ci el se referă la autoritatea supremă, la autoritatea Domnului. El spune: »în Numele Domnului nostru Isus Hristos«. Numirea completă a Numelui Său ne face să ne gândim că El este autoritatea cea mai mare, care există. Din acest motiv fără îndoială îndemnul de aici este mult mai important decât cel din prima scrisoare. Evident ei nu au ascultat de îndemnul de a muștra pe cei care trăiesc în neorânduială, așa că Pavel trebuie acum să vorbească despre disciplinare, căci ferirea de ei este o formă de disciplinare. Din aceasta deducem pentru noi principiul important că orice disciplinare trebuie să fie precedată de corectare, îndemn și atenționare. Noi trebuie să ne ostenim în dragoste, înainte de a disciplina.

Felul în care Pavel pune în discuție tema, referindu-se la autoritatea Domnului Isus Însuși, permite să se tragă concluzia că neorânduiala la unii frați și unele surori nu a fost numai urmarea unei euforii în legătură cu venirea Domnului. În prima scrisoare s-ar putea să fie așa, dar aici este o generală comportare greșită, a cărei cauză era pe deplin în învățătura conștient falsă adusă de ademenitori. Desigur trebuie să ținem seama de situația dificilă a credincioșilor din Tesalonic, în care ei se aflau. Cu toate acestea comportarea unora nu era în ordine și de aceea Pavel trebuia să-i învețe pe ceilalți cum trebuie să se comporte.

Rămân de clarificat cele două întrebări; ce este umblarea în neorânduială și ce înseamnă să se ferească.

În primul rând trebuie amintit, că apostolul Pavel nu vorbește aici despre unul „rău”, așa cum face în 1 Corinteni 5,13. Aceasta este important de reținut pentru interpretarea corectă a versetelor care urmează. Aici nu avem a face cu întrebarea referitoare la excluderea de la părtășia de la masa Domnului. Cuvântul grecesc pentru „neorânduială”, care este folosit numai în cele două scrisori adresate credincioșilor din Tesalonic, este preluat din limbajul militar și inițial însemna că cineva nu mărșăluia în cadență. Este deci o comportare care nu corespunde cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Numai gândurile Lui pot fii liniile călăuzitoare și norma de conduită pentru umblarea noastră.

Desigur credincioșii sunt în sine foarte diferiți și aceasta are voie să devină vizibil, însă noi toți trăim conform cu aceleași principii – și aceasta trebuie să se vadă. Etalonul este deci ordinea biblică. Ordinea poate fi marcată de tradiții și de concepții culturale. În sine, aceasta nu trebuie neapărat să fie greșit, dar decisiv este orientarea după ordinea dumnezeiască. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii (1 Corinteni 14,33). Concret aici este vorba de ascultarea de Cuvântul Său. Întrebarea este, cum transpunem noi învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră.

O umblare în neorânduială condiționează neregularități în comportarea noastră. Ea poate foarte general să aibă înfățișări foarte diferite, dar atenționarea lui Pavel aici include faptul că neorânduiala credincioșilor din Tesalonic a devenit vizibilă în afară și probabil a provocat chiar poticnire oamenilor lumii și prin aceasta a adus pagubă mărturiei. Versetele următoare (în mod foarte deosebit versetul 10) ne arată ce înseamnă în locul acesta o umblare în neorânduială, și anume, unii din credincioșii din Tesalonic nu mai voiau să lucreze, ci trăiau pe cheltuielile altora. Despre astfel de frați și surori este foarte concret vorba aici.

Solicitarea adresată celorlalți este să se ferească (să se retragă) de cei care umblă în felul acesta. Cuvântul grecesc pentru a se feri s-a folosit inițial pentru descrierea facerii sul a pânzelor unei corăbii. Înseamnă foarte clar să te distanțezi de aceia care duc un stil de viață în neorânduială, și să

nu faci nici un lucru împreună cu ei. În epistola către Romani 16,17 suntem solicitați să ne depărtăm de aceia care provocă scindări și tulburări. Expresia »să te ferești» este mai ușoară decât expresia „să te depărtezi”, este însă orientată în direcție asemănătoare. Se pune întrebarea dacă „a se feri” merge atât de departe ca în versetul 14, unde citim „să nu ai nici un fel de legături”.

Este posibil ca în versetul 14 să avem o altă treaptă de disciplinare. În orice caz este clar că „a se feri” nu înseamnă că persoana respectivă trebuie exclusă de la părtășia privilegiilor credincioșilor. Ea nu înseamnă nici să nu primești pe cineva în casă și să nu-l saluți, ca în 2 Ioan 10. În epistola a doua a lui Ioan este vorba în primul rând de oameni necredincioși, și în al doilea rând de învățători străine. Aici este vorba de credincioși – respectivul este numit categoric frate – și de umblarea în neorânduială, și nu de învățători greșite. În nici un caz noi nu vrem să mergem mai departe decât Cuvântul lui Dumnezeu. În orice caz este vorba de a te distanța de comportarea greșită a fratelui. Respectivului trebuie să i se spună foarte clar că ceilalți nu sunt de acord cu comportarea lui și nu vor să meargă cu el pe acest drum greșit.

Versetul 7: »Voi înșivă știți ce trebuie să faceți ca să ne urmați; căci noi n-am umblat în neorânduială între voi.«

»Voi înșivă știți« se referă la o cunoaștere însușită prin observare. Credincioșii din Tesalonic au avut ocazia să observe pe Pavel și însoțitorii lui și au văzut la ei ce trebuiau să facă și ei. Misionarii nu au trăit în neorânduială, ci dimpotrivă ei au fost un model pe care credincioșii din Tesalonic puteau să-l urmeze. În afară de aceasta solicitarea din versetul nostru nu este o simplă recomandare, ci expresia »trebuie« arată o necesitate necondiționată, o obligație vitală.

»Să ne urmați« înseamnă „să lucrați, să acționați în același fel”. Pavel nu prezintă aici o colecție mare de norme cu tot felul de porunci și interdicții posibile, ci el se prezintă pe sine însuși ca model pentru credincioșii din Tesalonic. Și în prima scrisoare – într-un alt context – el a vorbit despre faptul că ei au devenit imitatorii lui și prin aceasta și imitatori ai Domnului (1 Tesaloniceni 1,6). Deci el le-a dat un învățământ intuitiv practic. Cine îl imita pe el, acela imita pe unul care îl urma pe Hristos. În acest sens el a scris credincioșilor din Corint: »Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (1 Corinteni 11,1). În mod deosebit în capitolul al doilea al primei sale scrisori el descrie cum s-a comportat el în mijlocul credincioșilor din Tesalonic și cum această comportare putea să fie model. Nu, comportarea lui nu era în neorânduială, ci dimpotrivă era în concordanță cu învățăturile pe care el li le-a prezentat. Cine poate spune aceasta despre sine însuși?

Versetul 8: »N-am mâncat fără plată pâinea nimănui, ci lucrând din greu și obosindu-ne, am muncit noapte și zi, ca să nu fim povară nimănui dintre voi.«

Pavel și conlucrătorii lui nu voiau să primească nimic gratis. Dimpotrivă, era străduința apostolului să vestească gratis, fără plată, Evanghelia (2 Corinteni 11,7). El se temea că dacă ar fi avut o altă comportare, aceasta ar fi constituit un obstacol în calea mesajului (1 Corinteni 9,12). El voia să evite cu orice preț aceasta. Din acest motiv el și-a câștigat existența prin muncă. El a învățat meșteșugul facerii corturilor (Faptele Apostolilor 18,3) și l-a și practicat, ca să poată vesti gratis Evanghelia. Că această activitate era un »lucru greu și obositor«, putem înțelege foarte bine, căci lucrarea lui de bază consta în lucrarea Domnului. „Lucrul” amintit aici era deci activitatea lui pentru a putea mânca propria pâine, deci să-și câștige existența. El amintește, ca și în prima scrisoare (1 Tesaloniceni 2,9), »noaptea și ziua«. Este clar că noaptea era mai potrivită pentru acest fel de lucru, deoarece în timpul zilei el vestea Evanghelia și lucra printre credincioși.

Pavel s-a comportat așa nu numai față de credincioșii din Tesalonic. Când și-a luat rămas bun de la bătrânii adunării din Efes, îl auzim spunând cuvintele: »N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva. Voi înșivă știți că mâinile acestea au lucrat pentru nevoile mele și ale celor care erau cu mine. În toate privințele, v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă

aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, pe care El Însuși le-a spus: „Este mai fericit să dai decât să primești.” (Faptele Apostolilor 20,33-35) Pavel voia mai bine »să lucreze din greu și să se obosească«, decât să fie o »povară« pentru frații și surorile lui.

Versetul 9: »Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înșine un exemplu, ca să ne urmați.«

Pavel vedea un anumit pericol, dacă s-ar fi folosit de ajutorul financiar al fraților și surorilor pentru întreținerea vieții lui. El nu voia să facă aceasta, cu toate că ar fi avut dreptul justificat pentru aceasta. De unde avea el acest drept? El se putea referi la cuvintele Domnului, că un lucrător este vrednic de hrana lui (Matei 10,10; Luca 10,7; compară și cu 1 Timotei 5,17.18). Și în 1 Corinteni 9,4 el pune întrebarea: »N-avem noi dreptul să mâncăm și să bem?« Și mai târziu în același capitol el spune: »Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce vestesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie«, dar el adaugă imediat: »dar eu nu m-am folosit de niciunul din aceste lucruri« (1 Corinteni 9,14.15). Această comportare a făcut ca nimeni să nu poată să-i reproșeze ceva. Măinile lui erau curate, motivele lui sincere. Totodată el voia să fie un model pentru alții – și aceasta stă aici pe prim plan. El vedea pericolul că unii din credincioșii din Tesalonic nu mai voiau să lucreze și el poate și astăzi să se prezinte ca model.

Dacă aplicăm acest gând în timpul nostru, atunci este în deplină concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu când frații care lucrează „tot timpul” în lucrarea Domnului trăiesc din ajutorul financiar al fraților și surorilor în mijlocul cărora ei lucrează. Dumnezeu a vrut așa, da, chiar a rânduit. Hotărârea unui frate de a lucra în felul acesta nu este o hotărâre ușoară, și de ea sunt legate și pericole. Desigur un astfel de pas se poate face numai în urma unor exerciții de inimă sincere înaintea Domnului și în încredere în El.

Însă niciodată nu trebuie să se nască gândul că numai frații care au renunțat la lucrarea lor pământească lucrează în lucrarea Domnului. Nu, în primul rând ar trebui ca noi toți »să sporim totdeauna în lucrul Domnului« (1 Corinteni 15,58), și în al doilea rând sunt mulți frați care dedică o mare parte a timpului lor lucrării pentru Domnul, dar care în același timp îngrijesc de propria lor întreținere. Niciunde în Noul Testament nu găsim un indiciu pentru „o societate cu două grupe” de frați, cei care sunt „tot timpul” în lucrarea Domnului și alții care sunt numai „jumătate” din timpul lor în lucrarea Domnului. Sau vrea cineva să spună că Pavel ar fi fost „tot timpul” sau „în totul” în lucrarea Domnului?

Pavel voia să fie un model, el voia să se comporte așa fel ca alții să poată face ca el. El nu a acționat după moto-ul: „Fă ce spun eu”, ci: „Fă ce fac eu”. Este fără îndoială că numai Domnul Isus este modelul desăvârșit. La modelele omenești vom constata nu numai lumină, ci și umbre. Nici un om nu poate fi model în toate, ci totdeauna numai în anumite domenii, chiar dacă apostolul Pavel se asemena foarte mult cu Domnul său. Desăvârșire găsim numai la Acela care putea spune: »Învățați de la Mine« și »urmează-Mă«.

Într-adevăr, Dumnezeu ne arată în Noul Testament și modele omenești, și El face aceasta pentru a ne da curaj. În acest sens, de exemplu, apostolul Pavel este un model, dacă este vorba să se prezinte toată mărimea îndurării lui Dumnezeu (1 Timotei 1,16). Credincioșilor din Filipi el se prezintă ca model, când este vorba să urmezi pe Domnul Isus suportând toate consecințele (Filipeni 3,17). Dar și alți frați și alte surori ne sunt prezentate ca model, de exemplu credincioșii din Tesalonic (1 Tesaloniceni 1,6.7) în mărturia lor față de lume, sau proccii Vechiului Testament în suferințe și răbdarea lor (Iacov 5,10).

Dar Dumnezeu nu ne arată numai modele, pe care noi le putem imita. El ne solicită în trei locuri din Noul Testament să preluăm noi înșine funcția de model. Frații bătrâni sunt îndemnați să fie modele pentru turmă (1 Petru 5,3), așa cum a fost Pavel sau Petru. Lui Tit i se amintește să se prezinte ca model de fapte bune (Tit 2,7) și Timotei trebuia să fie un model pentru credincioși »în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție« (1 Timotei 4,12).

Versetul 10: »Căci atunci când eram la voi, vă porunceam: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.”«

Aici Pavel ajunge să vorbească despre nucleul propriu-zis al neorânduiei. Erau unii între credincioșii din Tesalonic care refuzau să lucreze. Și apostolul le amintește de un principiu foarte simplu și totuși important: cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce. Este ca o ecuație dumnezeiască: lipsa de voință de a lucra = lipsă de mâncare. Motivele pentru o astfel de concepție la unii credincioși din Tesalonic nu sunt cunoscute exact. Se poate presupune că ar fi fost prima euforie cu privire la revenirea apropiată a Domnului, care a făcut pe unii să renunțe la a lucra.

Un alt motiv ar fi putut fi, că era rezultatul unei învățături greșite. În privința aceasta trebuie să ne gândim că Pavel aici merge înapoi la începuturile primare, la timpul când misionarii au fost în Tesalonic. El le amintește că el i-a învățat deja atunci acest principiu important. Deci ei aveau nu numai modelul lui, ci ei aveau și o poruncă clară în această chestiune. S-au arătat deja atunci primele semne ale unei astfel de concepții? Sau apostolul a rostit preventiv porunca? Nu știm exact. Fapt este că această atitudine de a nu lucra se regăsește mereu în istoria Bisericii. O astfel de concepție este deseori justificată cu argumentul că oamenii sfinți nu trebuie să lucreze pentru pâinea lor zilnică. Oamenii sfinți au alte misiuni. Drept urmare ei lasă pe alții să lucreze pentru ei.

O astfel de atitudine nu corespunde niciodată gândurilor lui Dumnezeu. Pentru Dumnezeu nu este un lucru neînsemnat să ne spună ceva despre întrebările referitoare la lucrul zilnic și să ne dea indicații clare. Nimeni nu este prea sfânt, ca să lucreze. Și sarcinile noastre în profesia noastră, în școală sau acasă le îndeplinim în dăruire pentru Domnul nostru, și noi le îndeplinim cu hărnicie. Din aceasta rezultă că noi de fapt ar trebui să ne îndeplinim mai conștiincioși lucrul nostru zilnic, decât o fac semenii noștri necredincioși.

Cine este deplin conștient de poziția lui înaintea lui Dumnezeu, acela va lucra cu tot mai multă dăruire, fie că este vorba de profesie sau de lucrarea Domnului. Pavel scrie credincioșilor din Colose: »Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl« (Coloseni 3,17). Noi putem să facem lucrarea noastră așa ca și cum am face-o pentru Domnul nostru, ca și cum El ar fi Stăpânul. Desigur noi ne preocupăm cu lucruri materiale nu din pricina lor – lucrarea noastră nu trebuie să fie un scop în sine și toate celelalte să treacă pe planul secund -, dar noi putem fi deplin conștienți de responsabilitatea, pe care o avem ca creștini, de a face lucrarea pentru Domnul.

În aceste versete este vorba de aceia care nu vor să lucreze, adică de frați și de surori care au concepția de a nu lucra și prin aceasta resping categoric lucrul. Deci acest verset nu se poate aplica la frații și surorile în vârstă și bolnavi sau la aceia care au ajuns șomeri. Desigur – în funcție de natura lucrurilor – în cazurile particulare se poate obișnui cu ajutorul social în așa măsură că există pericolul să nu mai fie dorința de a încerca intensiv să găsești un nou loc de muncă.

Versetul 11: »Auzim însă că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri.«

Pavel a auzit ceva despre credincioșii din Tesalonic. Multe din cele care i-au fost relatate aveau însușiri deosebit de pozitive. Despre aceasta el scrie în mod foarte deosebit în primul capitol al primei scrisori. Însă nu i-a rămas tănuț, că în Tesalonic erau unii care umblau în neorânduială și nu lucrau, ci dimpotrivă se preocupau cu lucruri de nimic. Expresia »auzim însă« nu înseamnă o singură auzire (asemenea unui zvon), ci înseamnă: „căci noi auzim mereu”. Deci aceste cuvinte arată o anumită stare. Nu știm cum au ajuns știrile la Pavel. Dar el era sigur că ele erau adevărate.

Expresia »nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri« este în limba greacă un joc de cuvinte, care cu greu se poate traduce. Cineva redă sensul în felul următor: „Sunt unii care nu sunt harnici, când este vorba de lucrurile lor proprii, dar care dau dovadă de hărnicie mare, când este vorba de lucrurile altora.” (Hogg/Vine The Epistles to the Thessalonians).

Să te ocupi cu lucruri de nimic vrea să spună că te amesteci în lucrurile altora, care nu-l privesc cu nimic pe cel ce se amestecă în ele.

Acest pericol este pentru toți care nu au o activitate regulată, care nu au sarcini permanente. Se vorbește despre tot felul de lucruri, se vorbește despre frați și surori, se vorbește despre lucruri cu care nu ai nimic a face. J. A. Bengel, cunoscutul pietist din landul Württemberg a spus odată: „Inactivitatea (trândăvia) este o țepă a curiozității, căci natura detestă vacuumul.” Realmente un cuvânt adevărat. Cine nu are nici o preocupare este în pericol mare să se amestece în lucruri care nu-l privesc. Cât necaz nu s-a creat prin aceasta chiar și între credincioși și în adunări, când unii frați și unele surori se amestecă în treburile altora, deoarece ei înșiși nu au ce face. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește foarte sever despre aceste lucruri și noi vrem să nu subapreciem pericolele.

Versetul 12: »Unora ca acestora le poruncim și îi îndemnăm în Domnul Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște.«

Aceia, care umblă în neorânduială, sunt acum direct apelați. Lor le este adresată o poruncă categorică. Ei înșiși trebuie să îngrijească de întreținerea lor proprie, lucrând în liniște. Numai în felul acesta vor fi în stare să se aprovizioneze și să nu se lase pe seama altora. În comparație cu versetul 6, unde se adresează celorlalți credincioși din Tesalonic, se remarcă două lucruri. În primul rând porunca este însoțită aici de un îndemn, și în al doilea rând porunca și îndemnul de aici nu sunt »în Numele Domnului nostru Isus Hristos«, ci »în Domnul Isus Hristos«. De ce aceste diferențe?

În versetul 6 Pavel era aproape sigur că aceia cărora el li se adresa vor împlini porunca. Această presupunere este confirmată prin versetul 4, unde el exprimă încrederea sa pe care o avea în Domnul față de credincioșii din Tesalonic. În afară de aceasta, până în momentul acesta – în opoziție cu cei cărora el se adresează acum – ei nu se abătuseră de la ce le-a spus el. De aceea nu era nevoie să le dea un îndemn.

În versetul 12 situația este alta. Pe de o parte aici exista o comportare greșită, și pe de altă parte pe baza poruncii date anterior era de imaginat că cei care trăiesc în neorânduială nici de această poruncă nu vor asculta. De aceea el unește porunca cu un îndemn. Deci el intervine nu numai ca unul care vine cu o cerință concretă, ci totodată este sfătuitor și ajutor. El vrea să aducă pe drumul drept pe cei care se abătuseră. Aceasta este totdeauna ținta unui îndemn. Dorința lui era să-i câștige.

Această putere de convingere a dragostei la determinat – călăuzit prin Duhul Sfânt – să nu se refere la »Numele Domnului nostru Isus Hristos«, ci la »Domnul nostru Isus Hristos«. La studiul versetului 6 am văzut că Pavel prin formularea folosită acolo se referă direct la autoritatea cea mai înaltă care poate exista, la autoritatea Domnului.

Aici însă prin cuvintele »în Domnul Isus« el amintește celor care trăiesc în neorânduială de poziția lor în El. Pe baza poziției noastre noi avem o relație directă cu Domnul Isus și o relație între noi. Însă această relație este însoțită de responsabilitate, și despre aceasta este vorba aici. Probabil că noi am fi procedat invers și porunca din versetul 12 am fi adus-o în legătură cu »Numele Domnului nostru Isus Hristos«. Însă înțelepciunea dumnezeiască procedează altfel. Ea așează porunca și îndemnul pe fundamentul poziției noastre comune cu Domnul nostru. Cu siguranță noi putem învăța multe din aceasta în legătura noastră unii cu alții și mai ales cu aceia care în comportarea lor se abat de la principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Porunca și îndemnul sunt: »să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște.« - »Lucrând în liniște« înseamnă să lucrezi în mod regulat, permanent și statornic. Este exact opusul a ceea ce în versetul 11 era comportarea lor greșită. Ei trebuiau să se preocupe cu lucrurile proprii și să nu se amestece în treburile fraților și surorilor lor. Noi toți purtăm responsabilitatea cu privire la folosirea timpului nostru. Cine nu (mai) are sarcini permanente – oricare ar fi motivele care au condus la aceasta (vârsta, boala, șomajul și altele asemănătoare) -, acela poate să întrebe pe Domnul lui cum poate fi umplut judicios timpul lui liber. Trândăvia este în orice caz un pericol pentru orice om. Aceasta face

trecerea directă la versetul următor, care ne arată un principiu important general valabil – rezultat din această situație concretă.

Versetul 13: »Dar voi, fraților, să nu obosiți în facerea binelui.«

Din nou prin adresarea »dar voi, fraților« ne este prezentat un contrast. Credincioșii din Tesalonic nu trebuiau să se lase molipsiți de faptele celor care trăiesc în neorânduială, ci din partea lor nu numai că trebuiau să-și facă lucrarea, ci ei nu trebuiau să obosească în facerea binelui. Dar ei nu trebuiau să se ridice deasupra acelor care au devenit delăsători în privința aceasta. Totdeauna este pericolul ca noi, atunci când cineva este pe drept muștrat și îndemnat, să devenim închipuiți și să gândim că noi am fi mai buni. Cine din restul credincioșilor din Tesalonic voia să afirme despre sine că niciodată nu a obosit în facerea binelui?

»A obosi« înseamnă și să devii descurajat și epuizat sau să renunți. Totdeauna este pericolul ca să începi ceva iar mai târziu să pierzi energia. În Noul Testament noi suntem solicitați sub diferite forme cu acest cuvânt, să nu obosim și anume:

- în legătură cu rugăciunile noastre (Luca 18,1);
- în legătură cu lucrarea noastră, să vestim Cuvântul în curăție și nefalsificat (2 Corinteni 4,1);
- în legătură cu situațiile grele de natură diferită (2 Corinteni 4,16; Efeseni 3,13);
- în legătură cu facerea binelui (aici; Galateni 6,9).

Locul amintit din epistola către Galateni spune: »Să nu obosim făcând binele, căci la timpul potrivit vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.« Aici ne este dat un imbold suplimentar deosebit, că Dumnezeu va răsplăti odată orice osteneală în facerea binelui.

A face binele este aici o expresie foarte generală. Acum este vorba nu numai de o lucrare (pe care noi o facem cu credincioșie) dependentă de plată, nu este vorba nici de milostenie, ci de faptul că noi facem ceva fiind convinși că este bine. În Romani 7,21 și 2 Corinteni 13,7 stă »ce este drept« în opoziție cu răul. Iacov scrie: »Deci, cine știe să facă bine și nu-l face, păcătuiește« (Iacov 4,17). Cine nu a fost niciodată nevinovat în această privință?

Versetul 14: »Și dacă cineva n-ascultă ce spunem noi în această epistolă, pe acela să vi-l însemnați și să nu aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine.«

Pavel vorbește acum din nou de cazul acelor care nu numai că umblă în neorânduială, ci și de faptul că ei nu voiau să asculte de cuvintele și de poruncile din această scrisoare. Aici este deci clar vorba de neascultare, de o respingere conștientă a ceea ce Pavel a spus împluternicit fiind de Dumnezeu. Neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu nu este nicidecum o bagatelă, ci o contravenție gravă. Să nu gândim ușuratic în privința aceasta. Neascultarea devine și mai gravă când cineva cu toate îndemnurile primite ține cu tărie la propriile gânduri și se împotrivesc vizibil rânduielilor lui Dumnezeu.

O astfel de persoană trebuie »însemnată«. Vine momentul când nu mai este cerută răbdarea și noi suntem solicitați să acționăm, și când devine clar că ceilalți nu se pot nici face una cu comportarea respectivului și nici nu sunt de acord cu ea. Cuvântul grecesc pentru »a însemna« se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta. Din acest motiv este greu să redăm exact despre ce este vorba aici. Nici acțiunea de însemnare nu este descrisă în alte locuri din Noul Testament, așa că noi trebuie să fim prudenți în interpretare.

În scrierile din antichitate acest cuvânt a fost folosit pentru o semnătură, un indiciu sau un semn caracteristic pentru identificarea unei persoane. Din aceasta se poate deduce că prin »a însemna« se înțelege o marcă sau înștiințare publică despre o persoană care nu vrea să renunțe la comportarea ei în neorânduială. Cu alte cuvinte, se arată clar public că persoana respectivă se comportă în neorânduială. Nu se spune cum exact trebuie să aibă loc aceasta. Unii văd aici mai mult o responsabilitate personală a fiecărui frate și a fiecărei surori în parte, alți înțeleg o acțiune din partea

adunării. Rămâne de asemenea o întrebare fără răspuns, dacă »însemnarea« trebuie să aibă sau nu loc în strângerile laolaltă. Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu ne dă aici nici un fel de detalii, nici noi nu vrem să facem speculații. Dacă un astfel de caz are loc astăzi, cu siguranță avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt, ca să cunoaștem ce este corect și să acționăm corect.

Fapt este că în continuare noi nu mai putem avea nici un fel de legături cu el. Aceasta înseamnă: „nu vă uniți cu el” sau „nu vă amestecați cu el”. Repetăm încă o dată, că aici nu este vorba de excluderea de la părtășia la masa Domnului. Remarcabil este însă, că urmarea »să n-aveți nici un fel de legături cu el« poate fi comparată cu aceea a unei excluderi. Același cuvânt grecesc este folosit în 1 Corinteni 5,9-11 (nici un fel de legături cu curvarii și cu cei excluși). Însă acolo în cazul unei excluderi se adaugă: »cu un astfel de om nici să nu mâncați împreună«. Acest indiciu lipsește aici, și cu siguranță nu fără motiv.

Să nu ai nici un fel de legături înseamnă deci în capitolul nostru întreruperea relațiilor sociale cu un astfel de om. Noi putem vorbi cu el, dar nu putem avea relații normale de prietenie și încredere. Respectivul trebuie să observe clar că comportarea lui stă evident în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu și că ceilalți nu sunt de acord cu aceasta. Categoriec nu este o excludere de la părtășia la masa Domnului. Aceasta o arată clar și versetul 15, unde se spune, că un astfel de om trebuie muștrat ca pe un frate.

Ținta acestei acțiuni este clar schițată: »... ca să-i fie rușine.«. Aici nu este vorba de a mătura aluatul. De asemenea lipsește și indiciul că puțin aluat dospește toată plămădeala (1 Corinteni 5,6.7). O excludere are, pe lângă faptul că respectivul trebuie muștrat, și efectul curățirii celorlalți, cu care el a frânt pâinea. El trebuie să fie »rușinat«. Prin aceasta se înțelege o schimbare a atitudinii inimii care într-o astfel de comportare greșită este premisa necondiționată pentru o schimbare și reabilitare.

Versetul 15: »Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate.«

Noi nu avem a face cu un dușman, și nici cu unul care este „afară”, ca în cazul unei excluderi. Nu, apostolul se referă categoriec la faptul că un astfel de om trebuie muștrat ca pe un frate. Sentimente de ură și dușmănie sunt tot așa de ne la locul lor ca și gândurile de mândrie și aroganță. Dacă are loc un caz ca cel din versetul 14, atunci el trebuie să întristeze pe toți. Să nu-l consideri ca dușman înseamnă să nu ai gânduri dușmănoase față de el. El rămâne un frate, pe care trebuie să-l iubim și să-l prețuim, deoarece Domnul Isus a murit și pentru el și îl iubește tot așa cum ne iubește și pe noi. Ca frate el este totodată subiectul muștrării. Și aici se constată clar diferența față de excludere. Un exclus nu mai este muștrat. El este lăsat în seama lui Dumnezeu (1 Corinteni 5,13). Noi ne ocupăm din nou cu el abia atunci când Dumnezeu a putut să înceapă în el o lucrare și el dorește să revină în părtășia credincioșilor. Dar aici este altfel. Chiar dacă relațiile sociale au fost întrerupte, rămâne totuși muștrarea unui frate, ori de câte ori Domnul oferă ocazia.

Cuvântul folosit pentru »muștrare« este altul decât cel folosit pentru »disciplinare«. Disciplinarea o găsim de exemplu în Evrei 12,6 și Efeseni 6,4. Disciplinarea în acest sens mijlocește o anumită țintă de învățare printr-o acțiune. Muștrarea mijlocește o anumită țintă de învățare prin cuvinte. Însemnarea și întreruperea relațiilor sociale în versetul 14 este o acțiune de disciplinare, dar aici avem a face cu muștrarea, deci cu învățătura dată prin cuvinte. Este vorba de a vorbi inimii fratelui. Muștrarea deci nu înseamnă să faci reproșuri celui alt sau să-i spui părerea ta, ci este vorba să-l instruiești și să-l înveți, pentru ca el să-și dea seama de fapta lui greșită și s-o recunoască.

Versetul 16: »Iar Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi toți!«

Această scrisoare, care ne-a prezentat evoluțiile triste din interiorul mărturisirii și mărturiei creștine, se încheie într-un mod foarte plăcut. Cuvintele de încheiere ne îndreaptă încă o dată în mod

cu totul deosebit spre Domnul, care a devenit nu numai Domnul nostru, ci El este numit aici Domnul păcii. Pavel folosește încă o dată cuvântul scurt »iar«, ca să ne arate un contrast. Și el întărește afirmația prin aceea că se referă la »El Însuși«. La sfârșitul scrisorii nu avem a face cu cineva oarecare, ci cu El Însuși, cu Domnul nostru. Pavel a vorbit despre ziua Domnului, care va fi o zi de judecată pentru creștinătatea decăzută. Însă noi nu Îl cunoaștem ca Judecător, ci noi Îl cunoaștem ca Domn al păcii. Dar nu numai aceasta, noi mai știm și că acest Domn este cu noi, și noi cunoaștem harul Său (versetul 18). Deci nouă ni se amintește de trei ori la sfârșitul acestei scrisori despre El, Domnul nostru.

Să ne transpunem încă o dată în situația credincioșilor din Tesalonic. Ei trăiau în necazuri și prigoane de neimaginat de noi. În afară de aceasta acolo erau oameni răi, care prin învățături false i-a făcut nesiguri. În cele din urmă în mijlocul lor erau unii care creau probleme celorlalți și slăbeau mărturia lor în afară. Nu puteau ei foarte ușor să se resemneze și să-și piardă curajul? Și tocmai în această situație Pavel le amintește de »Domnul păcii«, de Acela care era caracterizat de pace. Cu toată neliniștea din jurul lor și probabil chiar și din mijlocul lor, a existat și există o stâncă în izbirea valurilor de stânci, o stâncă a liniștii și păcii. La sfârșitul primei scrisori el le amintește de »Dumnezeul păcii« (1 Tesaloniceni 5,23), deoarece acolo este vorba mai mult de acțiunea lui Dumnezeu. Aici însă în concordanță cu întreaga scrisoare este »Domnul păcii«. Ne amintim de cuvintele Domnului Isus Însuși: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.« (Ioan 14,27). Nu este acesta un cuvânt și pentru zilele noastre?

Chiar dacă noi nu trăim în necazuri și prigoane ca credincioșii din Tesalonic, sunt totuși unele lucruri care ne apasă și probabil vor să ne descurajeze. Ca Domn al păcii El dorește să ne dea pacea Sa, și anume în toate situațiile. Fie că sunt probleme create de învățături false, fie că sunt probleme create de frați și de surori, Domnul dorește să ne dea pacea Sa »totdeauna în orice fel«. Pacea Lui este nu numai totdeauna, adică permanent, la dispoziție, ci ea este valabilă și în toate situațiile, oricare ar fi ele. »V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.« (Ioan 16,33).

Apoi se adaugă: »Domnul să fie cu voi cu toți!« Este nu numai pacea Sa, care este cu noi, nu, Domnul Însuși vrea să fie cu noi. El este la noi, dar El este și cu noi. Primul aspect ne face să ne gândim mai mult la prezența Sa, al doilea aspect la faptul că El stă de partea noastră. El a fost la ucenici în furtună, și El le-a ajutat. El era la credincioșii din Tesalonic, ca să le ajute. El este la noi, și El ne ajută. Ce Domn! Și în epistola către Romani Pavel leagă gândul păcii cu gândul ajutorului, acolo însă este »Dumnezeul păcii«, care va fi »cu voi toți« (Romani 15,33; compară ci cu Filipeni 4,9).

Versetul 17: »Salutarea este scrisă cu însăși mâna mea: Pavel. Acesta este semnul în fiecare epistolă; așa scriu eu.«

În timpul primilor creștini nu era neapărat obișnuit ca o scrisoare să fie semnată la sfârșit, așa cum cunoaștem noi astăzi. De regulă expeditorul se făcea cunoscut la începutul scrisorii (compară de exemplu scrisorile din cartea Faptele Apostolilor 15,23-29 și 23,26-30). Aici, având în vedere scrisoarea falsificată, pe care au primit-o credincioșii din Tesalonic și despre care ei au crezut că ar fi de la Pavel (compară cu 2 Tesaloniceni 2,2), era foarte clar că Pavel era expeditorul scrisorii.

Este evident că era un semn foarte deosebit din care se vedea că numai el putea să fie autorul. În mod obișnuit Pavel nu a folosit el însuși pana și cerneala, ci el a dictat scrisorile sale (compară de exemplu cu Romani 16,22). Dar exista un anumit semn sau o semnătură, din care rezulta că el a dictat scrisoarea (compară în privința aceasta 1 Corinteni 16,21; Coloseni 4,18). O excepție o constituie scrisoarea către Galateni, la sfârșitul căreia se scoate expres în evidență, că Pavel a scris-o cu mâna lui (Galateni 6,1). Cu privire la motivele pentru care el nu a scris s-au făcut o serie de

presupuneri. Este posibil că el avea o suferință la ochi și nu putea vedea bine, dar aceasta nu este sigur.

Versetul 18: »Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toți! Amin.«

Ca și în prima scrisoare această frază de încheiere nu trebuie înțeleasă ca o formulă de politețe, ci ca o dorință cu totul deosebită. Credincioșii din Tesalonic aveau nevoie în situația lor de un sentiment cu totul deosebit despre harul Domnului. Și noi avem nevoie de același har, oricare ar fi împrejurările noastre zilnice. În prima scrisoare se spune: »Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi« (1 Tesaloniceni 5,28). Aici se adaugă: »cu voi toți«. Prin aceasta Pavel accentuează partea personală. Nimeni nu este exclus de la harul Domnului, nici aceia care umblă în neorânduială. Noi toți avem nevoie de această favoare nemeritată a Domnului în fiecare zi, și El ne-o va da până în clipa minunată când vom fi la El. Acesta va fi ultimul triumf al harului.

De aceea cât de mult avem noi nevoie de solicitarea apostolului Petru: »De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos« (1 Petru 1,13). A Lui să fie slava în toată veșnicia!

Harul pe toți să-i țină!
Cu Domnul noi umblăm,
Pe El din cer să vină,
Noi mult Îl așteptăm.

În har te poți încrede,
Fără să fii fricos,
Fără să ai regrete,
Căci Domnu-i credincios!

Pe calea-ngustă singuri,
Putem pași greșit,
Dar prin har suntem siguri,
Până la bun sfârșit!

Nici pagubă nu este,
Ce pentru El pierdem,
Câștigul prisosește,
Când harul Lui avem.

Doamne, strigăm la Tine,
Din inimi Te rugăm,
Dă har la orișicine
Și-n inimi să-l păstrăm!

P.F. Hiller (1699-1769)